

CRUCIFICAREA ESMERALDEI SWEETWATER

O pildă pentru toate vârstele

Don Elkins și Carla L. Rueckert

Copyright © 1986 de L/L Research, care este o subsidiară a Rock Creek Research & Development Laboratories, Inc.

A doua ediție

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau utilizat sub orice formă sau prin orice mijloc – grafic, electronic sau mecanic, inclusiv sisteme de fotocopiere sau stocare și recuperare a informațiilor — fără scris permisiunea deținătorului drepturilor de autor. ISBN: 978-0-945007-06-7

L/L Cercetare

PO Box 5195

Louisville, KY 40255-0195

Copertă de artă de Don Elkins cu asistență din partea Mary Ann Bowman.

În amintirea multiubitului meu prieten și partener

Lt. Phineas T. Pinkham

Soli Deo Gloria

Prefață

Acest roman reprezintă cel dintâi rod al muncii organizației L/L Research. Scris în 1968, revizuit în 1969, respins apoi de multe edituri, acest roman a fost sortit să rămână în sertar până când donațiile primite au făcut posibilă tipărirea și oferirea lui celor pentru care ar putea avea o oarecare valoare. Pentru că sunt coautoare pot spune cu certitudine că romanul are oarecare valoare. Scrierea acestui roman nu seamăna cu nimic din ceea ce am experimentat înainte de acesta, sau după acesta. Conceptele și personajele se așterneau pe hârtie cu o claritate și o precizie care părea imposibilă. Parcă, mai degrabă, urmăream și raportam desfășurarea unor întâmplări și nicidecum nu cream o poveste.

În anii următori, până în 1984, multe din evenimentele prezentate în romanul „Crucificarea Esmeraldei Sweetwater” au părut să se împlinească, uneori cu o precizie inexplicabilă, în viața lui Don și a mea precum și în munca grupului nostru. Unele coincidențe au fost suficient de izbitoare pentru a nu lăsa loc de îndoială; de aceea am considerat necesară această introducere. Înainte de a vorbi despre aceste coincidențe, aș dori să prezint întâmplările petrecute în viața noastră care se aseamănă atât de izbitor cu unele dintre evenimentele din această carte.

Introducere și biografie

Donald Tully Elkins, pe care unii dintre prietenii săi îl numeau „Phineas”, iar alții „Ichabod”, datorită înălțimii (1,95 m) și zvelteții sale, a fost un om remarcabil. Născut în 1930, a copilărit în timpul Marii Depresii. Tatăl său era adesea absent, fiind mereu în căutare de lucru, Don fiind crescut în principal de mamă și familia ei, oameni culți și creștini devotați. Toți au ajutat la creșterea lui Don, și a fost foarte iubit de familia sa. A fost mereu tăcut și independent și de mic a decis că, deși mama sa era implicată în activitățile bisericii locale, el nu va participa la slujbele religioase. Cu stăruință calmă a trecut prin copilărie și adolescență, făcându-și inventivitatea și inteligența cunoscute doar mamei sale. După cum spunea, la școală a preferat să se ascundă în spatele puștiului gras astfel încât să nu fie scos la tablă, deoarece școala îl plictisea la fel de mult ca și biserica. Fiind însă o persoană prudentă Don a realizat în liceu că nu dorește să lucreze genul de slujbă pe care o putea obține doar cu studii liceale, de aceea a ieșit „din spatele puștiului gras”, luând note decente și în cele din urmă obținând trei diplome de inginerie la Universitatea din Louisville.

Datorită ofertelor de muncă disponibile în inginerie, oarecum deziluzionat, Phineas s-a orientat spre profesorat la nivel universitar. A devenit profesor de fizică și inginerie mecanică, precum și de inginerie de construcții, iar în 1960-61, în timpul unui an școlar petrecut la Universitatea din Alaska, el a pus bazele programului și curriculumului de inginerie mecanică la acea universitate.

Însă, Louisville era orașul său preferat și s-a întors la Louisville după un an petrecut în Alaska, reluându-și funcția de profesor asociat al Universității locale. A profesat cu un amestec de fermitate și indulgență. Este greu de explicat ce fel de profesor a fost Don. Personalitatea sa era de neclintit. Împărtășind cunoștințele sale studenților, intelectul său a găsit un mod de exprimare, iar simțul său dramatic a fost descătușat. Ca profesor de fizică a fost simpatizat de către studenți, nu doar pentru că predă bine, ci și pentru că îi plăcea să glumească când se ivea ocazia. Iată un exemplu în acest sens: unul dintre elevii săi a plasat o pisică moartă pe biroul lui Don. Ca răspuns Don a scris pe tablă: „Data viitoare, aduceți bani.” după care a început nedisturbat lecția. Studenții au plănuit o continuare a glumei iar la ora următoare, când Don a intrat în sala de clasă, l-au improșcat cu monede de un cent. Don le-a adunat cu o seriozitate desăvârșită și le-a pus în buzunar, după care ca și prima dată a început nedisturbat lecția. Studenții au continuat gluma, recrutând o studentă, de la o altă clasă, care trebuia să îi servească lui Don un martini la începutul orei următoare. Studenta a intrat, îmbrăcată în costum de iepuraș de la Playboy, aducându-i băutura pe o tavă. Don a aruncat o privire rapidă spre băutura remarcând serios: „Prea mult vermut.” Fata a părăsit sala în fugă, iar Don a primit aplauze din partea studenților.

În armată, în timpul războiului din Coreea, a devenit cel mai tânăr Maistru Sergeant (Grad de ofițer acordat subofițerilor promovați fără a avea studii la o academie militară). Gradul i-a fost acordat înaintea împlinirii vârstei regulamentare, dar nu a fost oficializat până când Don nu a împlinit vârsta minimă cerută, de douăzeci și unu de ani. Ascensiunea la acest grad a fost fulgerătoare și s-a datorat pasiunii sale pentru armele de foc precum și abilității sale de interacționa calm și cu simțul umorului, cu subordonații și superiorii. O ilustrare perfectă a acestei abilități a fost răspunsul său la ordinul primit din partea unui general, de a ține o prelegere de două ore despre importanța salutului regulamentar în cadrul armatei. Sg. Elkins a pregătit un spectacol comic de vodevil despre salutul militar, înrolându-și colegii ofițeri necomisionați pentru

producție. Don Elkins a reușit să își facă colegii să râdă într-o perioadă când unitatea sa militară avea moralul scăzut asemeni mercurului într-o zi geroasă.

În armată s-a făcut remarcat când unitatea sa a fost activată în 1950-51. A fost invitat de un coleg ofițer la poligonul de tragere pentru antrenamentul ofițerilor. Don a avut un scor perfect: ținta arătând toate loviturile în centru. Șeful de poligon a încercat să îl dea de gol, crezând că scorul nu era real. Don a repetat scorul perfect iar șeful de poligon la făcut pe Don să dea pe loc o lecție improvizată celorlalți ofițeri din poligon, toți având grad mai înalt decât Don. Promoțiile au început imediat. Pentru că soldaților le plăcea să fie conduși de Don, iar el dorea o cameră privată, care era oferită doar gradului de Maistru Sergeant, el a reușit o promovare rapidă la acest grad.

Deși s-a născut și a urmat liceul în Louisville, o mare parte din copilăria lui Don s-a petrecut în orașele mici din Kentucky. A petrecut, multe weekenduri în timpul liceului, explorând zonele sălbatice la sud și vest de Louisville, împreună cu prietenii săi, Charles P. Sutt și William Rue. Ei au rămas prieteni buni până la sfârșitul vieții.

În 1955, Don a început să investigheze lumea paranormală. A zburat în toată țara, ajutat de doi prieteni, Jim Crunkleton și DK Meador. Au vizitat grupuri de persoane contactate de OZN-uri în Chicago, Ohio, Pennsylvania și California și au vorbit cu persoane implicate în acest tip de cercetare, începând cu JB Rhine și terminând cu George Van Tassel. Nu toate grupurile și indivizii intervievați i-au oferit informații utile. Don însă a insistat să adune toate informațiile obținute, pe care le-a analizat în amănunt, pentru a determina modul în care aceste bucăți de informație sunt legate una de alta. În 1962, analizând informații primite de la un grup de contactați OZN din Detroit, el a început o investigație extinsă și îndelungată a contactul OZN. Eu am fost membră a grupului inițial de meditari în această investigație, dar abia în 1968 Don și eu am început o colaborarea strânsă.

Muncind ca bibliotecară, eram mulțumită în meseria mea, lucrând pentru o școală privată pentru fete. A fost o școală de vis pentru un bibliotecar. Eram responsabilă doar pentru treisprezece clase, astfel încât am reușit să fac totul, începând cu alegerea cărților, continuând cu catalogarea lor și încheind cu lucrul cu profesorii și cu fiecare elev în parte, când acesta intra în sala de studiu a bibliotecii. Totuși, când Don mi-a cerut să mă alătur lui, nu am avut nici o ezitare. Așa a început povestea noastră.

Povestea lui Don și a mea a fost o poveste de dragoste și muncă, ambele fiind extrem de neobișnuite și neconvenționale dar totuși profunde. Când l-am întâlnit prima dată pe Don în 1962, l-am privit în ochii lui albaștri adânci și am citit în ei o mare singurătate. Această impresie era în contradicție cu prima impresie pe care o aveau majoritatea oamenilor despre Don. Comentariul obișnuit al oamenilor care îl întâlneau pe Don pentru prima dată era „Îmi poate citi gândurile.” Acest lucru a produs adesea un fel de disconfort în oameni până când aceștia petreceau mai mult timp alături de Don.

După ce soțul meu, Jim DeWitt a divorțat de mine în 1968, Don a început să petreacă din ce în ce mai mult timp în apartamentul meu, iar apoi, în cele din urmă, luându-și o casă, mi-a oferit o cameră în ea. Deoarece primeam o bursă lunară foarte mică, oferta sa a fost un mare ajutor pentru mine. Deși relația noastră a fost platonică, acest aranjament a continuat până la moartea lui Don în noiembrie 1984. Nu mi-a cerut niciodată nimic altceva decât să fiu lângă el. Nu am cunoscut niciodată un om mai altruist, nici unul capabil de o afecțiune mai pură. Această afecțiune era nerostită. Pentru Don cuvintele erau rostite prea ușor, iar cuvintele „Te iubesc” în special fuseseră folosite greșit de atâtea ori încât practic își pierduseră sensul. Complimentele erau pentru prieteni mai puțin intimi. În opinia lui Don, complimentele erau o piedică în

calea maturizării mele. Am numit-o „Școala Nu-ului”, deoarece Don, deși nu oferea laude, oferea observații cu bucurie! Însă, tratamentul său față de mine a fost la fel de tandru ca și cel al unui tată față de copil; într-adevăr, a fost ultra-protectiv adesea până la punctul la care m-a împins la revoltă.

Relația noastră a fost una dintre cele mai puternice și cu siguranță cele mai pozitive pe care le-am avut vreodată. A durat șaisprezece ani, fiind din ce în ce mai puternică. Am schimbat mii de glume mici și mari, am petrecut multe nopți discutând. Am analizat Visele lui Don, adesea imposibile, și am încercat să le explicăm. Eram diferiți. Don era bărbatul arhetipic neavând nimic în comun cu sentimentalismul. Eu, pe de altă parte, eram o romantică înăscută, creștin mistică și foarte implicată în muzică, despre care Don spunea că îi rănește urechile. Compozitorul meu favorit, Johann Sebastian Bach, ar fi putut fi de acord cu Don dacă m-ar fi auzit exersându-i cantatele magnifice cu vocea mea de soprană!

În 1965, Don și-a părăsit poziția de profesor la Universitatea din Louisville pentru a căuta un salariu mai bun și un program de lucru mai favorabil, la o companie aeriană majoră. Don pilotase încă din adolescență și adunase o cantitate enormă de ore de zbor, zburând, ici și colo, pe zboruri charter pe care nimeni nu le dorea din cauza vremii nefavorabile. Era curajos și la aerodromul local, avea o reputație care i-a permis să găsească oferte la toate servicii de zbor.

Cu ajutorul meu, Don a putut să-și maximizeze eforturile de cercetare. La mijlocul anilor 70 sănătatea mea a devenit tot mai precară, ajungând până la punctul la care nu am mai fost capabilă să-mi fac munca și a trebuit să aplic pentru ajutor socială de incapacitate. Din cauza stării sănătății mele Don a devenit interesat să investigheze formele alternative de vindecare. În această perioadă am investigat chirurgia psihică în Filipine și în Mexic, vindecare prin credință, folosind mâinile, energetică, cu cristale, prin culoare și prin hipnoză.

În 1974, Don a condus meditații intensive dezvoltând un nou grup de medii, grupul din anii 60 pierzând treptat legătura și desființându-se. El personal a stat departe de acestea meditații, permițându-mi să le conduc, odată ce am devenit eu însumi mediu. În 1978, Jim McCarty a început să participe la meditațiile noastre de grup. În 1980, Don realizând că talentele lui Jim ar putea spori capacitatea noastră practică de a fi de serviciu, i-a cerut lui Jim să ni se alăture. În ziua de Crăciun din 1980, Jim s-a alăturat muncii noastre. Trei săptămâni mai târziu, a început Contactul Ra.

La început am avut o explozie de sesiuni Ra care apoi au început să se rarească, odată ce afecțiunile fizice au început să se pună în calea sesiunilor, care au fost, oarecum, epuizante pentru mine. Au început să apară incidente ciudate și înfricoșătoare, explicabile doar dacă aș fi fost diagnosticată isterică, diagnostic care în sine ar fi fost dubios. Influența „salutului psihic” a fost, se pare, o parte semnificativă a acestor incidente. De exemplu, la un moment dat, în timpul unei plimbări am început să mă sufoc. Această incapacitate a durat aproximativ 30 de secunde, nu suficient pentru a provoca moartea fizică, dar cu siguranță a fost traumatizantă. Astfel de lucruri au început să se întâmple din ce în ce mai des. Ele l-au afectat mult pe Don care a rărit sesiunile pentru a mă ajuta să mă recuperez între sesiuni. De obicei, slăbeam între unu și trei kilograme într-o astfel de sesiune de channeling.

În 1983, am decis că trebuie să ne mutăm mai aproape de slujba lui Don (pilot cu sediul în Atlanta) pentru a-i permite să fie mai mult timp acasă. În răutățirea situației companiei aeriene l-a făcut pe Don să zboare aproape non-stop, ceea ce a făcut ca contactul Ra să fie din ce în ce mai rar. Munca și naveta necesară îl oboseau foarte mult.

Mutarea în Atlanta a produs o schimbare în Don. În Atlanta Don a început să slăbească fizic și a început să aibă nevoie de concediu medical. Cu toții am decis că experimentul Atlanta a fost un dezastru și, după doar cinci luni, ne-am mutat înapoi în Louisville. Însă, după această mutare, boala lui Don s-a mutat din corpul în mintea sa. Boala mentală nu este înțeleasă pentru că pare să existe un stigmat împotriva ei. Sunt predate doar informațiile despre bolile fizice, excluzându-se aproape total informațiile referitoare la bolile psihice. Am regretat această realitate deoarece, neputând înțelege situația dificilă a lui Don, am fost incapabili să-l ajutăm. După aproximativ un an de agravare treptată a condiției sale, care nu putea avea un alt final decât moartea (pe care Don o simțea aproape) Don a murit în urma unei împușcături în cap. Moartea sa a fost consemnată de poliție nu ca sinucidere (deși se împușcase), ci ca omucidere, ca și cum ceva a făcut să fie înregistrată versiunea mai luminoasă a evenimentului. Aceasta nu a fost o rană autoprovoacă, a fost sfârșitul unei stări de spirit misterioase, și treptat, am simțit cu toții, un rău pe care nici nu l-am putut înțelege și nici nu l-am putut înfrunta.

Impactul vieții lui Don asupra celor din jur a fost imens. Geniul său intelectual și intuiția profundă, bunătatea caracterului, claritatea gândirii, experiența sa îndelungată în domeniul paranormal și plăcerea lui de a spune o poveste bună, au făcut din el o sursă de informații neprețuită pentru mii de oameni. Nu doar pentru cei cărora le-a predat pe parcursul carierei sale de profesor ci și pentru cei cu care a intrat în contact în orice moment al vieții sale. Deoarece Don nu a fost niciodată predispus să se explice pe sine, a fost în timpul vieții, și a rămas după moarte, un om misterios dar iubit, nu doar de Jim, de mine și de familia sa, ci și de cei care l-au cunoscut.

Pentru că relația noastră nu a fost niciodată exprimată în cuvinte, îmi este greu să o descriu. Poate ați cunoscut un cuplu al căror cuvinte au fost mereu calme și afectuoase unul față de celălalt, al căror obiective în viață s-au potrivit atât de bine încât a existat o apropiere dincolo de atracția bărbat femeie, și a căror casă a avut întotdeauna vibrații pașnice și armonioase. Asta a fost poziția de invidiat în care am fost în calitatea mea de parteneră a lui Don. Don credea în căsătorie la fel de puțin pe cât credea în exprimarea afecțiunii și din acest motiv am rămas necăsătoriți timp de șaisprezece ani, dar am fost fericiți în toți acești ani. Ultimul an al vieții sale a fost foarte greu pentru amândoi. În noaptea în care a murit m-a întrebat pentru ultima oară: „Suntem noi, tot noi?” „Da”, am răspuns, cu inima plină de șaisprezece ani de o iubire împărtășită pe care nu o voi uita niciodată.

„Esmeralda” a fost scrisă la început, când ne-am descoperit unul pe celălalt ca prieteni și parteneri spirituali. Don era un creator minunat de intrigi deși nu avea talent la scris. Acest lucru s-a potrivit de minune pentru că eu, la rândul meu, nu eram bună la crearea unei povești, dar puteam „imagina” fiecare personaj în detaliu și puteam scrie despre personaje ca și cum aş scrie despre prieteni. Pentru că la acea vreme Don petrecea cam jumătate din timp pilotând, își punea ideile pe casetă când era în Louisville, iar când pilota, eu le așterneam pe hârtie. Prima versiune a romanului a necesitat aproximativ șase luni iar apoi au urmat rescrierile, care s-au datorat dorinței lui Don de a crea o poveste fără cusur. Am rescris personaje și am făcut lucruri precum mutarea unei case din statul New York în afara Washingtonului astfel încât să poată fi făcută o călătorie la Miami de către unul dintre personaje în perioada de timp cerută în povestire. Aceste corecții minuțioase au continuat pentru încă aproximativ șase luni. Un an mai târziu după ce cartea a fost trimisă multor edituri care au refuzat politicos să o tipărească, am decis să o punem „în sertar”.

Textul care începe și încheie acest roman a fost recepționat prin metoda channeling de către grupul din Louisville în 1968 și nu a fost scris de către noi precum restul

romanului. Am intenționat romanul ca o pildă pentru toate vârstele, uneori făcând o paralelă, involuntară, cu povestea patimilor lui Hristos. Până în 1974, habar n-am avut că romanul avea o calitate profetică personală. Însă, în 1974, a fost publicată cartea lui Andrija Puharich, „Uri”, iar când am citit cartea ne-am dat seama că autorul, dr. Puharich, se aseamăna uimitor lui Pablo Padeyevsky, unul dintre personajele din cartea noastră. Dr. Puharich ne-a invitat să-l vizităm la ferma sa din Westchester Country, New York și chiar înainte de a-l întâlni pe „bunul doctor”, cum este numit de prieteni, am avut o surpriză parcând mașina în aleea casei. Casa lui era practic o copie fidelă a casei lui Padeyevsky din romanul nostru, care și în roman fusese situată inițial în statul New York, înainte de a o muta în Washington. Exista însă o diferență principală: bujorii. Când am văzut în minte scena, am văzut o alee circulară mărginită de bujori înfloriți, dar când am ajuns noi acolo nu exista nici un bujor. Când l-am întrebat pe doctor despre bujori, acesta a râs și a spus că i-a scos cu câțiva ani în urmă. Așadar în 1968, când fusese scrisă cartea, bujorii încă existau!

Șase ani mai târziu, în 1980, când Don i-a cerut lui Jim să se alăture grupului, a existat o altă asemănare cu romanul. Don și eu pusesem o bună parte din înfățișarea fizică a lui Jim în aspectul fizic al personajul Theodore. Am descris trăsăturile chipului lui Theodore foarte detaliat și acea descriere din roman era foarte apropiată de chipul real al lui Jim. Deși Jim era mai scund cu 10 cm decât personajul din roman și avea părul mai degrabă castaniu decât blond, de la început a fost un sentiment de veche cunoștință între noi și Jim. După ce a început Contactul Ra, au apărut alte asemănări.

Așa cum se întâmplă adesea cu scriitorii, Don și eu proiectam multe dintre sentimentele, ideile și percepțiile noastre personajelor despre care scriam. Theodore era descris în carte ca o persoană dezamăgită de rasa umană, având sentimentul că nu-i aparține. El era un geniu adoptând o atitudine opusă celei a majorității oamenilor. Aceste trăsături erau ale lui Don. Personajul Joshua, care a primit mult mai mult din caracterul lui Don, era o persoană singuratică și misterioasă. Modul în care Joshua și Esmeralda se tratau unul pe altul în roman reflecta felul în care Don și eu ne tratam unul pe celălalt în viața de zi cu zi, amândoi fiind protectori cu celălalt, aproape până la punctul de a ne trata ca pe copii.

Atât Don în viața reală, cât și Joshua în roman se simțeau responsabili. În cartea Joshua spune:

„Pe drept vorbind, nu sunt oare eu cel responsabil pentru tot ce urmează, considerând că voința mea a fost cea care a decis?”

În viața reală, Don a simțit o responsabilitate financiară continuă pentru grupul nostru și, în perioada bolii sale mentale, motivul său principal de supărare a fost sentimentul că nu reușise în acest sens, deși, nici Jim și nici eu nu ne doream ca Don să lucreze o slujbă care devenise prea obositoare pentru el. Natura bolilor mentale face imposibilă comunicarea clară și nu l-am putut niciodată convinge pe Don că totul era bine. Înainte ca boala lui să pună capăt sesiunilor, Ra a menționat inițierea metafizică și disfuncționalitatea mental/emoțională ca destin probabil pentru Don.

Joshua reprezenta detașarea de lume a lui Don și capacitatea lui de a o controla cu succes fără a fi parte din ea. Am dat lui Joshua abilitatea de negociator a lui Don și, această calitate este ilustrată în roman, prin propunerea pe care Joshua o face spre sfârșitul romanului vrăjitorului negru:

„Ai o fată prinsă în afara corpului ei fizic. Tu ai puterea de a o aduce înapoi în corpul fizic. Îți cer să faci asta. Sunt dispus să te răsplătesc luându-i locul, mintea mea pentru a ei.”

Este posibil ca Don să fi încercat ceva similar, conform unui channeling cu cei din Hatonn și Latwii avut pe 11 noiembrie 1984, la doar patru zile după moartea lui Don.

(Hatonn) „În acest caz, care este extrem și extraordinar, cel cunoscut sub numele de Don a dat dovadă de curajul cel mai greu de dovedit. Această entitate dorea să-i protejeze pe cei din jurul să și așa a făcut. Multe lucruri pe care le-a făcut, deși mai puțin drastice, vor fi, de asemenea, înțelese greșit.”

(Latwii) „Cel numit Don a văzut ceea ce a fost descris în această seară ca un carnaval întunecat și dificultățile care ar fi urmat dacă această experiență, începută de curând, ar fi continuat. Aceste imagini ale distrugerii au umplut mintea celui numit Don, iar această entitate dorea în sinea lui să preia cât mai mult din această dificultate pentru sine, astfel încât tovarășii săi să fie scutiți de dificultățile viitoare. Mintea sa conștientă a luat această decizie, în mod propriu distorsionat, și entitatea a sărit în prăpastie prima pentru ca ceilalți să o poată evita”.

Am oferit Esmeraldei o mare parte din personalitatea mea. Am fost într-un mediu protejat toată viața. Am fost protejată parțial de credința mea mistică substanțială și protejată parțial de dorința celor din jurul meu de a-mi păstra intactă puritatea spirituală. Când Esmeralda a descoperit negativitatea lui Padeyevsky a fost un șoc.

„Bine, deci există, toată această negativitate. Și unchiul meu, cel mai de încredere om din lume, o are și el. Dar oricât de mult mă voi confrunta cu negativitatea nu mă voi obișnui. Poți să mă faci să înfrunt întunericul, dar nu poți să mă faci să mă întorc dinspre lumină doar pentru că întunericul există.”

Pe mine, descoperirea negativității m-a sfâșiat asemeni glonțului care a sfâșiat creierul lui Don. În roman Esmeralda a spus, cu curaj, că ar confrunta negativitatea și ar înțelege-o. A trecut mai bine de un an de la moartea lui Don și chiar cu ajutorul prietenilor, vindecătorilor și a îndrumătorului meu spiritual nu pot să accept, să înțeleg și să laud ceea ce pare atât de tragic și inutil. Acea înțelegere încă nu a venit. Dar, ca și Esmeralda, voi persista căutând harul divin până când mintea mea și credința mea vor fi suficient de mari pentru a înțelege evenimentele care au avut loc.

La 15 ianuarie 1981 a început Contactul Ra și sincronicitățile între roman și viața noastră au început să se accentueze. Contactul Ra a început ca o surpriză completă pentru grupul nostru. Nu am mai lucrat niciodată în transă pentru că, din câte știam, nu eram capabilă să intru în stare de transă. După ce am făcut obișnuita verificare a contactului în nume lui Iisus, și am lucrat până când am fost mulțumită de propria mea acordare cu contactul, am acceptat acest nou contact fără să înțeleg că era diferit de oricare altul. La scurt timp după începerea contactului, se pare că am adormit iar când m-am trezit l-am găsit pe Don mai încântat ca niciodată. Realizase imediat că acest contact era diferit.

Ra ne-a cerut să asigurăm predispozițiile mele creștine prin plasarea unui altar la capul meu pe care erau plasate pe o pânză cusută de mână o lumânare și o Biblie deschisă. Această masă era asemănătoare cu masa lui Joshua din casa octogonală a lucrărilor magice din roman.

În Crucificarea Esmereldei Sweetwater a fost folosit Ritualul izgonirii al pentagramei mici, găsit în anexa cărții „Magicianul: Pregătirea și Munca Lui” scrisă de către WE Butler. Am început să folosim același ritual în momentul în care, pe durata Contactului Ra, am realizat că este nevoie să păstrăm camera, în care se desfășura sesiunea, curată

și sfințită. Noi însă am adăugat o silabă ritualului. În versiunea noastră am adăugat silaba „Shin”, numele antic a lui Iisus, cuvintelor „Yod He Vau Heh” numele antic al lui Dumnezeu. Rostind „Yod He Shin Vau Heh,” am obținut o vibrație mai potrivită pentru mine care sunt creștină. În partea cu natură personală a Sesiunii #67, Don a întrebat pe cei din Ra despre acest ritual:

„Intervievator: Ești familiar cu cartea pe care instrumentul și eu am scris-o, acum aproximativ 12 ani, numită „Crucificarea Esmereldei Sweetwater”, în special cu ritualul izgonirii, folosit pentru aducerea entității pe Pământ?

RA: Sunt Ra. Sunt familiar.

Intervievator: Există ceva incorect, în cele scrise, privitor la felul în care se desfășoară ritualul izgonirii?

RA: Partea incorectă, pe care a introdus-o autorul în acea scriere, este lungimea antrenamentului celor cunoscuți ca Theodore și Pablo în disciplinele necesare inițierii.

Intervievator: Se pare că acea carte este, cumva, legată de mulți dintre cei pe care i-am întâlnit de când am scris-o, și de multe activități cu care ne-am confruntat de atunci. Este adevărat?

RA: Sunt Ra. Foarte adevărat.”

Când intriga a progresat suficient, în roman a apărut un personaj cu adevărat negativ, capabil să energizeze forme-gând, în special violente:

„A fost nevoie de multă abilitate magică pentru a putea ridica genul ăsta de baricadă; doar câțiva ar fi putut să o facă. Iar violența din ultimele douăzeci și patru de ore: soția șerifului care, fără a fi nevoie, a ucis un bărbat. Sergentul Armstrong, altfel demn de încredere, care a împușcat un om, când existau alte moduri neletale de a-l aresta. Nici unul din aceste acte violente nu are sens, cu excepția cazului în care negativitatea și violența ar fi fost, să zicem, încurajate, sau îndemnate, de magia practică în ritualuri negre, de cineva implicat în magia albă.”

Pe măsură ce Contactul Ra continua, am început să primim atacuri sau salutări, cum am preferat să le numim, de la un prieten de polaritate negativă care, deși neîncărcat, părea capabil să efectueze aceeași energizare a oricărei distorsiuni înăscute sau gânduri sau comportamente liber alese, dar mai puțin echilibrate, în ființa cuiva:

(Din sesiunea Ra #67) „Metoda obișnuită pentru asemenea atacuri, de a patra densitate, este tentarea entității sau grupului pentru a fi îndepărtate de la polarizarea totală spre serviciu altor-sine, și îndreptarea către mărirea personală, sau a organizației sociale, cu care se identifică sinele.”

„În cazul acestui grup, fiecăruia i-a fost dată o întreagă gamă de tentații pentru a înceta să fie de serviciu unul altuia și Unicului Infinitului Creator. Fiecare entitate a refuzat aceste alegeri, și a continuat serviciul fără nici o deviație semnificativă, din dorința pură de a servi altor-sine.

La acest punct, una dintre entitățile de a cincea densitate, care era la comanda acestei operațiuni, a decis că este necesar să distrugă grupul, prin ceea ce numești mijloace magice. Am discutat deja potențialul eliminării unuia din grup, printr-un astfel de atac, și am remarcat că instrumentul este, pe departe, cel mai vulnerabil, datorită problemelor pre-încarnare ale complexului fizic.”

Considerând bolile de rinichi, artrita reumatoidă și lupusul, erau atât de multe lucruri despre corpul meu care nu funcționau încât Don l-a descris odată ca pe un Rolls Royce care se credea lămâie.

Poate cea mai ciudată parte din roman, din punct de vedere profetic, a fost faptul că în roman atât Theodore cât și Esmeralda, echivalentul lui Jim și al meu, trebuiau să-și dea viața în serviciul luminii. Lui Don sau mie nu ne-ar fi trecut niciodată prin minte că, dintre noi doi, Don, puternic, sănătos, echilibrat și încrezător, va fi cel care moare.

Nici Don, nici Joshua, în roman, nu erau lipsiți de compasiune față de omenire. Ambii doreau să salveze omenirea de ceea ce percepeau ca limitări ale lumii mondene. Însă, în ultimul an de viață Don, a spus că, posibil, cea mai mare lecție din încarnare a fost pentru el învățarea compasiunii personale și nu doar a compasiunii impersonale.

Pe durata desfășurării Contactului Ra în 1981 și 1982, am realizat că prietenul nostru de a cincea densitate, orientat negativ, dorea să oprească contactul separându-mi sinele, de corpul fizic. Acest lucru a fost prefigurat de evenimentele din „Crucificarea Esmereldei Sweetwater”. Sesiunile #68 până la #70 din cartea a treia a Legii lui Unu descriu conceptele implicate în ambele cazuri. Asemănarea dintre ele a fost imediat observată de Don și în partea personală a Sesiunii #68, Don a întrebat pe Ra despre asta:

„Intervievator: Am vorbit exact despre porțiunea cărții Esmeralda Sweetwater, pe care am scris-o, având de-a face cu amplasarea greșită a complexului minte/corp/spirit al tinerei extraterestre. Care este semnificația acelei cărți, în legătură cu viața noastră? Acest fapt mă intrigă de ceva timp. Puteți explica?

Ra: Sunt Ra. Am scanat pe fiecare și considerăm că putem vorbi.

Intervievator: Te rog vorbește.

Ra: Sunt Ra. Confirmăm ceea ce este, deja, presupus. Când s-a luat angajamentul, între doi din acest grup, de a lucra pentru îmbunătățirea planetei, acest angajament a activat un vortex de posibilitate/probabilitate de o oarecare putere. Experiența generării acestei cărți a fost neobișnuită, prin faptul că a fost vizualizată, ca și cum s-ar viziona un film.

Timpul devenise disponibil în forma moment-prezent. Scenariul cărții a mers lin, până la sfârșitul cărții. Nu ați putut termina cartea, iar finalul nu a fost vizualizat, așa cum a fost restul materialului, ci în schimb a fost inventat. Acest fapt se datorează acțiunii Liberului Arbitru, în întregul Creației.

Însă cartea conține o vedere a evenimentelor semnificative, atât simbolic cât și specific, pe care le-ai văzut, sub influența atracției magnetice, eliberate când s-a luat angajamentul. Astfel, amintirea completă a dedicării voastre acestei misiuni, a fost restaurată.”

La citirea manuscrisului, câțiva din prietenii noștri au protestat față de finalul dur al poveștii. Într-adevăr, nici Don și nici eu nu am fost mulțumiți de final. Dar, toate încercările de a rescrie finalul astfel încât „Crucificarea Esmereldei Sweetwater” să fie un titlu incorect, au eșuat. După zece încercări de rescriere, toate producând finalul pe care îl vedeți acum, am decis că sursa care se manifestă prin noi dorea să includă în acest final răspunsul la întrebarea: Ce s-ar întâmpla dacă două ființe de bunătate perfectă ar fi coborâte pe această planetă complexă și dualistă?

În cea mai tristă coincidență dintre roman și viața noastră, cu multe luni înainte de a muri lui Don i se părea inevitabilă moartea proprie. Jim și eu, precum și rudele și

prietenii săi, am încercat să rescriem ultimul capitol din viața lui. Totuși, nu am putut afecta sfârșitul poveștii pământești a lui Don.

În timpul trecut de la moartea lui Don, fiecare ne-am întors în fiecare zi la ceea ce știm că este adevărul: noi toți, inclusiv Don, facem ce ni se pare corect. Suntem asigurați de studiile noastre metafizice că nu există greșeli și am petrecut mult timp în rugăciune lărgindu-mi credința creștină și permițându-i lui Dumnezeu să devină mai mare și mai puternic în viața mea, astfel încât să pot vedea perspectiva mai largă pe care Iisus a văzut-o întotdeauna. Cuvântul „tragedie” este bun pentru a descrie evenimentele din jur trecerii lui Don din această lume într-o viață mai mare, dar, devine din ce în ce mai clar pe măsură ce trece timpul că a existat o corectitudine și un scop în tot ce s-a întâmplat. Această căutare, uneori ferventă, a păcii și a bucuriei, va rămâne cel mai bun mod de a ne trăi viața și de a onora memoria unui om care și-a dedicat fiecare zi din viață, căutării adevărului.

Această carte a fost începutul unor vise minunate pe care Don Elkins și eu le-am împărtășit. Ne-am folosit cunoștințele despre pregătirea Magicianului pentru a pune într-un roman, natura dualistă a lumii; adică lumea binelui și rău. În niciun caz nu dorim să sugerăm prin această carte că, metafizic vorbind, povestea se termină aici, nici nu dorim să ne alăturăm celor care strigă „năpastă”. Deși multe dintre evenimentele din această carte, și din propriile noastre experiențe, par să reflecte dificultăți și dizarmonie, părerea noastră este că aceasta este doar natura iluziei. Credem că nu există nici o dificultate care să nu conțină iubirea unicului Creator, întreg, perfect și echilibrat. Vă oferim această carte în speranța că i-a sosit timpul și că informațiile și emoțiile evocate vor fi de un mic ajutor celor care caută adevărul.

Zăpada se așterne pe pământ acum când 1985 se apropie de sfârșit. Se fac cadouri, iar brazi de Crăciun strălucesc cu lumini și globuri încântătoare. Se termină un an vechi și începe unul nou. Vă doresc să găsiți putere și bucurie în ciclurile vieții și ale spiritului.

Vă doresc pace, de aici din Kentucky.

Carla L. Rueckert
21 decembrie 1985

Prolog

Noaptea vine peste el, în timp ce stă nemișcat în oceanul de grâu. Planeta înțepenește datorită frigului sub tălpile picioarelor lui, iar el tace, primind cu plăcere frigul, vântul și lumina stelelor.

Constelațiile cerului îi trec pe deasupra foarte încet, dar el nu mai înțelege timpul, pentru că și-a curățat mintea de concepte și nu-și mai cunoaște decât mintea pură, originală, scaldată în lumina Creatorului. În această minte aude vocea profesorului său:

- Imaginează-ți o planetă. Care este culoarea acestei planete?

Ochiul de pește privește această planetă și vede viața și se bucură de viață. Deoarece din planetă cresc lucruri vii. Ce constituie viața? Lucrurile vii sunt perfecte și radiază energie.

Și ochiul peștelui privește în continuare.

Lucrurile vii se mișcă pe suprafața planetei și înoată în apele ei și zboară în atmosfera ei și fac multe lucruri diverse. Și fiecare caută hrană.

Și ochiul peștelui privește în continuare.

Și lucrurile vii interacționează unele cu altele și evoluează spre conștiință, intelect și cunoaștere. Atunci apare pe suprafață acea ființă cunoscută în univers ca om, cu a lui conștientizare de sine.

Și ochiul peștelui privește în continuare.

Omul evoluează pe planeta lui, și acționează și se gândește la acțiunile lui și acționează împreună cu semenii lui. Și învață unii de la alții în timp ce interacționează.

Și ochiul peștelui privește în continuare.

Și omul se îmbracă cu haine scumpe, și-și pleacă capul la ceea ce crede sfânt și arată mare emoție și simț al existenței.

Și ochiul peștelui privește în continuare.

Și omul domnește cu înțelepciune, iar puterea lui este mare. El gândește gândurile înțelepciunii, deoarece este înțelept. El dă iubire, pentru că el este iubire și acționează cu demnitate și har, pentru că el este divin și plin de har.

Și ochiul peștelui privește în continuare.

În ceruri, mulțimile se închină. Și se închină în fața peștelui. Pentru tot ceea ce face el este să privească. Și dacă tot ceea ce face este să privească, atunci este înțelept. Mulțimile se închină la înțelepciune, căci ei știu că este iubire.

Și ochiul peștelui privește în continuare.

Înțelepciunea peștelui pătrunde cerurile, și este cerurile, căci cerurile sunt iubire.

Cel ce caută stă singur în lanul de grâu. Odată ce meditația s-a terminat, el devine conștient de oboseala corpului. Lumina care i-a susținut mintea îl părăsește și devine conștient de frig. Se bucură de frig și se bucură de trupul său. Devine conștient de perfecțiunea corpului său. De schimbarea posturii picioarelor, echilibrându-se împotriva vântului schimbător. De brațele gata de acțiune și mâinile gata să dăruiască. De gâtul, susținând craniul care protejează creierul. De pielea, sensibilă la mediu, informând mintea

despre atingerea grâului sau a frigului scânteietor. De ochii săi care pot vedea după voie tot ce există în lume, culoarea grâului luminat de lună, negrul catifelat al cerului.

Iar cel ce caută se acceptă pe sine ca parte a creației și vede că el, corpul său și voința sa sunt parte din totalitate și sunt totalitatea.

Cu greu, începe să se miște, pornind în călătoria în care a fost chemat, de la o planetă la altă planetă, de la serviciul Creatorului la serviciul aceluiași Creator.

Chemat la locul de plecare își pregătește mintea și își relaxează trupul prin căldura interioară, dispărând din lanul de grâu. O sală mare de marmură albă se deschide în fața sa. Cântece de păsări se aud prin bolta înaltă și sunetul vântului murmură prin ferestre. Sala mare este complet goală, cu excepția coloanelor de susținere ridicându-se din podea.

Printre coloane trecea o tânără cu pielea albă ca porțelanul cu păr auriu. Ea se apropie de tânărul cu părul auriu. Ce doi sunt asemănători ca înălțime, în delicatețea trăsăturilor, în puritatea gândirii, în puterea voinței.

Nu sunt necesare cuvintele; doar gesturile simple ale atingerii vorbesc. Își strâng mâinile și așteaptă, căci știu că vor servi împreună și știu că sunt potriviți pentru acest serviciu.

Mintea templului vorbește în tunete iar ei văd unul în ochii celuilalt culorile subtil schimbătoare ale gândului:

- În Creația Tatălui există o planetă a durerii. Această planetă se apropie de recoltare dar nu este bucurie în inima ei, deoarece recolta ei va fi săracă. Și odată ce se apropie recoltarea, plânge în inima ei pentru toți cei care vor cădea și vor fi măturați. Pe această planetă sunt puțini cei care ar putea opri valul tristeții și ajuta pentru cei căzuți înainte de vremea secerișului. Cei căzuți au nevoie de ajutorul vostru, pentru a putea servi în iubirea lor așa cum voi serviți în iubirea voastră.

Tinerii stau un timp, atingându-și mâinile și mințile, până când voința lor este una. Atunci spun:

- Vom merge și vom servi.

Ei se depărtează în tăcere de templul străbunilor lor și de zilele inocenței lor. Ceea ce fusese separat era acum unit; ceea ce fusese negândit acum era început. Și chiar dacă erau iubiți în grădina copilăriei lor, acum s-au deschis, pentru a oferi puritatea gândurilor lor și culoarea sinceră a sufletelor lor. Căci această planetă a copilăriei lor nu este Pământul, cu moștenirea ei tristă, ci o planetă a unei stele, mai strălucitoare, cu o moștenire mai strălucitoare, în care sufletele lor au fost lăsate să crească în bucurie. Și dorința lor de a servi este la fel de inevitabilă precum este întoarcerea frunzelor spere soarele auriu.

Capitolul unu

Înăuntrul încăperii mari se afla o masă de birou stricată, plasată într-un colț, un scaun așezat în spatele mesei și un alt scaun așezat lângă masă. În încăpere se aflau peste trei mii de cărți: cărți căptușind pereții, cărți îngrămădite pe podea, cărți așezate în vrafuri periculos de înalte, cărți ținând alte cărți deschise. Lumina palidă a dimineții se strecura prin ferestre, așternându-se peste cărți și peste omulețul așezat la birou. Ochii lui negri sclipeau veseli, privind nerăbdători peste mormanele de cărți, spre ușa încăperii.

Doctorul Pablo Padeyevsky era prea scund și avea o înfățișare prea obișnuită pentru reputația pe care o avea. Dar reușise să-i facă pe oameni să nu bage în seamă aspectul neimpunător, ci să-l recunoască pentru cercetătorul, educatorul și consultantul care era. Tehnica lui pentru a-i face pe oameni să-și dea seama de talentele lui era simplă: vorbea la prelegeri sau răspundea la întrebări.

Deși ochelarii rotunzi cu rame de oțel, acoperindu-i ochii plini de viață, nu îi confereau o figură impunătoare, reputația sa îl preceda și nu era nimeni, nici chiar Theodore Behr, care să nu fie intimidat de persoana doctorului.

Legătura profesorului Pablo Padeyevsky cu Theodore Behr începuse cât se poate întâmplător. În primul rând, poseda titlul de profesor în virtutea faptului că predă doar un singur curs la universitate. Preda un curs de istoria și filozofia științei în fiecare semestru, petrecând o dimineață în fiecare săptămână în clădirea universității. Cursul era predat în principal ca o favoare făcută decanului care îl convinsese pe Padeyevsky că reputația școlii, care era deja considerabilă, depindea de includerea numelui Padeyevsky în lista profesorilor. Pablo Padeyevsky continua, prin urmare, să predea acest curs, dar leafa pe care o primea era simbolică, în comparație cu onorariile primite din consultanță și a altor venituri. Din punctul de vedere curricular predă cursul, cum era de așteptat, orientat pe direcții iconoclaste. Nu cerea pregătire, sau studiu: dădea o lucrare sau două, în funcție de interesul studentului, și nu dădea nota pe știință ci pe idee. În cei unsprezece ani de profesorat Pablo Padeyevsky dăduse calificativul B la peste patru sute de studenți. Doar șapte primiseră calificativul A.

Theodore Behr intrase în contact cu doctorul Padeyevsky printr-o simplă coincidență. Theodore nu venea aproape niciodată la universitate. Copilăria lui se dovedise un coșmar domol, datorat faptului că dintotdeauna fusese lent și neîndemânatic. Reușise să ajungă până în clasa a zecea printr-un șir de miracole, care fuseseră posibile doar pentru că profesorii nu aveau nimic împotriva lui. Din punct de vedere al disciplinei Theodore nu era unul din elevii problemă. De cele mai multe ori profesorii nu îl remarcă în clasă. Astfel a absolvit la limită, an după an, până în anul doi de liceu.

Acesta era nivelul de cunoștințe la care se afla tânărul la începutul clasei a zecea. În acel an, Theodore a avut primele cursuri de știință pură și de la nivelul redus de cunoștințe pe care îl avea, a plecat ca o rachetă de pe rampa de lansare. Înainte de clasa a unsprezecea, i s-a dat un test IQ și a fost apreciat ca geniu. Prin urmare a fost accelerat, iertându-i-se creditele pentru limbi străine și atletism care nu îl interesau. Absolvise liceul cu o notă aproape perfectă care era un record pentru vârsta de șaisprezece ani și se înscrieseră în grabă la disciplina de știință pură a universității locale, unde își predă cursul Pablo Padeyevsky.

Atitudinea a lui Theodore Behr față de sine însuși nu a se schimbase doar pentru că începuse să se privească pe sine ca geniu și nu ca neîndemânatic. Dintotdeauna se privise pe sine fără emoție, cumva din afară. Nu făcea asta intenționat dar mintea sa funcționa

doar în acest mod. Acest mod era, se pare, opus, o sută optzeci de grade, modului în care funcționau mințile tuturor celorlalți. Când alți oameni îl credeau neîndemânatic, el era de acord cu ei. Era evident. Nu putea înțelege de ce glumele colegilor săi păreau altora amuzante, ce făcea viața colegilor lui interesantă pentru ai determina să lupte. Nu întâlnise niciodată pe nimeni cu care să considere că merita să discute. Prin urmare, cel mai probabil era un neînțeles, o persoană ciudată. Iar când oamenii din jurul lui au decis că este un geniu, Theodore le-a dat de asemenea dreptate. Știa răspunsul la cele mai complicate întrebări științifice pentru că păreau de la sine înțelese. Această ușurință în a înțelege era, evident, neobișnuită deoarece pentru ceilalți înțelegerea nu venea atât de ușor. Deci, pe bună dreptate, l-ar putea numi geniu. Pentru Theodore, pur și simplu părea normal să știe ce știa, să gândească ce gândea, să presupună ceea ce presupunea.

Dar atât cel genial cât și cel neînțeles sunt tipuri singuratice și Theodore era foarte singur. Sperase că la facultate se va întâlni cu cineva care să merite, cineva cu care să-și împărtășească ideile, cu care să discute filozofie. Speranța însă nu durase mult deoarece fusese din nou accelerat. Avea aproape nouăsprezece ani și era în al doilea semestru al ultimului an de colegiu fără a fi întâlnit un suflet cu care să poată vorbi.

Dintr-un capriciu, Theodore decise să participe la cursul de filozofie a științei, predat de doctorul Pablo Padeyevsky. El nu era eligibil pentru a se înscrie la acest curs, pentru că nu terminase încă colegiul, dar era destul de comun ca studenții de colegiu mai străluciți să umple voluntar locurile din fundul amfiteatrului la prelegerile doctorului, pur și simplu pentru a-i asculta prelegerile. Deoarece, când predă Padeyevsky, când își lăsa mintea liberă, când vorbea despre filozofia ermetică, sau teosofie, sau alchimie, sau implicațiile relativiste sugerând lumile anti-materiei, el putea ține un grup de studenți interesați, într-o stare de fascinație absolută. Doctorul putea vrăji audiența. Carisma sa funcționa asupra studenților care veneau să învețe; funcționa asupra celor care doreau să obțină o diplomă și funcționase chiar asupra lui Theodore Behr. Funcționase atât de bine încât fusese inspirat să scrie și să predea o lucrare doctorului Padeyevsky, chiar dacă, oficial, nu era parte a clasei. Șansa de a-și împărtăși gândurile primului bărbat pe care îl apreciasse vreodată, fusese irezistibilă.

Acum, devreme în lumina dimineții, Pablo Padeyevsky citea lucrarea lui Theodore pentru a patra oară. Își împropăta mintea cu fiecare inflexiune a gândirii din acele pagini. Găsea lucrarea remarcabilă, incitantă, surprinzătoare. Imediat după ce o citise îl convocase pe Theodore Behr, pentru că dorea să-l cunoască pe cel care făcuse lucrarea și pentru că nu-și putea imagina un student de colegiu, sau chiar un student înrolat în studii postuniversitare, care să aibă pregătirea necesară pentru a scrie o asemenea lucrare. Competența tehnică era remarcabilă, dar perspicacitatea legând știința fizică de cea metafizică, maturitatea minții care produsese o astfel de explorare, era o enigmă și o bucurie pentru doctor.

Tânărul începuse lucrarea prin enumerarea câtorva ecuații de bază din domeniile electricității, mecanicii cuantice, relativității și fizicii atomice. În fiecare ecuație sublinia componenta „c”, care reprezenta simbolul vitezei luminii. Cele cincisprezece pagini ale lucrării răspundeau la întrebarea simplă: „De ce sunt aceste ecuații fundamentale dependente de viteza luminii?” Lucrarea era plină cu analogii matematice, cu concepte metafizice și era sofisticată și incredibil de precisă în detalii. Însă postulatele fundamentale erau și mai incredibile în ciuda faptului că erau surprinzător de simple. Tânărul spunea că în univers există două componente de bază: lumina și conștiința. Din aceste două componente, una fizică, una metafizică, se formau toate componentele fizice pe care, în fiecare dintre configurațiile diverse și infinite, generic, le definim ca materie. El postula că în creație conștiința acționa asupra luminii pentru a forma aceste varietăți

ale materiei și postula în continuare că toate schimbările, tot ceea ce numim evoluție, sunt o funcție a conștiinței care se schimbă și evoluează. El continua afirmând că, de fapt, conștiința este un câmp energetic care își trage puterea din dualitate sau polaritate. Așa cum existau poli pozitivi și negativi în universul material sau fizic, la fel existau poli pozitivi și negativi care a afectau conștiința. Acești poli, postula el mai departe, erau binele și răul. El concluziona că fenomenele fizice care se manifestau ca univers fizic, sunt reflectări ale fenomenelor corespunzătoare din domeniul conștiinței. Această dualitate a binelui și răului, în conștiință, era responsabilă pentru interacțiunile fizice și schimbările care au creat lumea materială. Toate energiile din creația fizică reprezentau deviații de la o perfecțiune absolută. Aceste deviații rezultau din a polarizarea energetică corespunzătoare diferenței de potențial bine/rău care a deplasat conștiința de la starea de perfecțiune absolută.

Cam asta spusese Theodore Behr în lucrarea sa și doctorul Pablo Padeyevsky era foarte dornic să-l cunoască. Orele de lucru ale doctorului erau, într-adevăr, puțin ciudate, de la șapte la opt dimineața, dar aceasta era partea din zi care îi convenea cel mai mult. Îi plăceau răsăriturile și apusurile de soare și de obicei se culca cât de devreme putea, ori de câte ori putea. Asemeni un spiriduș doctorul stătea vesel și bine înfipț în scaunul lui. Era foarte nerăbdător.

Theodore era și el nerăbdător, dar mai mult simțea un sentiment de nervozitate. Spusese ceea ce credea în lucrare, și acum se simțea vulnerabil emoțional deoarece până atunci nu mai împărtășise aceste opinii unei alte ființe umane. Theodore era îngrijorat că sinceritatea lui ar fi putut părea ridicolă. Se aștepta ca deschizându-se lumii să fie ridiculizat. Relațiile sale cu lumea fuseseră atât de nefericite, încât așteptarea loviturilor emoționale devenise o teamă permanentă. Ce prostie, să creadă că cineva îl va înțelege vreodată. Nesigur, urmând numerotarea complicată a încăperilor, își făcea drum prin labirintul de holuri și săli până când în cele din urmă descoperi unde era plasat biroul doctorului Pablo Padeyevsky. Bătu ezitant în ușa de lemn masiv.

- Intră, i se răspunse.

Deschise ușa spre oceanul de cărți și ochii i se rătăciră pentru o secundă, apoi îl văzu pe doctor apropiindu-se din mijlocul cărților. Zâmbind Padeyevsky se îndreptă spre el, cu mâna carnoasă întinsă pentru o strângere caldă. Ținându-l de braț, îl conduse pe Theodore printre vrafurile de cărți și îl rugă să se așeze pe scaunul de lângă birou.

- Ai luat micul dejun? întrebă doctorul.

Theodore îl privea intens. Continua să-l privească neîncrezător pe doctor. Acesta era ridicolul de care se temea? Acesta era barajul de glume sarcastice pe marginea lucrării?

- Ah, nu, domnule profesor, nu am luat dejunul.

- Foarte bine. Cornuri, limonadă... îți place brânza? Aici este laptele, tocmai l-am cumpărat... și cafeaua... după ce se înfierbântă apa.

Padeyevsky deschise o ușă în peretele de cărți, care se dovedi a fi un frigider, și de acolo scoase cele trebuincioase. Apoi începu să manevreze ceva între vrafurile de cărți care se dovedi a fi o plită electrică.

- Poți să îmi spui Pablo, îl încurajă doctorul în timp ce turna cafeaua în două cani nu prea curate. Îți vei sclinti limba încercând să pronunți numele „Padeyevsky”.

Behr luă cana în mâinile-i osoase, muscă din corn și îl studie pe furiș pe doctor până ce observă că doctorul îl studia la rândul său. Concluzionează că nu era o idee rea să răspundă

amical privirii prietenoase pe care i-o aruncau ochii rotunzi și strălucitori ai doctorului. Nu-l deranja acel studiul amănunțit.

Pablo Padeyevsky îl studia pe tânăr, cu un interes tot mai mare. Toată întâmplarea era prea frumoasă să fie adevărată. Băiatul ăsta era cel pe care, el și colegii lui de experimente, îl căutau de ani de zile. Examină trăsăturile lui Theodore. Fața osoasă, palidă, cu pomeții înalți, ochii adânci oarecum depărtați, fruntea înaltă punând în evidență forma întrucâtva arogantă a nasului și gurii, toate îi aduceau aminte într-un fel ciudat de nepoata sa, Esmeralda Sweetwater. Însă trăsăturile care creau o frumusețe remarcabilă în nepoata sa dădeau tânărului un aspect mai degrabă anost și comun. Judecă înălțimea tânărului la aproximativ un metru și optzeci de centimetri. La fel de înaltă era și nepoata sa Esmeralda. Theodore avea de asemenea paloarea tenului Esmeraldei. Fără îndoială cei doi erau surprinzător de asemănători la înfățișare.

Padeyevsky ridică în fața ochilor lucrarea pe care tocmai o recitise:

- Mă întreb care ar putea fi sursa acestor gânduri?

Theodore răspunse:

- Serios vorbind, nu există nici o sursă. De ceva timp, mai precis de când aveam cincisprezece ani, am făcut propriile mele cercetări în științele naturale. Iar filozofia m-a interesat dintotdeauna. Am citit mult. Aceste idei sunt ale mele, cel puțin așa cred. Nu le-am citit nicăieri. Mi se pare că acesta este modul în care funcționează lucrurile.

Chipul doctorului Padeyevsky se luminează într-un zâmbet larg:

- Perfect, perfect. O să-ți propun ceva, Theodore. Aș dori să lucrezi cu mine la un proiect special.

Theodore nu putea să-și creadă urechilor. Doctorul nici măcar nu încercase să discute lucrarea. Acum dorea ajutorul unui simplu student.

- Hmm, mormăi tânărul surprins.

- Este un experiment foarte neobișnuit. Ești interesat? insistă doctorul.

- Hmm, repetă Theodore.

Pablo Padeyevsky aștepta.

Recâștigându-și stăpânirea de sine Theodore întrebă:

- De ce m-ați ales pe mine?

- Pentru că ești străin. Cred că ești străinul pe care îl căutăm de ani de zile.

- O, nu, domnule. M-am născut chiar aici, în această regiune, am trăit aici toată viața. Nici măcar nu am ieșit vreodată din Statele Unite.

- Nu la genul ăsta de străin mă refeream. Cred că spiritul tău a trăit alte vieți pe alte planete.

Theodore amuți uluit.

- Știi ce vreau să spun prin „spirit”? Întrebă Padeyevsky blând, domolind-și exuberanța. Ai întâlnit cuvintele „corp mental” sau „corp astral” sau „suflet” în lectura ta de filozofie? Adică corpul adevărat, care nu moare când moare corpul fizic?

Theodore chiar întâlnise aceste concepte.

- Atunci, înțelegi ce vreau să spun. Eu spun că, sufletul tău, corpul tău mental, nu este nativ de pe această planetă. Este extraterestru planetei Pământ.

Mintea lui Theodore începea să își revină din uluială. Dacă nu l-ar fi stimat pe doctorul Padeyevsky, probabil că ar fi plecat. Așa însă, stătea și mușca absent din cornul său cu brânză dulce și încerca să urmărească conversația ciudată.

- Crezi că, înainte de a mă fi născut, am trăit în altfel locuri din univers decât acesta?
- Exact! zâmbetul doctorului Padeyevsky deveni și mai larg. Fiecare particulă de conștiință, trebuie să provină de undeva. În lucrarea ta ai explicat cum acționează conștiința și cum se schimbă și ți se acorda merit total pentru asta. Deci, ar trebui să aibă sens pentru tine că fiecare particulă de conștiință trece, prin aceste schimbări, și crește cu fiecare nouă experiență, fie că este vorba de conștiința unei stânci, unui copac, unui animal sau a unui om. Această conștiință individualizată se schimbă odată cu evoluția, crește odată cu ea. Nu ești de acord?

Desigur, Theodore era de acord cu doctorul. Era scris, mai mult sau mai puțin, în lucrarea sa.

- Foarte bine atunci. În cazul unei entități umane asemeni ție Theodore, conștiința care a prelucrat substanțele chimice pentru a-ți forma corpul fizic, corp pe care îl folosești acum, pe Pământ, era o conștiință străină acestei planete. Total străină, în natură, în cunoaștere, în înțelegere. Nu ai simțit niciodată că nu aparții acestui loc?

O întrebare rezonabilă, își spusese Theodore. Și-o pusese el însuși de atâtea ori.

- Da, mereu am fost diferit de ceilalți. De fapt, am dedus o regulă simplă. Dacă societatea crede că ceva este corect și util, atunci trebuie să fie greșit. Pentru că societatea pare să estimeze lucrurile mereu invers decât o fac eu.

Pablo întinse mâna peste vrafurile de cărți din birou și atinse cu duioșie umărul tânărului.

- Este minunat... minunat. Repet, am motive să cred că ești de origine extraterestră. Din cauza gândirii tale și a faptului că tu și nepoata mea aveți un aspect fizic izbitor de asemănător, cred că tu ești extraterestrul, pe care îl căutam de mulți ani. Accepti să mi te alături pentru a lucra la acest experiment?

Theodore nu fusese niciodată o persoană rea sau ursuză, fusese doar foarte singur. Pentru prima dată în viață, i se oferea să participe la ceva, chiar dacă suna ciudat, alături de cineva pe care îl considera demn de respect și admirație.

- Da, domnule Pablo. Accept oferta dumneavoastră cu mare plăcere.
- Excelent. Sunt aproape sigur că ești cel căutat, dar bineînțeles, testul adevărat va veni când o vei întâlni pe nepoata mea, Esmeralda.

Theodore aprobă din cap, fără să înțeleagă.

- Îți dau o hartă. Ai mașină?

Theodore dădu din cap afirmativ.

- Asta e bine. Ai putea să ne faci o vizită în weekend?

Un al treilea semn afirmativ din partea lui Theodore care se simțea deopotrivă fericit și derutat. Luă harta, desenată în creion, cu direcția spre ferma Padeyevsky și nu se gândi la nimic altceva pentru tot restul săptămânii. Zilele de octombrie păreau la fel de clare ca anticipația lui. Se întreba despre experiment, despre persoana cu numele exotic „Esmeralda” dar, mai ales, se gândea la posibilitatea de a fi extraterestru.

În sfârșit, cursurile de vineri se încheiară iar el se afla, nu mult după aceea, pe autostradă în afara orașului, îndreptându-se spre fermă, conform instrucțiunilor lui Padeyevsky.

Harta prezenta detaliat cei treizeci și cinci de kilometri de drum întortocheat de la autostradă la fermă, dar nu spunea nimic despre frumusețea acelor drumuri, despre strălucirea de octombrie a copacilor acoperind asfaltul ca o boltă arămie în soarele după-amiezii târzii. Strălucirea de toamnă a arșarilor împrumuta o nuanță roșiatică câmpurilor și pădurilor prin care trecea Theodore și se simți asemeni unui admirator solitar al unei opere de artă perfecte, dar efemere. Se gândea la conversația din biroul doctorului Padeyevsky, care îl surprinsese atât de mult. Exersa în minte folosirea numelui Pablo, în locul formei politicoase „profesorul Padeyevsky”. Ce dorise profesorul să spună prin toate acele detalii? Ei bine, își spuse, dacă harta este corectă, am să aflu în curând. Harta indica un drum neasfaltat, purtând numele doctorului, chiar dincolo de podul cu o singură bandă pe care îl traversa. Harta nu mințise, iar mașina al lui Theodore intră sub o boltă și mai bogată de ramuri, când viră pe drumul privat, șerpuitor, trecând printre colinele împădurite. Drumul neasfaltat înaintă cam patru kilometri înainte de a da peste o fermă veche, aproape dărâmată sub povara anilor, spre care începea un drum lateral la începutul căruia se afla o cutie poștală cu numele „Mathpart Fendler”. Aceasta era singura casă din apropierea reședinței Padeyevsky. Ferma doctorul era într-adevăr un loc foarte retras.

Apoi așa numita „fermă” apărură în fața lui Theodore. „Fermă”, își spuse el, încetinind mașina pe aleea largă, circulară care se desprindea din drumul pietruit. Asta nu era nici într-un caz fermă. Era moșie, domeniu, conac dar nici într-un caz fermă. Aleea circulară largă era mărginită de bujori. De fiecare parte a casei începea o pădure deasă. Casa în sine avea trei etaje și părea o corabie măreață, eșuată în mijlocul acelei păduri. Era din cărămidă, cu o verandă întinsă de-a curmezișul feței cu coloane și continuându-se spre partea stângă pentru a se transforma într-un pridvor acoperit, cu laturile deschise. Partea dreaptă a casei era adâncită pentru jumătate din lungime, apoi ieșea în afară asimetric transformându-se într-o verandă închisă cu panouri din plasă. Prin ferestrele înalte din fața casei, Theodore putea vedea eleganța draperiilor de catifea. Începu să se scuze în minte pentru tot ceea ce, dintr-o dată, i se părea în neregulă cu înfățișarea lui, hainele mai degrabă funcționale, mașina ieftină, fața comună, personalitatea modestă. Așteptă apariția cuiva pentru a se prezenta.

Nu apărură nimeni. După ce parcă la umbra unui nuc imens cu ramuri joase, un câine se apropie de mașină dând fericit din coadă. Din comportamentul prietenos era clar, că nu era câine de pază. Theodore simpatiză imediat câinele și coborî din mașină pentru a-l mângâia. Animalul își înălță capul și se rezemă de Theodore savurând mângâierile. Când tânărul ridică privirea văzu o fată apropiindu-se de el.

Câinele se dezechilibra când Theodore se îndreptă brusc pentru a saluta fata. Acum înțelese rostul conacului; nimic altceva nu putea pune în evidență frumusețea tinerei în felul în care o puneă acea clădire impunătoare. Fata se apropia pe alee și umbra copacilor tomnatici îi mângâia fața. Theodore speră din toată inima că ea este Esmeralda pentru că atunci, ar fi fost cel mai norocos bărbat din lume. Își aminti să respire chiar în momentul în care ea îi întinse mâna.

- Bună, salută ea simplu.

Vocea ei era la fel de delicată precum zâmbetul ei.

- Tu trebuie să fii Theodore Behr. Eu sunt Esmeralda Sweetwater.

Îi strânse mâna, privind-o intens, și încercă să spună ceva. Nu reuși pentru că pe moment uitase din nou să respire și să vorbească. În cele din urmă recunoscă încurcat că într-adevăr era Theodore Behr. Slăbi strânsoarea eliberând mâna Esmeraldei.

Urmă o perioadă de tăcere, în care Theodore încerca să găsească ceva inteligent de spus. O examina pe furiș. Era la fel de înaltă ca și el iar părul lor avea aceeași nuanță de blond. Părul ei, lung îi încadra fața cu frunte înaltă, căzându-i bogat peste umeri. Statura ei înaltă era proporționată astfel încât părea zveltă și delicată. Era cea mai frumoasă femeie pe care Theodore o văzuse vreodată. În ciuda strădaniei lui nu găsea nimic inteligent să spună. I se părea că trecuse o eternitate și tot nu știa cum să înceapă conversația. În cele din urmă, își aminti impresia pe care i-o făcuse casa și vorbi ezitant:

- Acest loc arată exact ca un decor de film de pe timpul Războiului Civil.
- De fapt chiar a fost decorul unui film din timpul Războiului Civil, spuse Esmeralda, întorcându-și capul spre el și zâmbindu-i. Un studio cinematografic a cumpărat-o și a remodelat-o pentru un film în urmă cu aproximativ cincisprezece ani, iar Pablo a cumpărat-o de la ei.
- Oh înțeleg, spuse Theodore. Cu un efort de voință reuși să tragă aer în piept.

Esmeralda îi întinse mâna delicată.

- Vino în casă, îl invită fata, iar vocea ei îi calmă puțin nervozitatea. Ți voi oferi un tur al „platoului de filmare”. Este cu adevărat un loc de locuit interesant.

Îl plimbă pe Theodore din încăpere în încăpere, calmându-i și mai mult nervozitatea. Îi vorbi despre istoria unora din piesele de mobilier. Theodore începu să se simtă mai în largul său lângă Esmeralda. Buna ei dispoziție și comportamentul ei prietenos, direct și nepretențios începuseră să-i destrame timiditatea și stângăcia. Simți cum frumusețea ei își pierdea puterea asupra lui, acum privind-o mai mult prin prisma unei posibile prietenii. Fața ei începu să-i fie dragă, părând-i familiară, trupul ei zvelt părea să plutească în fața ochilor lui. Începu să aibă vagul sentiment că îi simte gândurile. Îi privea părul auriu și-i asculta vocea și toate sentimentele lui păreau să vină dinspre ea. Deși era încă tensionat, într-un sfârșit, începu să se simtă el însuși. Parcă ajunsese acasă.

- ... și unchiul Pablo mi-a spus că tu ai fi acela și vrea să-l ajut să afle cu siguranță.

Își adună gândurile. Timiditatea îi trecuse, la fel și nervozitatea. Se simțea liniștit, împăcat. Simțea o mare indiferență pentru viața sa de până atunci. O privi din nou pe Esmeralda. „Hmm?” își spuse.

Ea îi zâmbea cu căldură, ochii ei albaștri reflectau sclipiri aurii.

- Unchiul Pablo va explica mai în detaliu, spuse ea, așezându-se pe o canapea și trăgându-l ușor lângă ea. Se priviră și Theodore simți din nou că aveau ceva important în comun.

- Bună, Theodore, auzi în mintea lui.

Tresări ușor și se uită țintă la Esmeralda. Ea continua să îl privească cu căldură.

- Pot să îți spun Ted? întrebă ea cu voce tare.

Se gândi „Da”, și înainte să o fi spus cu voce tare, ea se ridică și se apropie de ferestrele din față.

- Foarte bine, spuse ea, închizând ferestrele pe jumătate. Aici începe să fie frig după apusul soarelui, datorită răcorii serilor de octombrie.

Theodore o privi. Se gândi să spună ceva despre faptul că păreau să fi comunicat fără cuvinte, dar își simți mintea liniștită și știa că descoperiseră, într-adevăr, telepatia și acea comunicare avea să fie fără efort. În loc să vorbească, pur și simplu își proiectă

înțelegerea situației iar bucuria lui fu imediată simțind confirmarea înțelegerii Esmeraldei.

- Nu este necesar să o spunem, zise ea, întorcându-se și așezându-se, din nou, lângă el pe canapea. Dar o voi spune pentru a confirma oficial. Sunt de acord cu Pablo. Tu ești cel căutat.

Theodore dădu din cap. Nu avea idee ce însemna să fie „cel căutat”, dar fără îndoială se simțea acasă, aici, împreună cu Esmeralda. Restul lumii conta mai puțin în acel moment. Theodore era rezemat de spătarul canapelei, cu brațul întins confortabil în lungul spătarului. Când ea se așează lângă el părul ei se revărsaseră pesete brațul lui trimițându-i fiori de mătase prin piele.

- Casa este fantastică. Nu-mi pot imagina cum a putut-o cumpăra, Pablo, cu salariul de profesor, dar este cel mai original loc pe care l-am văzut vreodată, spuse Theodore.

- Pe lângă profesorat și cercetare pentru universitate unchiul Pablo face multe alte lucruri. În cea mai mare parte, este consultant, pentru corporații pe tot cuprinsul Statelor Unite. A lucrat chiar și cu armata. Călătorește în toată țara și are o lungă listă de companii care așteaptă să devină clienții lui.

- Cum a învățat el toate aceste domenii diferite?

- Are un talent destul de neobișnuit, spuse ea. Acela de a asimila cunoștințe mai rapid decât majoritatea oamenilor. Ani de zile împreună cu un prieten magician, a dezvoltat o tehnică specială. Când vrea să cunoască un subiect nou, adună literatura relevantă și o absoarbe literalmente, în câteva zile. Reușește să asimileze mai rapid decât majoritatea cititorilor, pentru că are capacitatea de a citi printre rânduri. Esmeralda îi oferit lui Theodore o imagine mentală, a unei cărți care era ca o legătură între două minți, a cititorului și a autorului.

- El poate vedea dincolo de limitarea limbajului și înțelege ceea ce dorea să spună autorul mai bine decât oamenii care trebuie să depindă doar de cuvântul scris. Multe minți au capacitatea de a înțelege, dar nu de a exprima, ceea ce înțeleg. Dar mai importantă, chiar, decât cunoștințele sale, este capacitatea sa de a lega domenii neînrudite astfel încât să producă noi metode de abordare în tehnologie. S-ar putea spune că datorită intuiției sale are o minte asociativă.

Îl privi atent și așteptă în mintea lui reacția la ceea ce spusese.

Theodore îi zâmbi, înțelegând în sfârșit rostul cărților din biroul lui Padeyevsky. Lui ar fi trebuit să îi fie totuna, dar, salută întreaga amenajare, casa deosebită cu copacii maiestuoși, brizele răcoroase de toamnă, câinele prietenos și mai ales Esmeralda care era, sigur, prietena lui, tovarășa lui, partenera lui. Deși i se părea ciudat se simțea bine. Se simțea acasă.

Simți că ea înțelege toate aceste gânduri în timp ce le gândea, iar zâmbetul se întinse pe chipul său altfel sobru, în timp ce reflecta la impactul pe care le-ar putea avea gândurile sale, acum că dispăruse mijlocirea vorbirii.

Din camera alăturată se auzi o voce umană imitând un mieunat.

- Vine unchiul Pablo. Ți-a vorbit despre cercetările pe care le face cu animale?

- Nu, nu mi-a vorbit. Bună.... Pablo, spuse Theodore, în timp ce omulețul intra în cameră, însoțit de o pisică târcată care mergea liniștită lângă el.

Pisica se întinse pe covor pe o parte, iar el se lasă în patru labe lângă ea. „Miau”, spuse el, pe un ton diferit de primul. Pisica nu răspunse, dar păru să zâmbească, dacă așa ceva

era posibil pentru o pisică. Brusc, ea se întoarse și-și linse coada, cu o labă din față suspendată în aer.

Pablo se ridică redobândindu-și postura verticală. Se îndreptă spre Theodore cu același salut cald cu care îl primise în biroul său.

- Deci ai găsit locul, Theodore. Ce părere ai de fermă?

Theodore se obișnuise cu grandoare proprietății.

- Înțeleg acum de ce oamenii vorbesc despre vremurile bune de altă dată.

- Ai cunoscut-o pe nepoata mea?

Theodore se uită fâstâcit la fata din față sa și răspunse:

- Da.

Esmeralda își întoarse ochii cu sclipiri aurii spre Padeyevsky confirmând:

- Ai avut dreptate unchiule. El este cel pe care îl căutai.

Toți trei a zâmbiră fericiți.

- Da, spuse Pablo. Theodore știa că el era cel căutat; i-am spus-o de câteva ori până acum. Poți tu vorbi cu animalele? De fapt, nu este chiar vorbit.

Pablo se aranjă pe scaunul său până când se simți confortabil; Esmeralda puse limonadă în pahare.

- Ne-ai cunoscut pe mine și pe Esmeralda, dar există un alt membru al grupului pe care nu l-ai întâlnit încă. Se numește Joshua Starr. Poate că ai auzit de el. Este celebritatea echipei noastre. Lucrează pentru televiziune.

Theodore clătină din cap; nu auzise niciodată de Joshua Starr.

- Poate nu ai auzit de el, este la TV în timpul zilei. M-am gândit că s-ar putea să-i fi observat numele în creditele unora dintre spectacolele care se transmit seara. Este scriitor pentru TV.

Teodor nu auzise de el.

- Oricum, continuă Pablo bând din limonadă, este un prieten foarte apropiat. El și Esmeralda lucrează la un experiment alături de mine. Ei au talente pe care eu nu le am. Îți voi vorbi mai mult despre talentele lor într-un minut. Oricum, au studiat animalele și au descoperit că transmit gândurile, folosind o formă primitivă de telepatie, și modulează gândurile cu sunete astfel încât să aibă sens. M-au ajutat, iar acum pot înțelege multe din modulațiile gânduri-sunete ale animalelor.

Padeyevsky își termină limonada și își reumplu paharul.

- Probabil că ți se pare puțin neobișnuit.

- Oarecum unic, spuse Theodore.

Se simțirea mult prea bine în situația curentă pentru a găsi ciudățenii în ea. Dacă Pablo voia să vorbească cu pisica, era alegerea sa. Theodore intuia că acest fapt l-ar avantaja, fără să înțeleagă exact în ce fel.

- Ești interesat de magie? Întrebă Pablo.

Sprâncenele lui Theodore se ridicară, încurcat.

- Despre acest subiect chiar nu știu nimic, răspunse el.

- Cei mai mulți oameni identifică magia cu șarlatania.

Pablo se ridică și începu să se plimbe în timp ce vorbea, un obicei cu care Theodore era familiarizat din timpul prelegerilor doctorului.

- Magia adevărată nu are nimic de-a face cu trucurile sau cu scamatoria. Ea operează în tărmurile conștiinței și a gândirii, în planurile astral și mental. Toate obiectivele și scopurile magiei se află în lumea gândirii. Cel puțin în cazul magiei albe. Magia neagră, din păcate, are unele obiective care își au originea în lumea fizică.

Ei bine doctore, gândi Theodore, poți numi asta magie, dar mi se pare că despre acest fenomen scriam în lucrarea mea: puterea gândirii de a afecta lumea fizică. Asta nu este unic, sau neobișnuit, până la urmă. Cu voce tare însă el spuse doar:

- Desigur. Este logic.

Pablo a izbucnit în râs.

- Ei bine Theodore, cred că o să ne înțelegem, spuse, în cele din urmă doctorul. Îi umplu paharul cu limonadă.
- În domeniul magiei se desfășoară experimentul despre care vorbeam. Ești interesat?
- Desigur, fu de acord tânărul.
- Atunci, avem multe de făcut. Deși mă tem că deja știi mai mult decât mine. Ai talent pentru magie. Eu spre deosebire de tine nu sunt extraterestru.

Theodore se încruntă, intonându-se spre Esmeralda.

- Așa este, confirmă ea. El nu poate folosi telepatia la fel de bine ca tine deși exersează de ani de zile.

Theodore se întoarse către Pablo.

- Totuși, cum aș putea să știu mai mult decât știi tu?
- Ei bine, acest experiment are de-a face cu o zonă mult mai adâncă decât intelectul. Desigur, din punct de vedere intelectual, știi mai multe decât tine, în unele domenii. Dar această magie este concentrată în lumea spiritului. De aceea vei lucra cu Esmeralda și cu bunul meu prieten, Joshua Starr, nu cu mine. Din păcate eu nu sunt foarte priceput, iar ei amândoi sunt. Ambii sunt magicieni albi. Îl vei întâlni pe Joshua de îndată ce Esmeralda va considera că ești pregătit.

Ochii aurii ai Esmeraldei îl priveau cu căldură.

- Pregătirea lui nu va dura mai mult de o săptămâna, unchiule.

Capitolul doi

Joshua Starr stătea întins pe spate în mijlocul covorului din camera de zi. Ținându-și palma lipită de obraz îi vorbea Susanei Quinn, secretara lui, care stătea la masa de birou, notând fiecare cuvânt pe care-l auzea. Joshua vorbea destul de tare pentru că era la aproximativ șapte metri distanță de masa dactilografei, aflată lângă fereastra camerei de zi.

Joshua avea o înfățișare aspră, asemeni unui lup de mare sau a unui aventurier al frontierei. Fața lui, cu trăsăturile puternic definite, aproape exagerate, zâmbetul șters și ridurile adânci, făceau ca Joshua să pară un bărbat iubitor de aventură, fără griji, puternic, dar nepunând preț pe puterea lui. Pe față și în privire i se citea melancolia. Doar detaliile subtile ale expresiei și licărirea din ochi revelau intelectul deosebit, care era partea predominantă a personalității sale.

Trasă cu degetul un desen în aer al cărui înțeles îl știa doar el. Desenul aerian dură câteva secunde. Susan aștepta cu degetele deasupra tastaturii, privind spre locul unde era întins bărbatul. Fața lui era cunoscută multor milioane de telespectatori în calitatea de moderator al unei emisiuni matinale, zilnice, care alcătua segmentul de cincisprezece minute dintre știri și starea vremii și era transmisă din Washington dar fusese preluată de una dintre rețele naționale. Vocea baritonă distinctivă cu o tentă aspră și o ușoară tăgădnare a vorbirii adăuga la imaginea omului aventuros, și era familiară multor femei, care petreceau diminețile în fața televizorului. Dar, Susan, știa despre Joshua lucruri pe care femeile care îl vedeau la televizor nu aveau cum să le știe. Ea îl vedea în fiecare zi în rolul mult mai puțin clamoros de scenarist și nu doar prin ochiul aparatului de filmat. El și Susan lucrau bine împreună. Ea era o dactilografă experimentată și destul de îndemânică cu cuvintele pentru a aranja vorbele lui Joshua în text coerent cu viteza cu care Joshua găsea confortabil să dicteze.

El o alesese în principal pentru experiența ca dactilografă dar după aceea fusese impresionat de inteligența ei și de simțul ei practic. Lucrau de patru ani împreună. Susan era mulțumită de slujbă, deoarece pe lângă avantajele evidente ale salariului bun și a zilei de lucru de patru ore, mai existau alte beneficii în a lucra pentru Joshua Starr.

Starr, era un bărbat interesant, cu toate că avea o înfățișare relativ comună, unii găsindu-i trăsăturile chiar grosolane. Prezența lui fizică însă emana putere și atrăgea atenția chiar dacă nu într-un mod atractiv. Alții însă asemeni Susanei îl găseau pe Joshua agreabil chiar atrăgător. Joshua avea un corp osos cu mușchi delimitați și în acel moment purta o pereche de blugi uzați și un tricou cu mânecă lungă. Fiind puțin adus de spate părea mai scund decât era în realitate, dar avea o alură athletică și bine proporționată. Întins pe jos însă, își arăta înălțimea adevărată de un metru nouăzeci de centimetri. Privindu-l de sus, Susan îi putea vedea fața calmă concentrată, întoarsă spre tavan cu degetele mâinilor încălcite în părul său pe jumătate încăruntit.

- Scena a doua, spunea Joshua.

Telefonul sună întrerupându-i concentrarea iar el se ridică cu ușurință surprinzătoare în picioare pentru a răspunde. Din câțiva pași elastici fu lângă aparat. Mâna lui se opri o secundă pe receptor pentru a-și refocaliza gândurile. Învățase să nu interacționeze cu oamenii când mintea lui încă se afla pe tărâmurile creative. Nu dorea să se trezească în mijlocul conversației fără a avea idee despre ce se vorbea, lucru care i se întâmplase, nu o dată, în trecut. Privirea anterior pierdută în gândurile proprii era acum atentă.

- Starr la telefon, rosti în receptor.

Urmă o pauză lungă, în care el asculta din ce în ce mai relaxat. Monologul îl plictisi în cele din urmă, pentru că îl întrerupse brusc:

- Herman. Am vorbit ieri despre asta, ocupă-te de bani. Fă-ți treaba. Ai autoritate deplină cu banii... Nu, Herman, nu te voi învinovăți dacă îi pierzi. Mergi mai departe cu planul... Ce crezi tu că este mai bine... Da, Herman continuă cu planul... Mi-ai mai spus aceste argumente, Herman... Dubii sau ne-dubii, fă ce ai spus că faci. Ai înțeles? ... O.K. Ne vedem mâine Herman. Salut.

Clătină din cap punând receptorul în furcă.

- Herman este unul dintre cei mai buni investitori financiari. Dacă ar învăța să aibă încredere în judecata sa, ar putea face bani pentru sine în loc să facă pentru alții.

Se ridică de lângă telefon și se îndreptă spre peretele de sticlă care dădea spre spatele casei. Spatele casei se deschidea, spre valea în care se afla grădina mare a proprietății lui Joshua. Pantele văii fuseseră curățate de tufişuri sălbatice și acum erau plantate cu tufişuri ornamentale și grădini de piatră și flori, printre ele trecând poteci întortocheate și fiind presărate petece cu iarbă scurtă și deasă. Casa albă a cărei acoperiș strălucea în soarele după-amiezii târzii era poziționată central constituind inima aranjamentului.

Privirea secretarei era pierdută în exuberanța de flori și verdeață a grădinii.

- Nu crezi că ar trebui să-l supraveghezi mai atent pe Herman? Dacă îți pierde banii, nu te mai poți bucura de tot acest lux

- Lux? Întrebă Joshua. Acest loc cu grădina și copacii sunt aici doar pentru că îmi fac munca mai ușoară. Luxul este o stare de spirit. Dacă întrebi pe oricine unde ar dori să fie ar spune o insulă în Caraibe. Dacă pierd banii plec și eu pe o insulă în Caraibe. Lux, nu?

- Totuși, ar trebui să fii mai atent la ce face Herman. Chiar nu-ți pasă ce se întâmplă cu banii tăi?

Starr se întoarse de la fereastră și își scoase mâinile din buzunare gesticulând în stil italian pretinzându-se indignat.

- Încerci să mă ruinezi? Ai uitat de cămila care trece prin ochiul acului mai ușor decât intră bogatul în împărăția cerurilor? Încerci să mă oprești să intru în Rai?

Susan dădu din mână, vag amuzată.

- Nu, nu, ești deja bogat. Ești bogat chiar dacă te prefaci că nu ești.

- Am presupus că pilda din Biblie are de-a face cu atitudinea față de bani, nu cu numărul lor. Oricum, am lucruri pe care aș prefera să le fac, în loc să câștig bani. Herman știe mult mai multe despre administrarea banilor decât știu eu. Dacă voiam să înțeleg ce face, nu era nevoie să îl angajez de la bun început.

Spuse acest lucru apropiindu-se, de masa pe care se afla mașina de scris. Se așeză pe marginea mesei.

- Hai să uităm de bani și să revenim la scenariul nostru. La urma urmei, mai am trei minute muncă.

Secretara își consultă ceasul și spuse:

- 6:14, nu? Ceasul meu trebuie să fie în urmă. Arată doar 6:12.

Starr părea ușor șocat.

- Tehnica! Desigur, ceasul tău este în urmă. Pentru că este exact...

- Știu, știu. Scutește-mă, interveni Susan. Este exact 6:14. De unde știi cât e ceasul, dacă nici măcar nu te uiți la ceas?
- Sunt doar puțin mai precis decât cei care știu când este noapte sau zi.

Susan așteptă.

- Asta e tot?

Privindu-l pe sub gene preferă să abandoneze discuția. Întrebările pe tema diverselor abilități și ciudățenii aveau tendința de a-i transforma umorul în sarcasm. Susan nu dorea să ajungă acolo. Nu că ar înțelege cum știa el ora exactă fără a se uita la ceas. Știa însă că Joshua Starr nu lucra, sub nici o formă, după ora 6:17 seara. Nu i-a spus niciodată despre motivul pentru care avea această limită de timp. De fapt, Starr nu era comunicativ însă era popular având multe cunoștințe și foarte puține inamici.

Nu reușise niciodată să îi citească personalitatea în adâncime. În patru ani de când lucrau împreună, el nu discutase niciodată probleme personale cu ea, deși întotdeauna întreba despre problemele ei, pe care ea i le destăinuia ocazional. Comportamentul lui era derutant într-o oarecare măsură. Deși o fascina persoana lui, se întreba uneori ce ar face dacă ar cere-o vreodată în căsătorie. Nu și-ar dori o viață lângă un bărbat iubit dar neînțeles.

Dar, bineînțeles el nu ar fi făcut o asemenea propunere niciodată. Conștientizarea acestui fapt o ușura într-un fel dar în alt fel o dezamăgea. O asemenea propunere ar fi fost prea convențională, prea obișnuită social pentru el. Starr era neconvențional, iar pentru Susan care și ea era deasupra convecțiilor sociale, el părea să treacă prin viață fără niciun un scop sau ambiție. Mereu găsea lucruri noi să se entuziasmeze, mintea lui fiind mereu în mișcare, în timp ce comportamentul său era reținut și controlat.

Ca secretară profesionistă admira eficiența cu care se concentra și armonia cu care lucrau împreună. Dicta exact cu viteza ei de dactilografiere și, într-o zi, făcea cât majoritatea scriitorilor de televiziune în trei. Rareori ezita pentru un cuvânt și niciodată pentru o idee, iar ceea ce scria avea calitate. Susan bănuia că el ar putea lucra mai repede dacă nu ar fi constrâns de viteza de dactilografiere și necesitatea de a schimba hârtia în mașină. Încercase să dicteze într-un dispozitiv de înregistrare, dar descoperise că îi plăcea să aibă companie și, în plus, îi plăcea să se plimbe în timp ce crea. Constrâns să stea în fața microfonului, fără capacitatea de a se mișca și a consuma energie, descoperise că nu putea crea la fel de bine. Așadar se întorseseră la cele două sesiuni de două ore de după-masă, cu dorința de a crea o oră de material de televiziune la fiecare două ore de muncă. Obiectivul era împlinit aproape de fiecare dată iar când se întâmpla să nu fie, era doar pentru că telefonul suna prea des.

Acum că munca se terminase pentru ziua respectivă. Joshua se ridică în mâini cu picioarele în sus, balansându-se de la birou în direcția barului, aflat la celălalt capăt al încăperii.

Susan privi admirativ cum la bar, din mâini, el se întoarce dintr-o mișcare așezându-se direct pe unul dintre taburetele joase. Nu știa că era atât de athletic.

- Învăț ceva nou despre tine în fiecare zi, râse ea și apoi adaugă: Prepar eu băuturile.

Joshua își retrase mâna de pe sticla de gin de parcă ar fi fost electrocutat.

- OK, domnule, ofițer, promit că nu o voi mai face niciodată.

Își vârî mâinile înapoi în buzunarele de la spate și începu să umble din nou prin cameră. Se opri la capătul îndepărtat al ferestrei. Apusul soarelui era la final, iar semi-discul portocaliu împrăștia ultimele sale raze peste vale.

Joshua spuse mai mult pentru sine:

- Treizeci și opt de călătorii în jurul acestei stele și sunt terminat.

Turnând ginul și gheața Susan nu auzi cuvintele lui și îi ceru să le repete.

- Treizeci și opt de orbite în jurul acestei stele. Nu ar trebui să fiu atât de uzat după doar treizeci și opt de orbite. Respir ca o balenă eșuată pe plajă, și am umblat în mâini șapte metri.

- Ce vrei să spui? repetă Susan. Nu am idee ce spui.

Îi întinse un recipient de cocktail plin cu martini.

- Orbite, stele, insistă ea?

Joshua luă recipientul pentru cocktail și a început să-l agite.

- Uite. De ce ar trebui să fiu atât de obosit după doar treizeci și opt de orbite în jurul Soarelui? Făcu un semn către Soarele care apunea.

- Vreau să spun, că nu este o distanță mare. Este cu adevărat ciudat.

Susan începea să priceapă.

- Vrei să spui că ai treizeci și opt de ani, ai fost în jurul soarelui de treizeci și opt de ori?

- Într-adevăr, asta am spus.

- Nu m-am gândit niciodată astfel, dar cred că așa determinăm vârstele. De câte ori se învâрте planeta în jurul soarelui.

O idee interesantă, spuse în gând Susan. Joshua avea o minte activă și îi plăcea mereu să se joace cu gânduri noi.

- Nu pari de treizeci și opt de ani, Nu pari nici chiar de treizeci de ani, cu excepția parului tău puțin cărunt.

- Nu contează. N-ar trebui să arăt prea bătrân. O distanță așa scurtă nu ar fi trebuit să aibă efect.

- Distanță?

- Exact. Folosind sistemul de coordonate heliocentric și presupunând o orbită circulară, Joshua făcu o pauză, calculând mental, planeta călătorește aproximativ nouă sute patruzeci și două de milioane de kilometri pe an. Deci sunt bătrân de treizeci și șase de miliarde de kilometri.

- Timpul este egal cu distanța? Mintea Susanei încerca să înțeleagă conceptul.

- Filozofia devine inutilă. Dacă spațiu și timp sunt același lucru, atunci singurul care avea dreptate era Heraclit, care spunea că toate lucrurile sunt unul. Și chiar și el credea că totul este în schimbare continuă.

- Nu uita de secolul al XX-lea.

Joshua scutura ușor recipientul cu martini.

- Filosofia nu mai este domeniul principal. Totul este știință. Și cea mai mare parte din știință a mers pe direcția lui Einstein. Nu au spus-o direct, dar dacă orice este relativ la

orice altceva, atunci vechea idee că timpul este timp și spațiul este spațiu și nu se întâlnesc niciodată este greșită. Și am treizeci și șase de miliarde de kilometri și mă simt cu ani lumină mai bătrân.

- Urcă-te în următorul zbor spațial și mergi în sens invers acelor de ceasornic în jurul pământului timp de zece ani. Asta ar trebui să te întinerească.

- Fântâna tinereții... în sfârșit. Am putea vinde bilete Susan. Urcăți pe nava noastră spațială și faceți o vacanță care vă întinerește!

- Dacă am putea face asta, nu ar mai trebui să scrii pentru televiziune. Toată lumea vrea să fie mai tânără. Cât de departe am ajuns eu?

- Oh, ești doar un alergător pe distanțe scurte, să vedem... ești tânără de doar douăzeci și două de miliarde de kilometri.

Joshua puse martini rece ca gheața în două pahare.

- Arată bine, spuse Susan, întinzând mâna spre pahar. Chiar mă extenuază calculele tale matematice.

Joshua zâmbi, ridicând paharul

- Un toast pentru cea mai rapidă dactilografă din estul continentului.

Telefonul le întrerupse discuția amicală.

- Este după program, spuse Susan, punând mâna deasupra receptorului pentru a-l împiedica să-l ridice.

El își retrase mâna. Telefonul sună din nou, iar el îl privi intens pentru câteva secunde.

- Nu este o chestiune de serviciu, zise el ridicând receptorul. Bună, Pablo. Cum este viața la fermă?

Vocea lui Pablo Padeyevsky se auzea clar în camera liniștită, inflexiunile vocii lui fiind distinse ușor de Susan.

- Ascultă Joshua, am găsit persona pe care ne-o doream.

- Te referi la contact? clarifică Joshua.

- Da. Știam că se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu, și s-a întâmplat. M-a vizitat în biroul meu de la universitate acum câteva zile.

- Mă așteptam să se întâmple. Dar nu ajută să cauți lucruri care sunt menite să se întâmple. Însă este greu de crezut că s-a întâmplat. Ești sigur?

- Eram destul de sigur, dar Esmeralda a confirmat că este absolut sigură. Este aici chiar acum. Esmeralda a lucrat cu el cam o săptămână.

Joshua își plimba degetele prin păr cu entuziasm și nervozitate.

- Mă întrebam de ce nu a venit Esmeralda la templu săptămâna aceasta, spuse Joshua continuând să își plimbe degetele prin păr. Este o veste extraordinară! Putem începe experimentul chiar acum? Cât de repede puteți ajunge aici? Crezi că putem încerca să comunicăm?

- M-am gândit că am putea să ne întâlnim cu toții în seara asta să facem un plan, zise doctorul. Trecem pe la tine mai târziu.

- Oricând. Chiar în următoarele zece minute.

- Prea devreme zece minute dar vom ajunge în seara asta.

- Vă aștept.

Joshua puse receptorul în furcă și ridică privirea spre Susan. Ea zâmbi.

- Arăți ca un băiețel care tocmai a aflat că anul acesta sunt două Crăciunuri.

O apucă afectuos de umeri, și ea îi simiți mâinile frământând de entuziasm.

- Pentru mine sunt două Crăciunuri! Am așteptat atâtea ani acest moment.

- Ce ai așteptat de fapt, întrebă femeia?

- Este puțin complicat. Are de-a face cu munca mea experimentală.

- Muncă pe care nu o înțeleg și nu o voi înțelege niciodată. Mi-ai explicat odată ce se întâmplă în grădina ta și pur și simplu pare ciudat. Mă bucur sincer pentru tine. Bea-ți băutura! Felicitări! Ea își întinse paharul spre el.

- Nu mai pot bea alcool după această veste. Trebuie să mă abțin pentru următoarele câteva săptămâni.

Susan își ridică paharul și sorbi gânditor. Să nu bea era o mare abatere de la tabieturile lui Joshua. Înțelese cât de importantă trebuie să fi fost conversația anterioară pentru el. Nu că Joshua ar fi fost alcoolic, era capabil să funcționeze cu sau fără alcool. Dar avea perioade de băut intens. În ultima vreme ora de martini se încheia după cină și îl găsea rătăcind pe verandă sau în grădină, cu o sticlă de rom. Stătea, bând rom și privind spre cerul din ce în ce mai adânc al nopții, până când apăreau stelele. Susan rămăsese câteva seri, la cererea lui, dar în acele ore făcea lucruri care nu îl implicau pe Joshua, pentru că simțea că stările lui erau solitare. Nu era deprimat sau capricios ci doar retras în sine. Ea le considera momente de reîncărcare, un fel de înlocuitor de somn.

Deși Joshua respecta competența Susanei și se bucura de inteligența ei, simțea că ea nu îl va înțelege niciodată. Ea credea că el se retrăgea în singurătate pentru a-și clarifica gândurile, scopul lui însă era cu totul altul. Se afla pe o planetă străină care îl obosea de ceva vreme. Pentru a atenua durerea încarnării într-o iluzie diferită de cea pe care și-o dorea, privea spre cer la creație, la milioanele de stele, și se gândea la sorii foarte îndepărtați ca cineva care s-ar dori acasă. Știa că Susan îl găsea interesant, dar superficial și nu îl lua în serios. De fapt, era un om care se luase atât de în serios încât se însingurase de mult timp. Nu găsisese pe nimeni altcineva care să acorde atenție la ceea ce considera el important. Cu mult timp în urmă, îl găsisese pe Pablo și deveniseră prieteni pentru că Pablo cel puțin căuta înțelepciunea. În Esmeralda, Joshua găsisese o altă persoană căreia îi păsa la fel de mult ca și lui de bunăstarea spiritului ei. Împreună practicau ritualurile magiei albe în templul construit în grădina lui.

Dar, pentru că Joshua lucrase cu Esmeralda din copilărie, nu descoperise niciodată personalitatea ei deplină. O simțea ca pe o parte a conștiinței sale, a puterii sale spirituale. Lumea ei și a lui nu se împletiseră niciodată.

Joshua era exasperat de faptul că oamenii pe care îi întâlnea, precum Susan, făceau invariabil planuri de viitor, gândindu-se la singurătățile lor, la schimbări, la șanse de succes și șanse de eșec, îngrijorându-se mereu pentru lucruri pe care el le considera neimportante. Se simțea din ce în ce mai singur pe o planetă de care se înstrăinase. Își petrecea zilele bând rom și privind stelele.

Susan avea dreptate când credea că Joshua nu o va cere niciodată în căsătorie, dar greșea în privința motivului pentru care acest lucru nu se va întâmpla. Știa că are calități de soție, însă pentru Joshua ea era iremediabil nepotrivită. Era atrăgătoare, inteligentă și sufletistă, dar nu avea nici o calitate care să-l încălzească, să-i facă spiritul să se

odihnească. Ea credea că Joshua nu dorește să se căsătorească, însă el era pregătit de mult timp pentru un asemenea pas. Însuși confortul casei sale intensifica singurătatea lui. Ar fi fost cu adevărat fericit să poată umple casa cu căldura autentică a unui familii. Însă cu mult timp în urmă, hotărâse, că pe această planetă, nu era nici o speranță să găsească o femeie care ar putea fi familie pentru el, astfel închizând o ușă în mintea lui și încetând să mai caute. Se obișnuise să vadă planeta ca pe o străină și nu aștepta nimic decât dezamăgire de la semenii săi. Singurul lucru care îl mai pasiona era cercetarea lui în tărâmurile magiei rituale, împreună cu Esmeralda, iar în ultimii șapte ani din ce în ce mai mult cu Pablo. Acum, în sfârșit, lucrurile dorite în planurile spirituale se întâmplau în plan fizic. În seara aceasta Joshua nu se simțea singur. Privi fața nedumerită a Susanei și spuse:

- Imaginează-ți, Susan. Eu fără alcool! Ce s-a ales de lumea asta?

Susan nu încerca să-l înțeleagă.

- Am auzit că vor veni curând. Pot să plec?

Joshua îi puse mâna pe umăr și o scutură, ușor.

- Ești sigură că nu te superi?

- Deloc. Vei fi ocupat și mâine?

- Acum nu știu. Poți suna mâine sau dorești să te sun?

- O să sun mâine dimineață după ce ai terminat cu munca la studio. Îmi spui atunci când să vin. Dacă nu dorești să fi deranjat, transfer numărul telefonului tău la numărul meu. Mă poți suna când dorești să verifici cine te-a căutat telefonic.

- Bine, spuse Josh, ajutând-o să-și îmbrace haina. Suntem oricum avansați în ceea ce privește scenariul iar lucru din această seară chiar s-ar putea să îmi ia ceva timp. De altfel, am și câteva interviuri înregistrate pe care le poți transcrie. Poți face doar chestiile de rutină pentru o vreme. Dacă nu dau telefon, fă ce crezi că este mai bine.

O sărută pe obraz, iar ea puse mâna pe obrazul lui în răspuns.

- OK, Joshua. Te vom aduce la faliment, eu sau Herman. Probabil Herman va avea un atac de cord dacă nu vorbește cu tine. Dar nu-ți face griji. O să te plac și fără bani.

O conduse spre garajul aflat la parter în spatele casei. Lamborghini-ul său stătea elegant lângă o mașină veche de care era atașat sentimental. Al treilea spațiu din garaj aparținea mașinii decapotabile a Susanei. Ea conducea aproape exclusiv cu mașina decapotată. Conducea cum dactilografia repede și precis.

Joshua o urmărit depărtându-se în viteză și dispărând după prima curbă a drumului. Simți o oarecare ușurare când o văzu plecată, ușurare care nu ar fi simțit-o în nici o altă seară. Dar, cu vestea lui Pablo proaspătă în minte, se gândea doar la iminenta sosire a grupului. Se grăbi înapoi în sufragerie și făcu curățenie îndepărtând paharele și ștergând umezeala. Mașina de scris o puse sub masa ei și piesa de mobilier deveni un simplu cub, așezat între două scaune confortabile. Apoi, se așeză lângă geamul din spate direct pe podea, își încrucișă picioarele sub el și privi spre cer și așteptând.

Capitolul trei

Pablo tocmai terminase conversația cu Joshua despre Theodore și puse receptorul înapoi în furcă, când telefonul începu să sune.

- Padeyevsky, spuse el ducând receptorul la ureche.
- Câștigi și de data asta, spuse o voce la celălalt capăt. Oamenii din New York vor face cum vrei tu. Cu excepția cazului în care ți se întâmplă vreun accident.
- Dacă aș fi în locul tău aș fi atent cu amenințările, spuse Pablo. Sunt sigur că nu ai vrut să pară amenințare ci doar ți-ai ales greșit cuvintele.
- Ia-o cum vrei, răspunse vocea. Nu avem timp de amenințări. Ai câștigat.
- Actuală, rânji Padeyevsky în telefon, banii sunt cauza tuturor răutăților. Tocmai te-am scăpat de multe rele.

Vocea de la celălalt capăt tremura de enervare.

- Padeyevsky, scutește-mă. Spune-mi doar ce ai de gând să faci. Ce ai de gând să faci? Nu poți continua să faci ceea ce faci.
- Ba pot, răspunse Pablo, cinic, Chiar am și făcut-o. Totul s-a terminat. Ești terminat. Nu o lua personal. Uită-te la avantajele colapsului financiar: nu mai trebuie să dai conferințe obositoare, nu mai trebuie să pierzi nopțile, nu mai...

Vocea îl întrerupe, cu ură.

- Ți-o voi plăti Padeyevsky. Chiar dacă este ultimul lucru pe care îl voi face. Mă auzi?

Padeyevsky zâmbi rece, după care spuse în receptor:

- Mișcarea degetul scrie și după ce scrie, trece mai departe.

Foarte încet, coborî receptorul în furcă. Stătea, cu mintea plină de satisfacție reluând conversația recentă, cu o mână la bărbie și corpul relaxat. Poate că ar fi bine să meargă la New York pentru a fi sigur că totul va decurge cum aranjase. Ochii lui mici și negri rătăceau în gol peste sala familiară, când o văzu pe Esmeralda, stând lângă ușa din spate, cu mâinile strânse la piept cu groază și trupul încrămenit.

- Esmeralda! M-ai speriat.

Ea tăcu, privindu-l îngrozită.

- Este ceva în neregulă? întrebă. S-a întâmplat ceva Theodore, sau...
- O, Pablo, spuse ea încet, încercând să nu plângă. Oh, unchiule Pablo, aura ta. Ce este, Pablo? Când vorbeai la telefon aura ta era foarte întunecată. Ea începu să plângă cu mâinile strânse, înaintând spre el. Nu înțeleg. Era schimbată, și apoi s-a transformat brusc când m-ai văzut. Acum este ca întotdeauna. Oh, Pablo! Cum ai putut să te lași stăpânit?

Erau aproape acum unul de altul, iar Pablo stângaci o lăsă să plângă la pieptul său. Ochii săi nu mai erau neîndurători iar întunericul lor era parcă luminat de iubirea pe care o purta nepoatei sale.

- Draga mea, sunt multe în această lume, atât bune cât și rele, și fiecare dintre noi are din fiecare câte puțin. Ai descoperit răul în mine și îmi pare rău. Dar acesta este lumea în care trăim și trebuie să ne confruntăm cu ambele părți ale ei. Îmi pare foarte, foarte

rău că ai văzut ce s-a întâmplat, pentru că am ascuns, de multă vreme, multe lucruri urâte. Dar bătrânul unchi Pablo este încă aici.

Esmeralda plânse pe umărul lui, iar Pablo tăcu, conștient că plânsul va dura un timp. Femei, își spuse el cu afecțiune. O mângâie în tăcere până ce brațul îi amorți. În cele din urma, Esmeralda se liniști depărtându-se de doctor.

- Există, această negativitate în lume, spuse ea, cu voce tremurândă, iar unchiul meu, cel mai de încredere om, este și el afectat de ea. Oricât m-aș confrunta cu negativitatea nu mă voi obișnui, nu o voi tolera. Pot fi silită să înfrunt întunericul, dar nu pot fi silită să-mi întorc fața de la lumină doar pentru că întunericul există. Sunt la fel de puternică pe cât ești tu, Pablo. Pot să înfrunt negativitatea, să o înțeleg și să îi văd esența.

- Și care este această esență? întrebă Pablo.

- Separarea, spuse Esmeralda. Momentul când cineva uită pe Dumnezeu și începe să-și creeze propriul univers și propriile motive. Momentul în care o persoană încetează să simtă compasiune și stabilește reguli care justifică rănirea altor oameni. Momentul în care oamenii sunt speriați și se tem de Dumnezeu. Mă poți face să cunosc râul și să îl văd în tine, dar pentru mine rămâne tot o separare de lumină, de Dumnezeu. Iar eu voi rămâne în lumină.

Vocea lui Pablo era blândă.

- Și de ce subliniezi separarea copilă? Lumina și întunericul sunt același lucru. Două fețe ale aceași creații, foarte subtil diferite. Crezi că prăpastia este atât de largă între cele două aspecte, copila mea? Doar intelectul tău poate fi făcut să creadă că diferența este mare, iar intelectul nu îți este de folos. Intelectul te face să ignori negativitatea din tine ca să nu trebuiască să o confrunți pe moment. Dar răul este la fel de normal ca și binele draga mea. Nu fi superficială. Răul este peste tot în jurul tău, mult mai mult decât binele și nu ar trebui să-l ignori.

Apoi o privi, îi văzu expresia deznădăjduită și își opri argumentul.

- Oh, Esmeralda, te rog iartă-mă. Îmi pare rău, am vrut doar să te fac să vezi că tot ceea ce este pozitiv poate fi și negativ. Că există doar o diferență mică între ele. Iartă-mă copilă.

Ea îl privi, confuzia și repulsia transformându-se într-o emoție mai liniștită. Zâmbetul de Moș Crăciun, cum îl numea ea, era din nou acolo, iar aura lui era luminoasă și limpede, așa cum o știa ea dintotdeauna. Și totuși, acum câteva minute aura lui întunecată și rea, fusese un șoc pentru puritatea conștiinței ei. Va avea nevoie de meditație considerabilă pentru a integra în conștiință această revelație șocantă.

Pablo încă aștepta reacția ei. Ea își recăpătă stăpânirea de sine și spuse:

- Este bine, unchiule Pablo. Sunt aici pentru a învăța. Mi-aș fi dorit întâlnesc întunericul mai de mult. Aș fi putut începe să îl simt și să îl înțeleg. Cum ai putut să mă lași să fiu atât de sigură de mine și naivă, când știai că am atât de multe de învățat?

Nu părea supărată, nici măcar iritată. Pablo se uită la ea atent. Ea clătină din cap.

- Nu o să plâng. Am trecut peste șoc. Dar explică ce te atrage la această negativitate. Asta nu înțeleg. Pur și simplu nu văd nimic atractiv în răutate.

- Trebuie clarificate confuziile, copila mea. Ale tale, ale mele, ale tuturor. Ce te face să crezi că mă atrage negativitatea? Poate că pur și simplu este doar o parte din noi. L-ai numit rău, și totuși nu este oare doar un pol, într-un univers bipolar? De ce trebuie un

pol să fie mai bun decât celălalt? Te-ai revoltat împotriva dualității mele dar totuși, într-un univers bipolar, de ce să nu fim bipolarî?

- Voi înțelege cu timpul dar până atunci, chiar dacă nu înțeleg, ești unchiul Pablo și te iubesc. Nimic nu poate schimba acest lucru. S-a întâmplat însă să descopăr acest aspect prea brusc. Am crezut că ești cineva și acum cred că ești două persoane precum doctorul Jekyll și domnul Hyde. Eram sigură de ceva, iar acum nu mai sunt sigură de acel ceva. Credeam că tu și Joshua m-ați învățat totul. Acum știu că nu este așa.

- Copila mea nu te-am învățat nimic, pentru că nu știu nimic, spuse Pablo, stând în holul întunecat și dorindu-și să nu fi început niciodată această lecție, iar acum că o începuse dorind cu nerăbdare să o termine.

- Atunci, Pablo, ce facem aici?

Pablo se apropie luând-o din nou de mână.

- Revin-o cu picioarele pe pământ, copila mea. Sunt multe de învățat pentru noi toți. Vei învăța această negativitate și când o vei ști, vei fi acolo unde ai fost înainte: înțeleaptă și înțelegând că nu ști nimic. Căci nu putem ști nimic în acest mediu care nu permite înțelepciunea. Trebuie pur și simplu să luptăm, să ne zbatem. Înțelegi? Zâmbi, rușinat de neobișnuita duritate cu care vorbise tinerei.

- Poate că așa este, unchiule Pablo. Esmeralda zâmbi, fața ei se limpezise. Trebuie să mergem la Joshua, nu-i așa? Ted este deja pregătit și eu la fel.

- Și eu sunt gata, spuse doctorul. Plecăm acum?

Îl luă de braț și plecară spre Theodore, care aștepta pe terasa din fața casei.

Capitolul patru

Întocmai cum estimase Esmeralda, întâlnirea lui Theodore cu Joshua Starr avu loc la exact o săptămână de la venirea lui Theodore la ferma lui Pablo. Joshua înțelesese imediat că Theodore era veriga care lipsea experimentului, iar antrenamentul acestuia în legătură cu ritualul înainta rapid.

Theodore petrecuse cele zece zile de pregătire muncind mai din greu decât muncise vreodată în viața lui. Avea potențial, desigur, puternic potențial pozitiv, iar lecțiile lui Joshua i se păreau foarte interesante. Începuse să învețe disciplinele magiei. Meditațiile cereau o mare putere emoțională, pentru că sinele fizic nu este orientat către viața contemplativă. Concentrarea pe care o cereau aceste discipline îl epuiza mental și emoțional pe Theodore. Adesea se îndoia de aptitudinea sa în domeniul magiei.

Dar zilele erau mai utile decât credea el. Deși nu avea încredere în personalitatea sa magică, care era atât de importantă pentru succesul magiei rituale, devenise capabil să-și elibereze mintea de personalitatea lui Theodore Behr, astfel încât corpul său de lumină, foarte pozitiv, să poată fi de ajutor Esmeraldei și lui Joshua. Nu înțelegea cu exactitate ce făcea, deoarece trebuie ani de ucenicie pentru a putea stăpâni acest domeniu. Însă reușise să dezvolte partea de care aveau nevoie și astfel Theodore putea participa într-un rol secundar la ritual. Învățătorii săi erau foarte mulțumiți de progresele sale.

Ei se pregătiseră mult mai mult timp decât Theodore pentru acest experiment, personalitățile lor magice se formaseră în ani de zile de muncă. Joshua practicase magia albă încă de dinainte de a se fi născut Esmeralda. Joshua copilărise în Anglia, unde un magician îi făcuse inițierea. Îl luase în ucenicie când avea zece ani. Joshua lucrase în fiecare zi pe tărmurile universului gândirii, dezvoltând încet prejudecățile emoționale adecvate manifestării puterii în planele mentale, dezvoltându-și voința de bine. Era un extraterestru, la fel cum fuseseră și învățătorul său și învățătorul învățătorului său. Învățase până când venise în Statele Unite și nu avea rival în magia albă în lumea occidentală.

Pentru că era extraterestru, avusese parte asemeni lui Theodore și a altora ca ei, de singurătatea rezultată din neadaptarea lor. Conștiințele entităților mai evolute plutesc asemeni polenului prin univers, majoritatea încolțind aproape de locul lor de origine. Doar foarte puține rătăcesc în călătorii lungi și ajung să încolțească sub sori care nu sunt ale lor. Când Joshua o întâlnise pe nepoata lui Pablo Padeyevsky, cu mai bine de zece ani în urmă, recunoscuse imediat în ea, un rătăcitor. Padeyevsky înfiase copila când își pierduse părinții. Joshua o iubea pentru că și ea, asemeni lui, era străină acestei planete.

Esmeralda devenise ucenica lui Joshua, la vârsta de nouă ani. De-a lungul anilor, în felul ei blând își asumase din ce în ce mai mult adevărata personalitate magică, până când atinsese și depășise îndemânarea lui Joshua, în magia albă. Disciplina ei, cu toate că era ascunsă în sinele ei adaptabil de femeie, era mai intensă și putea depăși capacitatea învățătorului ei în domeniul manipulării oculte, la fel cum Joshua la vremea lui devenise mai priceput decât învățătorul lui. Succesele Esmeraldei îl mulțumeau pe Joshua, deoarece predispoziția ei spre pozitiv umplea conștiința învățătorului ei cu lumină și simțea puterea ei adăugată la mica comunitate de magicieni albi de pe Pământ și la polaritatea lor comună.

Pe măsură ce Esmeralda creștea, câștiga în înțelegerea realităților emoționale ale lumii în care trăia, iar înțelepciunea ei era cu mult peste vârsta sa biologică. Evitase contactul

cu alții de vârsta ei care ar fi putut-o împinge spre superficialitate, datorită frumuseții sale, sau ar fi predispus-o spre controlul altora prin intermediul atractivității sale fizice. Ce mai intensă dorință fizică a ei era să trăiască în liniștea și pacea rurală a fermei unchiului ei. Își petrecea zilele supraveghind îngrijirea casei și a împrejurimilor acesteia cu ajutorul unei menajere și a unui grădinar care venea de două ori pe săptămână. Citea, studia sau medita singură iar uneori medita cu Joshua în templul de pe proprietatea lui. Deși acum împlinise nouăsprezece ani, Joshua o trata încă în termeni de ucenic. Înțelegând dificultățile cu care s-ar confrunta Joshua, dacă ar vedea vreodată că ea ajunsese egala lui, se mulțumea să rămână în rol de consolidare a muncii lui. Văzuse ușile pe care el le închisese pentru a se apăra de singurătate. Văzuse venind și trecând momentul în care Joshua ar fi putut aprecia căldura feminității ei.

Era mulțumită, așadar, știind că el se gândește la ea ca la o copilă. La rândul ei se comporta față de el ca un copil, prețuindu-l și distrându-l. Era fericită să îl sprijine în munca sa rituală și să-i împrumute voința ei în ceremoniile magice.

Nu că Joshua ar fi fost o entitate magică incompletă. Anii își puseseră însă amprenta asupra acestui om care nu era echipat să supraviețuiască culturii superficiale în care trăia. Personalitatea lui se deteriorase oarecum și din acest motiv nu mai aștepta inteligență de la oameni. Aproape își pierduse capacitatea de a păstra mintea deschisă spre lumea exterioară. Nu o putea vedea și înțelege pe de-a întregul, nici pe Esmeralda din cauza limitărilor crescânde ale minții lui. Erau și alte aspecte ale lumii fizice care se pierduseră în el.

Dar aceste limitări nu îi afectau în niciun caz personalitatea magică. Aceasta rămăsese puternică, deoarece invocările repetate îi dădeau din ce în ce mai multă substanță. Într-adevăr personalitatea sa magică, era extrem de bine conturată, iar Joshua o putea îmbrăca cu ușurința cu care o persoană normala ar îmbrăca o haină obișnuită.

Joshua și Esmeralda lucrau împreună de multă vreme, și pe măsură ce deveniseră mai puternici, au ajuns la ceea ce Joshua numea magie experimentală. Pentru că spiritual amândoi erau de origine extraterestră, își trimiteau adesea conștiința dincolo de planele mentale ale Pământului, căutând o planetă cu pozitivitate mai aproape de compoziția lor spirituală. Găsiseră o astfel de planetă iar în timpul cercetărilor lor pe acea planetă, descoperiseră un potențial spiritual care transcende iluzia spațiului și timpului. De pe acea planetă avusese loc un transfer de conștiință parțială pe Pământ. Unul dintre cele două segmente de conștiință transferate era Esmeralda Sweetwater. Deci în cercetarea ei spirituală, Esmeralda ajunsese la locul ei de origine. Era înțeles acum că celălalt segment de conștiință era Theodore Behr.

Această descoperire stătuse la baza planurilor lor de a experimenta cu ritualul cel mai avansat de până atunci. De-a lungul multor ani adunaseră toate ingredientele necesare experimentului. Găsirea lui Theodore era ultima cerință, iar momentul acțiunii venise în sfârșit. Ritualul urma să fie executat.

Pentru că ceremonia rituală era atât de importantă, puritatea pregătirilor fusese mai atentă decât de obicei. Pregătirea ocultă pentru primirea oamenilor de pe planeta lor soră presupusese epurarea totală a negativității din templul în care sperau să-și cheme omologii, sinele lor superioare, care rămăseseră în urmă pe planeta luminii.

Făcuseră ritual de purificare de multe ori. Dar nu fusese niciodată atât de important până acum, pentru că de data aceasta, nu curățau doar templul, ci încercau și să îi înalțe puritatea la nivelul planetei cu care făceau legătura. Doreau să reușească acest lucru, deoarece venirea omologilor lor promitea să împlinească multe țeluri pentru care

lucraseră cu credință de atâta timp. De aceea, toți patru postiseră în ultimele șapte zile. Pentru Joshua și Pablo acest lucru fusese greu de realizat în timp ce pentru Esmeralda și Theodore fusese relativ ușor deoarece ei erau din start cumpătați. Esmeralda și Joshua lucraseră împreună la locul ritualului în aceste ultime șapte zile, pregătindu-și conștiința împreună pentru ritualul care urma. În tăcere și în concentrare, Joshua își trimitea conștiința în lumină. Esmeralda de asemenea își trimitea conștiința spre lumină, contopindu-se tot mai ușor cu acea lumină. Acestea au fost zile de pace totală și mai târziu, Joshua își va aminti de această perioadă de pregătire cu bucurie.

A unsprezecea zi era ziua ceremoniei. Grupul Padeyevsky venise dimineața la proprietatea lui Joshua, după care au stat împreună și au discutat până după ora prânzului. La începutul după-amiezii, stătură pentru o vreme în tăcere, deoarece doctorul și Theodore urmau să fie membrii de suport pe durata ritualului. Odată ce orele după-amiezii trecură, Esmeralda și Joshua se izolară de la ceilalți doi și se retraseră fiecare singur pentru o ultimă pregătire.

Se înserase când Joshua și Esmeralda deschiseră ușa micii și liniștitei clădiri cu cinci laturi din mijlocul grădinii lui Joshua, care împrumuta aranjamentelor florale un iz de modă veche. Dar această clădire era mai mult decât un loc pitoresc pentru petrecerea serilor de vară. Joshua personal o construise din temelii. Pusese fiecare cui și fiecare piatră, cu mult timp în urmă. Munca manuală nu stătea în caracter lui Joshua deși după aspect părea că își petrece zilele în imensitatea preriilor, îmblânzind cai sălbatici. În realitate, însă tăria lui fizică fusese întotdeauna menținută în ciuda temperamentului său și nu din cauza acestuia. El nu făcuse niciodată nici o muncă fizică care să nu fi fost absolut necesară.

Construise clădirea din grădină pentru că era absolut necesar ca el să fie constructorul. Căci era o clădire concepută pentru personalitatea sa magică și puterea de talisman a clădirii era considerabilă pentru faptul că el fusese cel ce o construise. Timp de zece ani, el și Esmeralda studiaseră și făcuse munca lor rituală în această clădire. Aici se aflau matricele eternelor surse de putere, întărite atât de mult încât aproape căpătaseră viața lor independentă dobândită prin lungă și repetată invocare. Locul pe care era plasată clădirea fusese un loc de lumină, unde locuiau spirite vindecătoare înainte de a începe Joshua și Esmeralda practicarea ritualului. Acum aceste spirite așteaptă doar invocarea pentru a se alătura conștiinței celor doi magicieni în lauda luminii Celui unic și nesfârșit.

Joshua, purtând haina sa de aur, intră în cameră și se apropie de altar, care era o masă, de două ori mai lungă decât lată, plasată în mijlocul camerei, și acoperită cu o pânză de aur. Pe masă se aflau o lumânare și o Biblie deschisă. Esmeralda se îndreptă și ea spre altar, apoi se opri și le făcu semn lui Pablo și Theodore să se apropie de ea.

Ea îi opri la patru pași de altar, poziționați pe părțile laterale ale altarului unul în fața celuilalt. Joshua stătea nemișcat, cu fața orientată spre est cu mâinile împreunate la piept într-o atitudine de rugăciune. Esmeralda făcu semn lui Padeyevsky și apoi lui Theodore cerându-le să își poziționeze mâinile în același fel. Urmă o pauză, în care Theodore încerca să-și calmeze mintea, iar Pablo, cu mintea deja liniștită, invocă imaginea unei biserici pe care o vizitase când era copil. Nu ar fi crezut că va mai trebui vreodată să își împreuneze mâinile în rugăciune. Amin, gândi el. Asta este. Ritualul este ritual și ajută utilizarea acestor simboluri.

Esmeralda, îmbrăcată asemeni lui Joshua în aur și purtând o cruce sculptată cu un model complicat, pe piept, merse în sens invers acelor de ceasornic, cu pași lenti în jurul camerei și se opri în fața lui Joshua. Stăteau în picioare, față în față, cu ochii deschiși cu o luciditate absolută. "Suntem pregătiți", spuse Esmeralda.

Cu putere și autoritate, vocea lui Joshua pronunță cuvântul, „Shemesh”. Sunetul vibrează în templu, iar Esmeralda și Joshua văzură cum, prin forța voinței lor, sunetul își întărea vibrația în aerul liniștit, până păru să se contureze, în fața privirilor lor, un loc luminos care strălucea asemeni luminii soarelui cernută prin nori, fără formă, dar plină de o viață de neatin.

Esmeralda își îndreptă privirea spre Joshua și ochii ei se închiseră pentru moment, într-un semn de confirmare. Capul lui se înclină spre al ei ușor și se apropiară unul de celălalt. Urmă o pauză, în care tăcerea păru să se așeze pe umerii lor ca o mantie. Apoi, din tăcere și ca o continuare a acesteia Joshua rosti cuvântul „Tiphareth”. Din nou, vocea lui păru să vibreze cu un timbru complet diferit de vocea lui de bariton. Vocea părea șoptită, dar o șoptă percepută de ureche după prea mult zgomot când nu mai poate distinge volumul real. Din nou, ochii magicienilor priviră aerul din fața lor la fel de atent precum șoimul își urmărește prada de departe. Dar ei nu așteptau o pradă de natură pământască ci așteptau binecuvântarea celui care protejează această planetă, a celui ale cărui raze sunt lumina strălucitoare a soarelui și a cărui nume fusese rostit.

Pauza fusese la fel de scurtă ca orice moment de concentrare, la fel de lungă ca orice moment de dorință. Apoi razele de lumină a soarelui cernută prin nori, care părură să danseze în fața Esmeraldei și a lui Joshua își măriră strălucirea, și, pentru câteva secunde, păru să fie o flacără în jurul magicienilor, luminând tot templul. Pablo și Theodore stăteau îngroziți de puterea care se manifesta în cameră, iar lumina părea să devină parte din Esmeralda și Joshua, ei fiind cei care invocasera această binecuvântare.

Acum începea ritualul în sine, care împlinea purificarea necesară a templului, înaintea contactului cu planeta luminii. Urmă o mișcare imperceptibilă de separare a celor doi magicieni Esmeralda devenind din nou asistenta lui Joshua. El făcu foarte încet semnul crucii pe piept. În fiecare punct al crucii rosti cuvintele:

- Ateh, Malkuth, Ve Geburah, Ve Gedulah.

Când își încrucișă mâinile pe piept, spunând: „Le Olahm Amin” păru că flacăra dintre magicieni începu să strălucească pe urmele crucii făcute de Joshua. Joshua intensifică acea lumină când desenă în aer o stea cu cinci colțuri suprapusă peste cruce, cu colțul de sus în vârful crucii. După ce steaua fu desenată ea începu să strălucească cu lumina crucii. Joshua făcu apoi o mișcare scurtă de înjunghiere în dreptul pieptului și spuse:

- Yod-Heh-Vau-Heh.

Cu Esmeralda lângă el, cu ochii concentrați la formele din fața lui, Joshua se întoarse de la est la sud, la vest, la nord, apoi iar la est, făcând steaua în cinci colțuri în fiecare direcție și rostind cuvintele rituale. „Ah-Doh-Ni” spre sud, „Eh-He-Heh” spre vest, „Ah-Gla” spre nord. Cuvintele creau în aerul strălucitor formele pe care le desena, el și Esmeralda fiind înconjurați de forme de lumină care îi ascundeau aproape total privirilor lui Theodore și Pablo. Zidul de lumină albă străluci în jurul lor timp de câteva minute, în timp ce Joshua ridică încet brațele pentru a forma crucea cu corpul, iar Esmeralda cu ochii închiși cu bărbia ridicată, cu brațele lăsate pe lângă corp, îi oferi voința ei.

Apoi Joshua vorbi din nou, cu vocea încă vibrând de acea plinătate caracteristică magicianului:

- Înaintea mea este Raphael. În spatele meu este Gabriel. La dreapta mea este Michael. La stânga mea este Ariel.

Văzură lumina izvorând în culori și sclipiri: galben, albastru, roșu, verde și toate nuanțele și sub-nuanțele acelor culori, una din fiecare direcție. Culorile reprezentau briza blândă în aer, strălucirea luminii jucăușe în apă, strălucirea dură a oțelului topit, mirosul de grâu copt și fân proaspăt cosit. Pablo și Theodore ar fi vrut să-și acopere ochii, dar nu aveau voința de a ridica mâinile sau de a închide ochii, atenția fiind prinsă de intensitatea ritualului care niciodată până atunci nu reușise cu atâta putere. Abia în acest moment ajunseseră voințele celor doi magicieni în unire deplină, abia acum ritualul era complet. Putere celor doi era în sfârșit perfectă în manifestarea sa, Joshua rostind cuvintele care încheiau ritualul purificării:

- Pentru că în jurul meu ard pentagramele, iar deasupra mea strălucește steaua cu șase colțuri.

Ceremonia purificării se încheiase. Era timpul invocării. Esmeralda se apropie de Theodore, îl luă de mână, și se așezară, în fața lui Joshua, între Joshua și altar. Stăteau în picioare, ținându-se de mână, cu ochii închiși în concentrare, împrumutându-și toată voința lui Joshua. Era o liniște absolută iar în aer se simțea o tensiune crescândă. Dintr-o dată lumina multicoloră deveni din nou albă și două centre de focalizare începură să fie vizibile înăuntrul luminii, crescând până când toată lumina fu absorbită în două forme umane. O axă de lumină unea una dintre forme cu Esmeralda iar o a doua axă unea cealaltă formă cu Theodore. Axele de lumină se continuau apoi în aer deasupra capetelor lor dispărând prin tavanul templului.

- Veți veni? întrebă Joshua.

- Vom veni și vom sluji, răspunseră Theodore și Esmeralda.

Odată cu estomparea acestor cuvinte, formele dispărură, luând cu ele lumina încărcată magic și restabilind atmosfera din interiorul camerei. Ritualul se terminase și reușise.

Cei patru se îndreptară spre ușa templului în tăcere. Așteptarea se încheiase și acțiunea începuse. Așa gândeau Padeyevsky, Theodore și Esmeralda, până când fata se uită atent la fața lui Joshua. El nu împărtășea momentul de triumf, gândi ea. Era preocupat de ceva. Se uită la el până când el îi simți privirea, și o privi la rândul lui. Peste ochi lui se lăsase un voal. Deocamdată trebuia lăsat în pace. Îi urmă pe ceilalți doi, care nu văzuseră schimbul de gânduri nerostite. Dar, în timp ce mergea, simți umbra îndoii coborând în mintea ei, ceva nu fusese cum trebuia să fie. În privirea lui Joshua simțise o inexplicabilă, dar reală teamă. Trebuie să aștepte până când Joshua va dori să vorbească. Esmeralda scutură ușor din cap depărtându-se de el și urmându-i pe ceilalți.

Joshua rămase în templu, cu grijile în minte. Ochii lui își ridicară voalul și se așeză pe podeaua micii încăperi, cu spatele spre altar, cu fața spre ușă, așa cum stătea adesea în vremuri de liniște și studiu. Cum stătea privind înainte, o formă de lumină începu să se contureze în fața lui. Spre deosebire de forme tinere zvelte care apăruseră în timpul ritualului, această formă avea chipul înțelepciunii: o față osoasă, cu trăsăturile parcă tăiate din marmură albă cu o barbă lungă la fel de albă. Părul lung al înțeleptului se mișca pe umerii în timp ce privea în jos spre Joshua, care se închinase înaintea lui. Forma de lumină spuse:

- Ridică-te, fiule, și calmează-te. Am venit, pentru că m-ai chemat, dar nu îți aduc răspunsurile pe care le cauți. Aceste răspunsuri nu se află în aura acestei planete. Ai făcut în seara aceasta un lucru pe care puțini de pe suprafața acestei planete ar îndrăzni să-l facă, ai convocat din lumina unei alte planete pe omologii a doi dintre pământeni. Cei convocați sunt mult mai polarizați pozitiv decât se poate imagina pe această planetă. Ai chemat, din lumina și întinericul care există în univers, o puritate a luminii care nu

există în noi sau pe această planetă, dar există în sinele nostru superior. Ai acționat ca parte a totalității și ai făcut ceea ce ai crezut că este bine, folosindu-ți liberul arbitru. Acesta este privilegiul tău și îți spun că dacă nu ai fost polarizat foarte puternic spre lumină, nu ai fi reușit acest lucru. A fost alegerea ta să găsești lumina și a fost alegerea ta să o aduci aici. Noi, cei din planul învățaturii, nu v-am putea instrui, am putea face doar sugestii cu privire la gândirea și intenția voastră. Acest act făcut nu poate fi nici aprobat, nici dezaprobat de noi, deoarece este dincolo de cunoștințele și înțelegerea noastră. Pot să îți vorbesc numai despre pacea și iubirea Creatorului, care va fi mereu cu tine în eforturile tale de a-L sluji. Te las în iubirea Lui și în lumina Lui. Rămâi cu bine, fratele. Rămâi cu bine.

Joshua privi imaginea îndrumătorului, până când dispăru complet. Întunericul nopții venise în grădină și Joshua nu mai era decât o formă lângă altar, nemișcată în umbră. Închise ochii și stătu așa multe minute, deschizându-i o singură dată, când gândurile îl aduseseră la învățătorul său și o scurtă expresie de exasperare i-a trecut pe față.

Apoi ochii i se închiseră din nou și stătu nemișcat, pierdut în forma corpului său fizic de pe această planetă și departe de magicianul puternic și înțelept care fusese pe durata ritualului. Spațiile din corpul lui deveniseră vaste și goale, iar înăuntrul, stând neînsemnat și singur, era un al treilea Joshua, fără personalitate sau formă a cărei esență era a acestui Pământ, dar care încă nu participase la niciunul din simțurile sale. Pur și simplu o entitate simplă asemeni unui copac, iar acea entitate simplă îl trezi pe Joshua și îl scoase afară din încăpere, în întunericul grădinii. Părea să fi pierdut noțiunea timpului; stătea doar și se amesteca între copaci, în pământul care îi hrănea, în aerul care îi răcorea. Și cum stătea vorbea întunericului infinit care se afla în el și în afara lui. Creatorul era pretutindeni. Se întâmplase ca, la momentul celei mai mari îndoieli, Joshua să nu aibă cu cine vorbi. Prietenii lui erau în casa care părea atât de departe iar el nu putea să li se alăture. Joshua care-l adusese la acest moment de îndoială pierduse capacitatea de a vorbi și de a umbla. Însă, în singurătatea acestei nopți, el era o continuare a abundenței creației și începu să-și exprime gândurile. Își deschise inima și vorbi.

- Din nisipurile mișcătoare a o mie de deșerturi apare schimbarea contururilor suprafeței planetei. Munții dăinuie doar o clipă, însă pentru ochii noștri ei par puternici și neschimbați. Dar sub mângâierea nisipurilor munții dispar. Oamenii sunt mult mai efemeri decât munții, iar eroziunea nu trebuie să fie dură precum mușcătura firului de nisip. Gândurile oamenilor sunt chiar mai efemere decât oamenii. Forma gândurilor lor este necunoscută ochiului uman, deoarece materialul care le compune este prea delicat pentru a fi văzut. Gândurile sunt țesute din mediul viselor, iar textura lor este mai subțire și mai fluidă decât aerul.

- Stau aici, pe această planetă vie care inspiră pe durata nopții. Măine, se va întoarce spre atracția zilei și va expira lumina soarelui. Respirația planetei este rară în comparație cu respirația oamenilor, care respiră de o mie de ori înainte ca planeta să fi respirat o singură dată. Și lumea gândirii din această umanitate pulsatorie, are o respirația de o mie de ori mai rapidă decât cea a plămânilor oamenilor: ea gândește în nenumărate teme și variații, făcând pauze lungi între gânduri, făcând pauza necesară creației pentru a deveni mai plină de fiecare gând, oprindu-se să se întoarcă spre soare sau spre întuneric pentru inspirația de a gândi din nou.

- Și oamenii nu se mișcă separat și nici nu gândesc separat. Atmosfera gândurilor unui om atinge alte atmosfere, alte gânduri și interacțiunea lor devine parte a creației. Întâlnirea lumii cu altă lume este vag percepută de noi, deoarece natura ei este de o mie

de ori dincolo limbaj și intelect. Și totuși gândurile și unirea gândurilor sunt puternice și mișcă universul.

- Unde, în această combinație de gânduri, se află responsabilitatea? Joshua își întoarse ochii închiși și mai sus spre cerul nopții. Cine este responsabil pentru lucru pe care l-am făcut împreună astăzi.

- Nu sunt eu responsabil pentru tot ce va urma, pentru că voința mea a fost cea care a decis? Nu sunt eu responsabil pentru ce se schimbă în viața lor, acum că am făcut acest lucru?

- Și totuși, am încercat să fac bine. Dar la ce este bună o încercare? Ce știm noi, făpturile intelectului, care folosim doar instrumente fără valoare? La ce concluzii folositoare am ajuns utilizând acest intelect?

- Dar dacă nu am fost pus în lumea fizică pentru a acționa, atunci de ce am fost pus? Fără acțiune, mediu fizic nu are rost. Orice acțiune este, într-un fel, un produs al conștiinței noastre, și tot ceea ce putem face este să direcționăm acea conștiință spre scopurile noastre. Nu sunt eu energia și prejudecățile care formează conștiința, care a dobândit un corp chimic, care a învățat să stea drept pe suprafața acestei planete?

- Și această energie, care sunt, se polarizează, fie spre bine, fie spre rău, cu fiecare decizie pe care o iau. Cu fiecare acțiune a mea mă îndrept fie spre unitatea luminii fie spre separarea întinericului, dar cum pot să aflu în ce direcție mă îndrept sau cât de departe sunt în acea direcție? Căci nu am decât acest intelect la îndemână, această minte limitată.

- Eu și Esmeralda am încercat, atât de mult să învățăm, chiar și în acest plan și cu aceste instrumente. Și am hotărât ca prin forțele noastre să acționăm astfel încât să aducem această planetă spre polul luminii sau polul pozitiv.

- De ce nu am înțeles înainte că pentru a aduce străinii aici trebuie să le încalc liberul arbitru? Căci este bine sau este rău să forțez pe cineva să facă sau să gândească ceva? Nu vom perturba oare răul acestei planete, dacă îl confruntăm cu lumina unei ființe absolut pozitive, un produs perfect al unei planete a unității? Poate răul să ignore binele? Pot cei care nu caută binele să evite să îl găsească?

- Este posibil ca ceva bine intenționat, să fie suficient de rău, datorită încălcării liberul arbitru, pentru a anula binele intenționat și a provoca confuzie în loc de pace?

- Dar poate că intelectul meu produce aceste gânduri în confuzia lui. Poate este important că am acționat cu toată puterea mea în numele Creatorului. Acesta este darul meu pentru El, darul meu pentru Creația Lui.

- Nu sunt sigur de înțelepciunea mea. Acționez, dar nu înțeleg tot ce văd și tot ce fac. Și totuși eu îți doresc pacea, planeta mea, pentru că acum sunt copilul tău și sunt umil în fața ta. Pace, iubită planetă, pace ție creație a Tatălui.

Apoi acel Joshua străin începu să dispară. Sinele planetar începu să umple trupul pământesc, și Joshua cel capabil să își întâlnească prieteni, se îndreptă spre casă. Se pregăti să dezbrace hainele care îl țineau încă departe de prieteni, menținându-i lipsa de identitate a conștiinței, caracteristică unității cu creația pe care și-o asumase în timpul ritualului. Nedumerirea lui din perioada de solitudine anterioară nu-i ieșea din minte, pentru că era o creatură a intelectului, și îndoiala nu-i putea fi niciodată alungată. Adăposti îndoiala în sine și o simți ca pe propria povară, în timp ce urca dealul spre casa care îl aștepta.

Legătura lui Joshua cu cei trei care îl așteptau era puternică și subtilă. Existau afinități reale între el și Pablo Padeyevsky. Amândoi erau indivizi necruțători. Padeyevsky era necruțător din cauza lipsei de subtilitate și devenise înțelept treptat prin credință și căutare, folosindu-și intelectul extraordinar și capacitatea de concentrare. Joshua devenise necruțător treptat, din cauza unei sensibilități extreme a naturii sale și din cauza unui simț al umorului, bazat din ce în ce mai mult pe suferință, până când ajunsese să râdă atunci când ar fi dorit să plângă. Astfel la un moment dat încetase să râdă și să plângă.

Înțelepciunea lui Joshua era construită pe această suferință și pe încetarea ei, deoarece acesta este întotdeauna drumul omului subtil spre înțelepciune. Ca rezultat al durerii sale devenise la suprafață simpatic, simplu și de succes iar magia albă o studiasse folosind singura parte a gândirii sale pe care durerea nu o putea atinge: facultatea speranței. Omul Joshua, hotărâse să se bucure de succes și de aceea decisese să lucreze în mass-media. Ce loc mai bun să ai succes, când înțelegi naivitatea oamenilor? Ca scriitor de televiziune și prin personalitatea sa, Joshua avea reputația de a transforma orice proiect în aur. Mintea lui excelentă și intuitivă nu avea probleme manipulând mințile audienței sale.

El și Pablo împărtășeau succesul și voința de a reuși, lipsa de înțelegere pentru alții și abilitățile minții lor. Combinația aceasta de aptitudini a fost un prilej bun pentru prietenie. Niciunul dintre ei nu avea alți prieteni. Pablo nu avea alți prieteni de nici un fel, Joshua avea mulți cunoscuți care se credeau prietenii săi, fără să știe că sentimentul nu era reciproc. Nici unul cu excepția acestui grup nu înțelegea nimic despre Joshua dincolo de învelișul personalității superficiale care era constituit din impunătorul și magneticul Joshua care avea ceva de spus, plin de duh, sau sarcastic, în orice conversație. Doar Pablo simțea liniștea neîndurătoare de sub acel înveliș superficial, și Joshua se simțea mai confortabil în preajma lui Pablo decât în preajma altora oameni. Joshua îl înțelegea pe Pablo; îi văzuse și iertase grosolănia gândirii care însoțea lipsa de umor și văzuse, de asemenea, setea de cunoaștere care îl motiva. S-au plăcut cu adevărat din primul moment și au găsit unul în celuilalt intelecte compatibile.

Dar cea mai puternică legătură Joshua o avea cu Esmeralda. Din punct de vedere instinctiv potrivirea gând-la-gând nu era puternică, deoarece, Esmeralda deși era capabilă să citească îndeaproape expresiile și dispozițiile lui Joshua, capacitatea lui de a o înțelegere era limitată de faptul că încă o privea ca pe fetița de nouă ani căreia începuse să-i fie profesor. Chiar dacă momentul împingeri legăturii lor dincolo de prietenie trecuse, relația lor era mai mult decât simpla legătură de prietenie. Căci erau bărbat și femeie, iar sentimentul dintre ei era într-o oarecare măsură de această natură. Pentru Joshua, Esmeralda reprezenta tot ceea ce putea spera: binele total sau pozitivitatea totală. Esmeralda la rândul ei, îl privea pe Joshua cu înțelegere deplină, vedea marea tristețe a sinelui lui profund și considera acea tristețe a ei. Esmeralda văzuse iubirea lui pentru ea și o prețuia, deși nu vorbiseră niciodată despre acest lucru. Ea îi vindeca intelectul în tăcere tratându-l subtil cu medicamentul blândeții ei. Ea nu înțelegea cât de sălbatică era lipsa lui de sentimente pentru lume deoarece ea nu putea înțelege nici o parte a gândirii negative în mod direct, și nu putea să conceapă că așa ceva era posibil. Ea nu observase acea lipsă nemiloasă de sentimente pentru restul umanității în Pablo. Joshua și Pablo ascunseseră mereu partea necruțătoare a naturii lor de Esmeralda făcând-o să nu observe acel aspect al personalității lor. Însă aceste lucruri nu împiedecaseră interacțiunea de care se bucurau aceste trei spirite.

Theodore, fiind cel mai nou din grup, nu avea nici o legătură reală cu Padeyevsky sau Joshua. El era apropiat de Esmeralda, ea dând personalității sale naive o bază din care

să construiască. Nu întâlnise pe nimeni în viața lui de până atunci, care să fie capabil să trezească în el o emoție reală. Esmeralda trezise. Cei doi erau apropiați asemeni oamenilor căsătoriți de mulți ani, confortabili împreună. Iar lumea lor intelectuală, căutarea și răstăcirea spirituală neîncetată se extinseseră pentru a adăposti cele mai puternice emoții de iubire pentru o altă ființă umană, cauzând încetarea singurătății. Fiecare gând al lui atingea lumea gândurilor Esmeraldei și găsea o pereche în ea. S-a produs o apropiere imediată între ei, care venea, nu de la prima întâlnire pe această planetă, ca oameni, ci din multele momente de apropiere în multele vieți și locuri departe de iluzia prezentă, astfel încât gândirea lor era contopită într-un mod indestructibil. Toată viața Theodore fusese neinteresat de puterea de orice fel, acum însă își găsisese propria putere. Esmeralda nu îl iubea cât îl recunoștea, el fiind parte din ea și ea fiind parte din el. Deja fiind puternică, ea a găsit în el sprijin pentru puterea ei, deoarece Theodore o înțelegea și o prețuia. Esmeralda, care înțelegea atât de multe, și alina atât de atent, era, la rândul ei, înțeleasă și alinată.

Din țesătura de gânduri pe care o făcuseră cei patru venise o putere cu mult mai mare decât suma puterii gândirii fiecăruia însumate. Puterea lor intelectuală unită fusese suficientă pentru a se face simțită.

Joshua intră pe ușă mai agale decât de obicei și imediat închise geamul camerei cu lentoare deliberată. Apoi se întoarse spre ceilalți, iar Esmeralda îl privi cu atenție, așa cum făcuse și în templu. Ceva nu era în regulă. De data aceasta, Joshua era destul de conștient de lumea din jur pentru a-i vedea privirea. El îi întoarse privirea pentru câteva secunde și apoi dădu din cap fără cuvinte. Ea se ridică de pe canapea și se duse la bar.

- O să-ți prepar o băutură, Joshua, spuse ea. Așază-te și spune-ne ce crezi.
- Cred că am reușit, spuse Joshua, așezându-se și acceptând paharul.

Esmeralda se așeză, absentă, pe marginea canapelei și întoarse spre Joshua o privire, în care se puteau citi mai multe expresii diferite: un zâmbet triumfător, o nedumerire încruntată și mai ales îngrijorare pentru Joshua. Începu să vorbească ezitant:

- Nu puteam sta aici o întreagă încarnare fără ca măcar să încercăm, Joshua. Lucrăm la asta de atâta timp, iar când a venit Theodore...

Se întrerupse brusc, întrebând:

- Ce este Joshua?

Joshua stătea uitându-se la paharul său, rotindu-l în mână.

- Nimic, spuse el.
- Ești îngrijorat că nu vor reuși când vor ajunge aici? insistă Esmeralda.
- Nu. Nu este asta.

Când Joshua își închise grijile în sine și decise să nu mai vorbească se lăsă, pentru un minut, liniște. Theodore era liniștit, fiind cel mai mulțumit de grup.

- De unde ai știut despre mine? o întreabă el pe Esmeralda.

Ea își mută atenția de la Joshua, a cărui minte se frământa încă și vorbi:

- Noi ne-am născut aici dintr-un motiv special. Presupun că toată lumea se naște dintr-un motiv special, dar motivul nostru este mai evident decât altele: motivul existenței noastre este acest ritual, pregătirea lui și consecințele sale. Joshua și cu mine am descoperit acest fapt, vag la început, iar apoi din ce în ce mai clar, pe măsură ce am devenit mai puternici. Am descoperit că trebuie să fie și un bărbat implicat în ritual și

am înțeles că tu ești acela de îndată ce te-am văzut. Pablo a ghicit acest lucru din lucrarea pe care ai predat-o și din înfățișarea ta, dar de îndată ce ne-am văzut am fost sigură, datorită felului în care se potriveau conștiințele noastre. Așa cum acest ritual a răsunat în timp și spațiu pentru a ne chema pe noi aici, la fel i-a chemat pe echivalenții noștri spirituali din sistemul planetar pe care l-am văzut în meditațiile noastre. Sistemul planetar trebuie să fie foarte departe, pentru că nu este cunoscut astronomilor de pe Pământ. Dar lucrul important este că cei doi sunt omologii noștri și au aceeași conștiință. Teoria spune că unirea noastră, cei de aici, cu noi cei de pe o planetă în lumina Creatorului, poate rezulta în înțelegerea condițiilor care au creat negativitatea care domnește acum pe această planetă. Sperăm, că putem face ceva sau putem începe ceva, care să aibă efect pozitiv asupra acestei planete pe care am ales-o pentru încarnare. Noi trăim pe o planetă bolnavă. Ar fi o binecuvântare să o vindecăm.

- Așa este, spuse Pablo, și nu avem mult timp rămas, pentru că negativitatea câștigă teren. Esmeralda și Joshua spun că odată ce negativitatea este aleasă de suficienți oameni, prin liberul lor arbitru, nu mai există nimic de făcut fără a interfera cu liberul arbitru a celor care locuiesc aici. Planeta trebuie lăsată la polaritatea ei negativă.

- Dar chiar mai înainte am concluzionat că nu este nici o încălcare a liberului arbitru al planetei dacă am aduce la început, doar doi oameni, spuse Esmeralda. Făcu o pauză, ochii ei se limpeziră brusc. Joshua, acest este lucrul care deranjează? Ai avut dubii despre încălcarea liberului arbitru prin acest ritual?

Joshua îi aruncă o privire pe care ea o recunoscuse ca mustrare, apoi spuse:

- Vorbim mai târziu despre asta. Se întoarse apoi către Theodore. Ne bucurăm că te-am găsit. Fără tine, nu cred că ar fi fost vreo șansă ca acest ritual să reușească. O persoană, oricât de puternică, pur și simplu nu are puterea a două persoane și pentru a putea convoca omologii din galaxia soră, trebuia să avem două persoane potrivite pentru acest ritual. Cu ajutorul tău se pare că am reușit. Nu putem decât să sperăm că am făcut bine. Mulți învățători au mai fost încarnați aici și s-au străduit să ofere binele, dar totuși negativitatea a prevalat. Poate că și acest efort va eșua, iar cei care se află pe această planetă vor fi controlați mai strâns de rău, până când vom cădea cu toții adânc în abisul întunericului care a cucerit și alte planete din lumina Creatorului. Chiar și acum, cum ai văzut deja, există puțin sau nimic de pe această planetă din ceea ce face societatea care să aducă a înțelepciune. Tot ce putem face este să sperăm că începem o serie de evenimente care vor oferi oamenilor acestei planete o alegere între bine și rău, astfel încât să poată vedea ambele părți ale conștiinței, atât unitatea, cât și separarea, și să poată alege liberi.

Capitolul cinci

Mathpart Fendler stătea cu ochii pe pisică. Pisica nu-l scăpa din ochi pe Mathpart Fendler.

- Mă întreb de ce mă urmărește pisica, gândi Mathpart. Pisica îl urmărea, fără să clipească.

Se uitară lung unul la altul. Amândoi preferau să lenevească în loc să muncească. Erau leneși, bine hrăniți, și gândeau simplu. Aveau multe în comun.

Dar pe Mathpart îl muncea de mult timp o idee legată de hrana pisicii. Mathpart realizase cu mult timp în urmă că pisica nu trebuia niciodată să-și procure hrana. Pur și simplu stătea toată ziua, sau făcea ce voia, și hrana îi era oferită. De fapt, pisica era o învingătoare, se gândi Mathpart. Pisica nu trebuia să-și dorească nimic. Deoarece avea tot ce și-ar putea dori.

De ce nu era și el, Mathpart, un învingător? Se gândise la acest aspect. Un motiv putea fi faptul că nu fusese niciodată bun la școală. Alt motiv putea fi faptul că nu-și găsisese niciodată de lucru, dar aceste argumente nu însemnau să fi învingător din punctul lui de vedere. Moștenise o fermă care era suficientă pentru a-și câștiga subzistența, iar munca lui pentru doctorul Padeyevsky îi oferea o oarecare bunăstare. Dar, trebuia să lucreze pentru aceste lucruri, plantând și recoltând, gândi Mathpart.

Pisica îl privea pe Mathpart. Mathpart o urmărea pe pisică. Mathpart își dădu seama că trebuia, de drept, să aibă mai mult succes decât pisica. Căci, la urma urmei, nu era el mai important decât pisica? Era aproape sigur că undeva în Biblie scria că oamenii sunt mai importanți decât pisicile. Iar dacă spunea asta în Biblie, era, cu siguranță, adevărat. Deci era clar.

Și totuși, gândi Mathpart, hrănesc această pisică.

Pisica continuă să îl privească când Mathpart se ridică de pe scaun și intră în bucătărie. Când ușa frigiderului se deschise, pisica se ridică încet și se întinse, căscând larg iar când Mathpart întinse castronul strigând-o pe nume, pisica alergă cu pași îngrijiți și bău laptele ascultătoare, emițând un scurt zgomot de plăcere între înghițituri.

Mathpart deschise din nou frigiderul și scoase o portocală. Îi plăcea gustul bucăților proaspete suculente. Era un fruct care nu creștea la ferma lui și de aceea îl prețuia în mod deosebit. I se părea cinstit că, dacă el dădea pisicii boluri cu lapte, atunci Dumnezeu trebuie să-i ofere ca recompensă boluri cu portocale.

Cu acest gând în minte, se duse la ușa din spate a casei vechi cu pereții degradați de vreme și scoase capul afară, uitându-se spre cer după bolurile cu portocale, un ritual pe care îl îndeplinea în fiecare seară de foarte mult timp.

Se uită atent la culorile apusului. Nici de data aceasta, cerul nu îi dăruise nici o portocală. Clătinând din cap Mathpart se așeză la masa rotundă și își curăță portocala. I se părea nedrept că nu primea niciodată portocale. Poate, Dumnezeul lui Mathpart se pensionase. Sau murise. Pe Mathpart gândul acesta îl neliniști. Era o blasfemie! Era lipsă de credință!

Se întoarse la frigider și se uită la portocalele din vasul de lemn. Brusc, se întoarse din nou spre ușa bucătăriei. Decise să observe mai atent, mult mai atent, cerul. Cu sentimentul deciziei bine făcute, Mathpart ieși pe ușă și începu să privească cerul de la un capăt la celălalt, ținându-și mâinile în jurul ochilor ca pe un binoclu. La un moment

dat, la o altitudine foarte mare, observă un vas asemănător cu acela pe care și-l imagina de atât vreme, dar nu văzu nici urmă de mâna lui Dumnezeu în jurul lui. Acest detaliu îl dezamăgi întrucâtva. Cel puțin găsisse vasul cu portocale care, după părerea sa, i se cuvenea. Vasul uriaș părea să coboare direct spre el, ceea ce pentru Mathpart era de așteptat. Entuziasmul de a fi vizitat de mâna lui Dumnezeu i se strecură în minte și dintr-un salt sări peste cele trei scări din spate alergând să-și întâlnească vasul cu portocale divine. După zece pași, se întoarse și alergă înapoi spre casa, se împiedecă de pragul ușii și a căzu în bucătărie, speriiind pisica. Se ridică și închise ușa frigiderului în grabă. Întorcându-se din nou, se repezi afară pe ușă și peste straturile din grădina sa, având grijă să nu le strivească sub picioare. Sări peste gardul de sârmă care ținea animalele departe de straturile grădinii și alergă mai departe, până ajunse la marginea proprietății sale și văzu, peste pârâul care marca hotarul proprietății Padeyevsky, marele vas pregătindu-se să aterizeze pe un câmp cu iarbă. Vasul continua să coboare și Mathpart îi vedea lumina. Întâmplarea părea să aibă semnificație religioasă și începu să se gândească la o religie în care să fie purtător de cuvânt al Creatorului care oferea fructele. Pulsul îi era ridicat în timp ce vasul strălucitor dezvolta în conștiința lui prima formă de fanatism religios.

- Marele fruct de aur din cer, spuse el în șoaptă.

Întotdeauna își dorise să fie fanatic religios, dar nu avusese niciodată inspirația. Acum cu siguranță putea să-și satisfacă apetitul pentru ritual și dramă. Poate că ar trebui să poarte un vesmânt alb duminică. Sau, nu, poate un veșmânt portocaliu ar fi mai bine, se gândi el. Văzuse un reportaj sau un film despre unii oameni religioși în haine portocalii. Parcă le zicea budiști. Oricum, era una din acele religii păgâne. Faptul că ei aveau veșminte portocalii nu i-ar interzice lui să aibă un vesmânt similar.

Vasul cu portocale se apropia din ce în ce mai mult de pământ. Părea de cel puțin treizeci și cinci de metri în diametru și se emoționează, gândindu-se la cantitatea de suc care putea fi preparată dintr-un vas cu atâtea portocale. Spontan spuse prima sa rugăciune cu voce tare:

- Slavă lui Dumnezeu, deoarece El îmi dă fructele zilnice.

Și simți în sufletul său în acel moment, dincolo de orice îndoială, că Dumnezeu exista.

- Și credeam că Dumnezeu a murit, strigă el. Așteaptă până vor vedea ceilalți acest vas cu fructe!

Vasul cobora rapid, un simbol al vredniciei omului și a bunătății lui Dumnezeu.

- Așteptați până duminică, strigă el vasului. Ceilalți strâmbau din nas pentru că purtam salopetă la biserică. Așteptați până duminică, voi depune mărturie!

Viziunea, a ceea ce va urma, se înalță în mintea lui și el era pe cea mai înaltă culme a visului său împlinit. Nu mai era copilul de la țară singuratic, pe care părinții îl lăsaseră la bunici și nu-l luaseră niciodată înapoi. Nu mai era proprietarul singuratic, acum matur, al acelei ferme dărăpănate și a celor două sute de acri de pădure și teren sărac pentru pășunat. Nu mai era prostul Mathpart Fendler, mergând în spatele catârului și hrănind pisica. Acum, depunea mărturie la biserică și se ruga, iar oamenii din oraș știau cu toții că el, Mathpart Fendler, era omul care avusese parte de un miracol. Da, un miracol. Nu era acest vas strălucitor plin cu fructe un miracol?

Ochii i se închiseră în contemplarea lăuntrică a acestor vise, dar se trezi brusc când îl izbi un gând nou. Nu avea martori. Ce era miracolul fără martori? Se uită disperat în jur căutând un martor, văzu că vasul se opri pe trei picioare care crescuseră din partea

de jos. Confuzia se așternu în mintea lui când observă că vasul nu era plin de fructe. De fapt, era închis la partea sa superioară, având o formă ușor rotunjită.

Mathpart nu se panică. Se apostrofă pe sine:

- Acest miracolul nu are să-ți scape pentru că ți-ai pierdut capul.

Poate că vasul era acoperit. Cu siguranță era acoperit! Portocalele trebuiau protejate de păsări, ploaie și fire de praf, pe durata coborârii din ceruri. Desigur, era acoperit. Se gândi la problema îndepărtării unui înveliș atât de masiv când, brusc, o ușă se deschise în partea laterală a vasului. Doi oameni coborâră din vas, un tânăr blond înalt și o tânără de aceeași statură. Îi putea vedea clar în strălucirea generată de vas. Femeia se uită la Mathpart. Semăna oarecum cu Esmeralda, nepoata lui Pablo, dar nu putea fi ea. Ea nu ar purta niciodată un costum ca cel pe care îl purtau cei doi. Era un fel de salopetă mulată pe corp care strălucea argintiu în lumină. Mulată pe corp? Era indecentă, își spuse el. Apoi îl străfulgeră îngrijorarea:

- Ce făceau oamenii aceștia în vasul lui de portocale?

Mathpart era furios pe intruși. În timp ce îi privea pe cei doi, vasul se ridică iar trepidul subțire se retrase. Vasul urcă tot mai sus, mai repede decât venise și nelăsând nici măcar o portocală pentru Mathpart Fendler. Probabil că fusese deturnat, gândi Mathpart. Deturnat de agenții Comuniști. Cei doi erau comuniști. Se uită la spatele lor, ascuns fiind de valul de tufișuri de pe marginea pârâului. Ochii săi indignați și suspicioși observară alți doi indivizi care se apropiau de cei doi coborâți din vas. Din câte putea vedea în lumina din ce în ce mai adâncă a serii, fata aceea semăna de asemenea cu Esmeralda. Probabil erau cu toții deghizați, gândi Mathpart. Nu avea însă de gând să accepte să i se fure vasul!

Cei patru se întâlniră la jumătatea distanței dintre Mathpart și casa doctorului, și nu putea desluși ce făceau. Trecu pârâul mergând încet și aplecat și se apropie de ei. Păreau să se îmbrățișeze unii cu alții. Un timp sătură acolo, îmbrățișându-se îndelung, în tăcere, unul pe celălalt. Mathpart folosi timpul pentru a se apropia la o distanță de la care putea auzi conversația. Însă ei nu spuneau nimic. În cele din urmă se desprinseseră din îmbrățișări și rămaseră în picioare, la distanță de un braț unul de altul, dar fără să spună nimic. Mathpart îi observă atent, toți păreau înalți și zvelți în noapte. Păreau gemeni și foarte atrăgători fizic. Probabil selectați cu scopul de a câștiga încrederea altora cu înfățișarea lor. Hotărârea lui de a-i trata dur, se întări.

O voce masculină se auzi spunând:

- Bine ați venit Pământ.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi aceeași voce spuse:

- Numele meu este Theodore Behr. Aceasta este Esmeralda Sweetwater. Suntem nespūs de bucuroși să vă avem alături de noi.

Esmeralda Sweetwater, un spion comunist, se minună Mathpart. Cu greu putea crede acel lucru despre fată. Unul din cei coborâți din vas spuse:

- Vă salutăm în iubirea și în lumina Creatorului. Aducem spiritele și trupurile noastre pentru a servi.

Mathpart era complet confuz de ceea ce auzea. Era parte a codului secret al Comuniștilor? Se însufleți la acest gând. Poate afla o parolă care ar deconspira amenințarea comunistă împotriva Statelor Unite. Asta ar fi foarte util. La urma urmei,

dacă ne gândim bine, ce este mai important? Dumnezeu, sau distrugerea comunismului? Se simțea însuflețit.

Ce spuneau acum? Păreau să stea mai mult în picioare și să se privească ținându-se de mână. Toți zâmbeau. Cel care vorbise primul începu să vorbească dar se opri. În cele din urmă spuse:

- Pregătisem un scurt discurs de bun venit de cincisprezece minute, dar acum pare inutil. Suntem la dispoziția voastră. Mergem?

Urmă o altă tăcere. Apoi vorbi Esmeralda.

- Dacă doriți, putem merge direct în casa unde veți întâlni un alt prieten. Aveți ceva de făcut înainte?

Cei veniți negară, zâmbind în continuare și rămânând pe loc. Urmă o altă pauză. În timp ce cei patru stăteau în picioare și vorbeau Mathpart, ghemuit la marginea pădurii tinere de lângă pârau, mormăia cuvintele auzite pentru a nu le uita. Apoi tânărul și Esmeralda se îndreptară spre casa doctorului. Perechea coborâtă din vas îi urmă. Când fură destul de departe pentru ca Mathpart să îi poată urmări fără a fi auzit sau văzut, se grăbi cu stângăcie, pe urmele lor, ajungând la timp pentru a-i vedea urcând într-o mașină veche.

Mintea lui Mathpart lucra cu o viteză neobișnuită pentru el; fusese atât de stimulat de gândurile după-amiezii și serii încât gândea ca un erou. Se simțea de parcă era în filme. Se întoarse până la drumul principal, apoi coborî pe vechiul drum utilitar, apoi trecu pe lângă aleea care ducea la casa lui, pentru a ajunge la proprietatea doctorului.

Picioarele lui Mathpart, care ani de zile se mișcaseră doar cu viteza mersului de catâr, zburau în timp ce se întorcea la fermă pentru a lua pușca sa cu două țevi. Le va arăta comuniștilor. Da, domnule, îi va aranja el pe acești trădători. Intră în fugă prin ușa din spate, îngrozind pisica care alergă înnebunită în jurul bucătăriei. Mathpart luă pașca, o încărcă în viteză, și ieși din nou aruncându-se în buruienile înalte care creșteau între casă și drum. O viță sălbatică îl împiedecă și Mathpart căzu, rostogolindu-se în drum în același timp în care mașina condusă de Theodore apărură de după colț. Reflexele lui Theodore erau bune, dar mașina intră într-un derapaj pe drumul neasfaltat și exact când Mathpart reuși să se ridice în picioare, partea din față a mașinii îl doborî din nou, chiar înainte de a se opri. Șocul loviturii îi aruncă pușca în aer descărcând-o. În ciuda acestei ușoare greșeli de calcul, Mathpart recupără arma străduindu-se să se ridice, dintre roțile din față ale mașinii.

- Nu mișcați! strigă el. Pașca este încărcată!

Esmeralda țipă:

- Mathpart, nu trage! Sunt eu, Esmeralda.

- Spioni comuniști! strigă Mathpart.

Într-o furie oarbă, îndreptă arma spre mașină.

Esmeralda spuse:

- Oprește-l!

Tânărul extraterestru ieși din mașină, păși între Mathpart și Esmeralda și îl privi direct în ochii.

Mathpart încercă să întoarcă arma asupra intrusului, dar se trezi în schimb punând patul puștii pe pământ. Expresia i se schimbă de la furie frenetică, la confuzie și apoi la remușcări. Se uită la tânăr o vreme după care se dădu înapoi.

- Nu ești comunist, spuse cu privirea plecată plină de remușcări.

Apoi se întoarse spre Esmeralda repetând:

- Nu este comunist, domnișoară.
- Sigur că nu, spuse Esmeralda. Ce te-a făcut să crezi că este?
- Păi..., se fâstâci Mathpart,... arată ca un comunist de la distanță, dar... nu este comunist.

Behr, coborî din mașină și se apropie de Mathpart.

- Cum poți să-ți dai seama? întrebă el.

Mathpart spuse încurcat.

- Este om bun. Un om bun, asta-i tot. Comuniștii nu sunt oameni buni.

Esmeralda spuse:

- De aceea ne amenințai cu pușca? Mathpart?

El încuviință din cap încurcat. Ea coborât din mașină și puse un braț în jurul lui omului vizibil traumatizat.

- Nu suntem comuniști. Vino în casă să vedem dacă ești rănit.

Ea îl conduse în casă pe bărbatul umilit, care încă clătina din cap confuz, privind spre cele două ființe care ieșiseră din vasul lui de fructe.

Capitolul șase

Esmeralda îl conduse pe Mathpart în bucătărie și îi dădu o ceașcă de cafea fierbinte, care îl liniști. Ea spuse câteva cuvinte liniștitoare, pisicii, care, când intrară pe ușă, se ascunse în spatele aragazului, așteptând sfârșitul lumii. Când părăsi ferma lui Mathpart, îl convinsese pe acesta că nu avea nici un rost să raporteze nimic din cele întâmplate autorităților, deoarece poliția nu ar fi făcut decât să râdă de el. De asemenea, îl convinsese că ea și tovarășii ei ajutau guvernul într-un proiect secret. Nu negase acest lucru. Pur și simplu îi spusese că nu poate vorbi despre proiect. Mathpart se mulțumi cu atât. Fericit să păstreze tăcerea pentru a-și ajuta țara. Se despărțiră în relații bune. Pisica chiar se culcase la picioarele lui Mathpart, așa cum făcea de obicei când erau amândoi în bucătărie.

O așteptau cu toții în mașină, vizitatorii fiind așezați senini pe bancheta din spate.

Veniseră. Ea nu avusese nici o îndoială că vor veni. Nimeni nu se îndoia de venirea lor după afirmarea ritualului. Dar mesajul telepatic pe care Theodore și Esmeralda îl primiseră în timpul ritualului din templu era o imagine mentală a unei nave spațiale aterizând pe proprietatea lui Pablo, când lumina era la jumătate. Nu putură determina dacă acea lumină era lumina zorilor sau a amurgului și de aceea supravegheau ambele ore din zi. Deoarece Joshua se trezea întotdeauna devreme în timpul săptămânii, pentru a merge la studioul de televiziune din Washington, iar Pablo se trezea devreme din obișnuință, cei doi supravegheau răsăriturile. Pentru Theodore și Esmeralda rămăseseră de supravegheat apusurile. Nava aterizase în a șaptea zi de la ritual.

Se așteptaseră ca ritualul să culmineze cu sosirea extratereștrilor. Se pregătiseră pentru asta. Așteptaseră momentul cu nerăbdare. Dar realitatea vizitei era încă un șoc. Esmeralda le zâmbi celor doi de pe bancheta din spate. Era ciudat să-i privești, aproape ca și cum te-ai privi în oglindă. Esmeralda, cu tenul ei bronzat, înălțimea de un metru optzeci de centimetri, cu silueta zveltă, nu era deloc obișnuită să vadă pe cineva care semăna atât de bine cu ea. Acest lucru o deranjă la început.

Theodore conducea mașina la casa lui Joshua, pentru că Pablo plecase la New York devreme în acea dimineață și le spusese să nu îl aștepte înainte de miezul nopții. Era abia șapte seara. L-au găsit pe Joshua uitându-se la televizor. Se întâlniră la ușa din față, întâmpinându-i pe vizitatori cu un salut și o strângere de mână, apoi intrară cu toții în cameră.

Joshua stinse televizorul explicând:

- Era unul dintre scenariile mele. Voiam să văd cât de mult l-au măcelărit.

Esmeralda se îndreptă spre bar, scoțând pahare și suc de fructe. Joshua invită oaspeții extratereștrii să se așeze pe o canapea lungă în fața ferestrei și îi privi cu atenție. Erau doi indivizi foarte atractivi.

- Am pregătit ceea ce cred că este cel mai eficient mod de a vă orienta pe această planetă. Va dura ceva timp, poate o săptămână pentru a fi destul de bine pregătiți. Dar cred că este cel mai rapid mod de pregătire. Vă rog, în special, să nu vă părăsiți niciodată corpurile fizice cât timp sunteți pe această planetă, cu excepția cazului în care eu sunt cu voi și mă asigur că sunteți în siguranță. Știu că acest lucru este diferit de ceea ce este normal pe planeta voastră, dar veți vedea că această planetă este foarte diferită. Promiteți-mi că veți respecta această rugămintă orice s-ar întâmpla.

Vizitatorii extratereștrii încuviințară dând simplu din cap.

- Bine. Nu pot să vă explic toate pericolele cu care vă veți confrunta aici, dar pe măsură ce veți învăța despre planetă, veți înțelege. Acum, m-am gândit ca fiecare dintre voi să vă părăsiți, pe rând, corpul fizic și să faceți un tur complet al planelor metafizice ale acestei planete, studiindu-i istoria din consemnările Akashice. Am un ghid de încredere care o să vă îndrume. De mult timp este învățătorul meu. El vă poate proteja, pentru că este familiar cu planele metafizice ale planetei. Este neîncarnat și lucrează ca învățător de câteva mii de ani. Frate, m-am gândit că poate ar trebui să fi tu primul care vizitează tărâmurile astrale și vede cosemnările Akashice ale planetei. Ești de acord?

- Desigur, încuviință tânărul extraterestru.

- Esmeralda și eu îl vom chema pe învățătorul nostru și vom pregăti un loc de odihnă pentru corpul tău fizic pe durata vizitei tale în planele metafizice. Să mergem în templu.

Se întoarse spre Theodore:

- Theodore, poți să o conduci pe sora noastră la casa lui Pablo? Fiecare dintre vizitatori are o cameră pregătită la fermă. Pe Esmeralda o voi aduce acasă mai târziu, probabil în jurul orei unu sau două noaptea.

Theodore era surprins de abordarea directă a conversației cu extraterestrii pe care Joshua părea să o prefere. Nu le dăduse nici o șansă să vorbească, dincolo de câteva răspunsuri monosilabice. Nu știau nimic despre cei doi vizitatori. I se păru o abordare puțin neprietenoasă.

- Știu la ce te gândești, spuse Joshua.

Theodore se uită la el surprins.

- Această planetă este un loc foarte ciudat. Nimic din ce le spunem nu va avea semnificație până când nu vor avea o mai mare înțelegere a istoriei noastre.

Theodore se gândi câteva secunde la argumentul lui Joshua.

- Am înțeles. O voi duce acasă pe sora noastră și ne vedem mâine.

Theodore se ridică de pe scaun, se uită spre fata extraterestră care auzise la rândul ei discuția și încuviință:

- Să mergem.

Spuse cuvintele și încercă să le proiecteze mental. Fu răsplătit printr-un contact telepatic care se potrivea cu zâmbetul tinerei. Se bucură că putea vorbi telepatic cu ea.

Mașina început să se lege ușor pe drumul de țară între casa lui Joshua și ferma lui Pablo. Era cel mai important drum din zonă, cu patru benzi, dar asfaltul nu era bine întreținut. Era un drum bun de condus, cu geamurile lăsate pentru a auzi sunetul greierilor și a simți parfumul ierbii ude de rouă și praful drumului răscolit de briza serii de toamnă. Trecură pe lângă un restaurant caracteristic zonelor rurale. Din exterior restaurantul nu arata „cine știe ce”, cu luminile de neon și locurile de parcare pietruite, iar înăuntru, era prea întuneric pentru a putea distinge ce fel de restaurant era.

Fata extraterestră vorbi pentru prima dată:

- Înăuntru este o ceremonie.

Theodore aruncă o privire rapidă tinerei, după care o alta, mai lungă.

- Ce ai spus?

- Acolo înăuntru era o ceremonie, repetă fata.

- Oh în restaurant? Este doar un loc unde se dansează.
- Hai să vedem, spuse fata.

Să vedem? se întrebă Theodore nedumerit de interesul tinerei. De ce ar vrea să meargă acolo? Se uită la hainele ei. Atât ea cât și bărbatul cu care venise purta uniforme din două piese care păreau asemănătoare costumelor de schi, cu excepția faptului că erau din material foarte subțire, erau de culoare argintie și erau mulate pe corpurile lor. Foarte mulate. Gândindu-se la aspectul ei, realizează că ea nu purta nimic sub costum, fapt plăcut din punct de vedere estetic, dar surprinzător în contextul culturii americane. Nu putea merge nicăieri îmbrăcată astfel. Așa să fie? Din cauza prejudecăților sociale?

Se uita la el, sigură că va merge să vadă „ceremonia”.

Păi de ce nu? La urma urmei costumul ei nu era cu nimic mai îndrăzneț decât altele pe care le văzuse. Nu i-ar strica să vadă ciudatele obiceiuri ale pământenilor. Întoarse mașina și opriă în parcare din fața restaurantului.

Trecură prin ușile duble de la intrare și se opriă încercând să vadă în întunericul din încăpere. Spectacol de lumini producea o explozie alternată de culori și întuneric, iar sunetul era asemeni unui zid pulsând în urechile lor. Muzica era aproape lichidă, aproape palpabilă. Instrumentele muzicale nu încăpuseră pe mâinile unor maeștri însă sistemului de amplificare nu-i păsa de talentul instrumentiștilor, iar sunetele de calitate sau nu, bombardau dansatorii și privitorii din sală cu o violență exuberantă. Bateristul ținea pasul cu restul muzicienilor adaogând entuziasm la atmosfera deja exaltată.

Theodore stătea lângă fata extraterestră, privind spectacolul cu ochiul năucit al celui care nu înțelege, deoarece nu dansase niciodată și nu simțise niciodată nevoia să danseze. Violența sunetului și a luminii îi răneau urechile și ochii și nu produceau nici un impuls în mușchii trupului său. Totul i se părea foarte obositor. Se întoarse spre fată pentru ai vedea reacția dar ea dispăruse. Putea vedea strălucirea hainelor ei în timp ce ea se îndepărta de el. Un tânăr într-o cămașă foarte strâmtă o ducea de mână spre ringul de dans. Theodore scoase un strigăt surprins și se repezi să își facă drum spre ea printre oamenii din încăpere.

Era însă prea târziu. Luminile pulsau cu ritmuri hipnotizante. Mișcărilor păreau sacadate, exagerate, suspendate, excitante în timp ce sunetul și lumina se îmbinau într-o sincronizare perfectă. Păreau că sunetul o controlează pe fata extraterestră în hainele ei argintii. Theodore observă că nu mai era singurul admirator al tinerei. Era minunată, iar îmbrăcămintea, strălucind în luminile intermitente, mai mult scotea în evidență decât acoperea frumusețea corpului. Se mișca ca și cum făcea parte din muzică. Formația care cânta o observaseră la rândul lor și parcă muzica devenise și mai îndrăcită. Ea era din ce în ce mai frenetică. Cum putea să facă așa ceva, se întrebă Theodore. Era cu siguranță cea mai bună dansatoare pe care o văzuse vreodată. Corpul ei suplu, se mișca în ritmul sexual, primitiv al muzicii, Părul lung despletit dezlănțuit de mișcările frenetice îi biciuiau trupul. Animatoarea care dansa la marginea scenei sări jos și cu bunăvoință făcu semn tinerei extraterestre să îi ia locul. „Oh, nu”, strigă Theodore în gând, în timp ce fata sări pe scenă fără să piardă ritmul pentru o secundă.

Acum lumea chiar începuse să o observe. Oamenii de la mesele mai depărtate începură să vină lângă ringul de dans, care fusese deja prea plin de dansatori, Oamenii care dansau se opriă și începură să o privească. Lumea bătea din palme, mișcându-se în ritmul muzicii; muzicienii își solicitau instrumentele la maxim pentru a scoate extra decibeli din echipamentul lor. Locul era dintr-o dată sufocant. Nu erau suficiente locuri, aproape de scenă. Cineva avu ideea de a se urca pe masa altcuiva iar bărbatul a cărui

masă fusese aleasă se indignă violent. Un scaun cedă sub greutatea cuiva, o femeie fu călcată pe picioare de un vecin prea entuziast. Începură să se audă strigăte bruște și pumnii începură să curgă între privitorii prea entuziaști. Muzica continuă și fata continuă să danseze. Theodore putea vedea doar jumătate din sală și numără trei altercații separate. În zece minute poliția va fi acolo, fără îndoială că fuseseră chemați.

Nu văzu nici o modalitate de a ajunge la fată și chibzuind îi veni ideea de a găsi panoul electric al clădirii. O luă pe holul murdar care ducea la toalete. Nu era vizibil nici un panou. Găsi un dulap utilitar pe care deschizându-l dădu peste rândul de siguranțe care alimentau clădirea. Dezactivă siguranța generală și un întuneric adânc se lasă pe holul în care se afla. Lumina și muzica din sală, de asemenea, se opriseră fiind înlocuite de strigăte și murmur de voci.

Țipetele și zgomotul de mobilă răsturnată și sticlă spartă se amplificau cu fiecare secundă. Degringolada și panica creșteau. Trebuia să recupereze fata și să iasă pe ușa din spate înainte să vină poliția. Își imagina autoritățile încercând să identifice o fată fără acte sau istorie, arestată probabil pentru comportament indecent, datorită costumul neobișnuit de îndrăzneț pe care îl purta. Situația era disperată.

Verifică ieșirea din spate. Rupse lacătul și ieși în parcare. Theodore se rezemă cu spatele de peretele holului și încercă să-și elibereze mintea de confuzie. Putea să o cheme din acest loc?

Caută mental, legătura dintre mintea lui și a ei pe care o testase provizoriu înainte. Simți ușurare când ea îi recunoscă gândul și, în câteva secunde, simți mâna ei strecurându-se în a lui. Îi fusese ușor să coboare de pe scenă și prin ușa spre toalete să ajungă lângă el, deoarece toată lumea era înghesuită pe ringul de dans și se îmbulzea spre ieșirea principală a clădirii.

Theodore alergară spre mașină nelăsând-o de mână. Reuși să iasă din parcare înainte să audă sirenele mașinilor de poliție. Reușiseră. La jumătate de kilometru de restaurant întâlniră două mașini de poliție, care se îndreptau în viteză în direcția restaurantului cu sirenele și luminile pornite. Polițiștii erau prea preocupați pentru a remarca mașinile care treceau în direcție inversă. Pericolul trecuse.

Theodore se muștra în sine, pentru că acceptase să meargă oriunde altundeva decât acasă. Cum reușise ea să învețe să danseze atât de repede?

Fata extraterestră se întoarce și îi transmise telepatic, cu ochii sclipind cu aceleași reflexii aurii pe care le aveau și ochii Esmeraldei.

- Oamenii acestei planete sunt foarte înțelepți.

Theodore se simțea atât de ușurat de felul în care reușise să rezolve situația periculoasă încât nu fu atent la cele transmise de fată:

- Ce vrei să spui?
- Creșterea spirituală este foarte rapidă în templele lor.

Theodore se încruntă.

- Temple? Acela nu era templu. Era un loc de dans. Un loc unde merg oamenii pentru a se distra.

Fata continua să-l privească, zâmbindu-i senin. Vocea ei era calmă, puțin răgușită de la dansatul îndelungat.

- Mulți dintre cei de acolo își dorea să se împerecheze cu mine. Trebuie să ne întoarcem.

Theodore dădu ochii peste cap de exasperate. Dumnezeuule, gândi el.

- Stai puțin. Nu poți să te plimbi pe această planetă împerechindu-te cu toți cei care vor să se împerecheze cu tine.

Se gândi la el însuși pentru un moment. Chiar, de ce nu ar putea?

- Împerecherea aici pe planetă are reguli, continuă el neconvins.

- Cunosc regulile împerecherii, răspunse fata.

- Mă refeream la legi create de om. Nu este legal să te împerechezi pe această planetă decât dacă ești căsătorit legal.

- Nu știam că omul are dreptul să facă legi. Știu doar legea Creatorului.

Theodore înțelegea ce dorea fata să spună. De când o cunoscuse pe Esmeralda se gândise adesea la legea împerecherii dată de Creator, deoarece simțea o atracție atât de puternică față de ea. I se părea că atracția fizică dintre ei era polaritatea exprimată prin afinitatea lor unul față de celălalt. Păreau, să fie acordați în aceeași gamă.

Dar fata extraterestră nu trebuia să se bazeze pe legea Creatorului. Erau prea mulți oameni cărora nu le păsa de afinități sau polaritate. Încercă din nou să se facă înțeles:

- Aici lumea nu gândește așa. Oamenii au legalizat lucruri cum este căsătoria. Aceste legi sunt acceptate de majoritatea oamenilor. Cine nu respectă aceste legi este pedepsit de societate. Li se îngrădesc libertățile și sunt numiți criminali.

Ochii tinerei reflectau mirarea.

- Dar aceasta este o încălcare a legii Creatorului, a libertății de alegere, argumentă ea.

Theodore înțelese de ce Joshua fusese așa rece și direct, mai devreme cu extratereștrii. Până nu se aclimatiza cu această planetă, era imposibil de comunicat cu fata despre mediul în care venise. Îi zâmbi neștiind ce să răspundă privirii ei întrebătoare.

- Cred că vei înțelege când vei vedea consemnările Akashice.

Acest argument nu era convingător, dar păru să o mulțumească pe fată pentru moment. Restul îndatoririi lui Theodore a fost ușoară: îi oferii ceva de mâncat, dar ea refuză, îi arată patul și camera pe care i le pregătise Esmeralda. Luă niște haine din dulapul Esmeraldei pentru ca să le îmbrace dimineața. Când se asigură că are tot ce avea nevoie o lăsa și se îndreptă spre camera lui. Era aproape unsprezece. Era timpul să se pregătească de culcare. Casa se întunecă, apoi adormi.

Capitolul șapte

Avionul de New York ateriză la aeroportul național din Washington la 22:37. Pablo își luă mașina din parcare. La ora aceea târzie traficul era redus, Pablo ajungând la drumul neasfaltat care ducea la fermă puțin înainte de ora unsprezece. Era neobișnuit pentru Padeyevsky să fie treaz la ora aceea. Fusese foarte ocupat în timpul zilei respective dar de obicei la acele ore târzii era de mult culcat. Dorise să aranjeze anumite lucruri astfel încât să fie de neoprit. Reușise.

Trecu pe lângă drumul care ducea la casa lui Mathpart Fendler. Pe drumul lui Mathpart era parcată o limuzină, aproape ascunsă vederii. Pablo tresări la vederea limuzinei. Mathpart nu cunoștea pe nimeni care să aibă limuzină. Era ciudat să fie vizitat la acea oră târzie... Se gândi la vizita sa din Nou York. Își făcuse treaba pe față, pentru ca adversarii săi să poată vedea. Ar putea ei riposta? Nu aștepta din partea lor decât, pur și simplu, să își recunoască înfrângerea. Era evident că îi pusese la colț și nu aveau cum să se elibereze din acel colț.

Conduse restul drumului până la fermă, cu mintea nedumerită. Trecuseră prea mulți ani peste adversarii săi, pentru ca aceștia să riposteze ca în vremurile de început ale sindicatului lor. Acum treizeci de ani ar fi reacționat violent într-o situație similară. Zilele acestea capacitatea lor de a se răzbuna nu mai era ce-a fost. Sau poate îi subestimase?

Situația îl neliniști. După ce văzu că totul era în ordine acasă, decise să se întoarcă la Fendler pentru a arunca o privire mai de aproape, fără a fi văzut.

Casa doctorului părea liniștită. Scârțâia ocazional, în frigul nopții de octombrie. Scârțâi, cu zgomote mici, repetate în timp ce greutatea lui Pablo apăsa pe fiecare din treptele care urcau în spirală spre etajele superioare. Lumina era stinsă. Pablo se opri lângă prima ușă din stânga la primul etaj, aceea fiind încăperea pregătită pentru vizitatorul extraterestru. Ușa era întredeschisă și Pablo trase cu urechea înăuntru camerei. Păru să audă o respirație, lentă și liniștită. Aruncă o privire, prin ușă, la forma adormită, dar nu intră în cameră.

Camera de vizavi era a Esmeraldei. Ușa era largă deschis și patul era făcut.

Intră în cameră și văzu că Esmeralda nu era acolo. Aruncă o privire spre ușa care conecta camerele lui Theodore și Esmeralda, apoi ieși înapoi în hol. Ușa lui Theodore era deschisă iar el era înăuntru adormit. Pablo constată satisfăcut că băiatul era singur. Se apropie de patul lui Theodore și îl trezi, cu grijă. Ochii lui Theodore se deschiseră imediat.

- Pablo. Cum a fost călătoria la New York?

Apoi somnul îl părăsi în întregime. Se ridică.

- Au sosit cei doi extratereștri! Joshua și Esmeralda l-au ținut pe tânărul extraterestru la templu iar eu am adus-o pe tânăra extraterestra aici. Acum doarme.

Ochii negri ai lui Pablo sclipiră în lumina slabă care intra pe ferestre.

- Este nemaipomenit! Povestește!

Theodore recapitulă evenimentele din acea seară, nemenționând întâmplarea cu restaurantul. Pablo dădea din cap cu satisfacție și entuziasm. După ce ascultă totul se ridică bătându-l pe Theodore pe umerii somnoroși.

- Extraordinar, acum culcă-te. Vorbim dimineată. Când ajunge Esmeralda acasă? Dar tânărul când va veni?

- Joshua spunea că îl va trimite pe tânăr într-un tur al planelor metafizice ale planetei, însoțit de ghidul său personal. Spunea că o va aduce pe Esmeralda acasă cam în jurul orei două dimineată, după ce tânărul extraterestru pornește în călătoria sa de explorare a planelor interioare ale planetei.

Pablo dădu din cap aprobator. Se gândi să-i spună lui Theodore că ieșea din nou, dar renunță. Mai bine lăsa băiatul să doarmă. Oricum ar fi fost prea greu de explicat motivul pentru care ieșea.

- Vorbim mâine dimineată, spuse părăsind încăperea și închizând ușa în urma lui.

Închise, de asemenea, ușa tinerei, când trecu pe lângă camera ei, apoi coborî scara din față. Prin ferestrele din față putea vedea gazonul. Era pustiu. Ascultă. Era liniște.

Intră în camera de lucru și închise ușa în urma lui. În încăperea se afla un birou masiv de lemn de mahan care domina camera. Se apropie de birou și deschise unul din sertare. Înăuntru era un revolver cu țeavă lungă. La prima vedere, arma părea făcută pentru tras la țintă, dar o privire mai atentă indica o armă mult mai specializată. Era o combinație bine executată de pistol defensiv, pe care cineva îl poartă asupra sa pentru protecție, și pistol de precizie pentru ochirea la distanță, care trăda o utilizare mai degrabă ofensivă.

Era încărcat cu gloanțe pentru antrenament, pe care Pablo le înlocui cu gloanțe adevărate. Bărbatul își privi arma ca pe un prieten drag. Părea că petrec mult timp împreună, după ușurința, impecabilă și afectuoasă cu care o mânuiă.

Dădu aerul afară, și băgă arma cu țeavă lungă la brâu în partea din spate. Reflectă un moment după care încuie sertarul gol și ieși liniștit din casa adormită, îndreptându-se spre mașină. Faptul că alea circulară cobora spre drumul neasfaltat îi permise să se depărteze de casă fără a porni motorul mașinii. Drumul întortocheat trecea șerpuitor prin pârâul care marca granița dintre proprietatea sa și cea a lui Mathpart. Imediat dincolo de albia pârâului, viră mașina într-o ascunzătoare afară din calea oricărui străin și inaccesibilă cuiva care nu cunoștea terenul în măsura în care îl cunoștea Pablo.

Coborî din mașină. Se apropie de casa lui Mathpart dinspre gardul din spate. În fața lui erau ferestrele din spatele clădirii. Lumina răzbătea pe lângă jaluzelele lăsate a uneia dintre camere. Restul casei era în întuneric. Pablo se apropie atent de partea luminată a casei și privi pe lângă una dintre jaluzele în camera luminată. Mathpart Fendler stătea la masa din bucătărie conversând cu un bărbat al cărui chip nu se distinge, fiind parțial ascuns vederii de poziția sa și de umbra care îi cădea pe față. Fața lui Mathpart era însă vizibilă și pe ea se putea citi un amestec de nervozitate, frică și se puteau vedea râni proaspete sângerânde. Pablo auzea cuvintele lui Mathpart care refuza să vorbească despre planul casei Padeyevsky. Cunoștea această informație deoarece era angajat de Esmeralda ca de două ori pe săptămână să ajute cu partea de grădinarit și cu orice muncă grea care trebuie făcută în interiorul casei. Fendler, evident, refuzase să dea această informație pentru că sângele i se prelingea încet pe cămașă de la colțul gurii. Avea și o tăietură pe obraz care se umflase foarte tare. Mathpart încetă să vorbească iar când celălalt îl indemnă, refuză scuturându-și capul. Bărbatul străin se ridică și veni lângă Mathpart amenințându-l atât cu gestul, cât și cu cuvintele. Pablo desluși cuvintele:

- Ascultă, prietene, într-o oră vom termina acest lucru cu tine sau fără tine. Înțelegi ce vreau să spun?

Mathpart se feri cât putu, dar refuză din nou să vorbească, dând din cap, cu brațele căzând inerte pe lângă corp.

Padeyevsky plănuise să vadă ce se întâmpla apoi să se retragă în liniște, dar nu putea lăsa ca Mathpart să fie ucis. Se auzi o lovitură, iar Mathpart primi o altă tăietură pe obraz. Bărbatul care lovise trebuie să fi avut inel pe unul din degete. Padeyevsky scoase pistolul și puse glonț pe țeavă fără să facă cel mai mic zgomot. Urcă în liniște pe verandă îndreptându-se spre ușă cu pași mici, mergând de-a lungul peretelui casei, unde scândurile nu scârțâiau sub greutatea lui.

Apăsă clanța foarte încet, foarte atent, astfel încât cei dinăuntru să nu o vadă rotindu-se. Pablo împinse ușa ținând pieptul bărbatului cu inel. Chipul străinului părea la fel de surprins precum era cel al lui Mathpart. Străinul începu să își miște mâna dar se răzgândi. Întrebă:

- Cu cine am de-a face?

Fendler răspunse, cu o voce sfârșită:

- Doctorul Padeyevsky.

Rânjetul sinistru de pe chipul bărbatului se topi, fiind înlocuit de surpriză. Rămase nemișcat, privind la țeava pistolului lui Padeyevsky. Cunoștea bine acel gen de armă și nu își disimulă admirația. Era conștient de puterea pe care o avea asemenea armă. Era, de asemenea, conștient de precizia pistolului.

Dr. Padeyevsky stătea în picioare sigur pe el.

- Te rog să înțelegi că sunt o persoană nervoasă. Pentru că sunt „emotiv”, iar degetele mele sunt tensionate, ar putea tresări la orice mișcare bruscă, așa că te rog să te miști foarte încet. Cu mâna stângă, scoate-ți arma.

- Nu sunt înarmat, protestă străinul

Mâna în care Pablo ținea pistolul tresări ușor. Mâna bărbatului se mișcă din nou, foarte încet, spre brâu.

- Am spus mâna stângă. Vocea lui Pablo era foarte liniștită.

Bărbatul făcu ce i se spusese.

- Pune-l pe podea și lovește-l cu piciorul, continuă Pablo.

Bărbatul se conformă. Padeyevsky continuă să-l ochească pe străin, în timp ce se aplecă încet și luă de pe podea revolverul cu țeavă scurtă. Îl băgă în buzunarul hainei și se uită scurt la Mathpart. Fața lui era umflată dar relativ intactă. Ochii însă îi erau tulburi, iar gura îi atârna deschisă. Respira cu dificultate.

Pablo făcu semn cu pistolul.

Uite ce i-ai făcut prietenului meu. Nu trebuia să faci asta. Te întorci la Russo și îi spui să-și retragă câinii, mă auzi? Nu are de-a face cu un idiot. Iar tu dacă mai apari aici, nu voi mai fi atât de politicos deoarece am un temperament foarte scurt.

Amenințarea fu întreruptă de sunetul unui claxon. Farurile unei mașini se aprinseră scurt la șaptezeci de metri pe deal, la locul în care Pablo văzuse mai devreme limuzina. Se uită prin ușa deschisă, iar străinul îl surprinse. Se trânti și se rostogoli pe podea și până să apuce să îl vadă Padeyevsky apucă pușca cu două țevi a lui Mathpart, sprijinită în colțul încăperii.

Padeyevsky trase în individul care se mișca repede dar nu îl nimeri, glonțul făcând o mică gaură în peretele încăperii. Înainte să poată ochi din nou, străinul îndreptă arma cu două țevi spre centura lui Pablo și apăsă pe trăgaci. Împușcătura așteptată nu se produse însă deoarece Mathpart nu ținea niciodată pușca încărcată în casă.

Pablo îndreptă din nou pistolul spre omul căzut, rezemat de perete, ținând pușca goală.

- Dacă aș fi în locul tău as pune pașca jos.

Bărbatul puse pușca pe podea.

Pablo aruncă din nou o privire spre Mathpart a cărui stare părea să se înrăutățească. Fața îi devenise cenușie și zăcea prăbușit pe scaun. Un glonț trecu la doi centimetri de urechea lui Pablo spărgând geamul încăperii. Împușcătura se auzi din alee. Păstrându-și echilibrul, Pablo trase două focuri în direcția din care văzuse farurile cu un minut înainte, apoi se aruncă pe podea în spatele ușii. Pistolul îi era îndreptat în continuare spre bărbat rezemat de perete.

Întins pe podea Pablo, auzi motorul mașinii de pe alee pornind. Plecau. Cunoștea drumul de acces ca pe propria palmă și auzi limuzina ajungând la capătul aleii lui Mathpart și încetinind pentru a vira pe drumul care ducea la strada principală.

Sări brusc în picioare, vizibil zdruncinat. Mașina nu virase la stânga spre drumul principal ci la dreapta. Singura destinație posibilă era ferma lui. Cei din mașină o căutau pe fata extraterestră și poate pe Theodore.

Pablo trebuia să se întoarcă la fermă. Găsi o ușă grea care se dovedi a fi o cameră de serviciu. Omul înarmat intră în încăpere, convins de revolverul lui Pablo. Se întoarse și-i spuse lui Mathpart.

- Vino cu mine. Nu te pot lăsa aici cu el.

Mathpart încuviință grăbit.

Padeyevsky închise zăvorul greu al camerei de serviciu, stând într-o parte în caz că bărbatul închis înăuntru avea o altă armă. O cutie pe jumătate goală cu cartușe de pușcă zăcea pe un raft deasupra puștii. Pablo aruncă conținutul în celălalt buzunar al hainei, luă pușca și fugi la mașina lui.

Motorul porni și mașina goni înapoi spre casa lui mai repede decât condusesese vreodată pe acel drum neasfaltat. Mașina lui trecu direct pe gazonul îngrijit, prin rondoul cu bujori pe care Esmeralda îl îngrijea de ani de zile. Limuzina străină nu se vedea nicăieri. Pablo sări peste tufișurile joase, intrând pe ușa, deschisă amenințător, a casei sale. Casa era încă complet întunecată, nimeni neaprinzând nici o lumină. Ascultă atent. Nu se auzea nici o mișcare la primul etaj. Urcă în fugă treptele două câte două. Ușa de la camera tinerei extraterestre era larg deschisă.

Aprinse lumina. Fata dispăruse. O răpiseră. Auzi zgomotul pornirii unui motor venind din spatele casei. Padeyevsky coborî scările în viteză, Aproape se împiedecă de Mathpart, care zăcea leșinat în holul din față, chiar lângă ușa de la intrare. Auzi mașina încetinind când ajunse în fața casei. Auzi zgomotul mai multor împușcături. Pablo ieși pe ușă, la timp pentru a-i vedea plecând în trombă pe alea circulară cu bujori. Alergă spre mașina sa dar văzu că unul din cauciucuri era spart. Mașina lui Theodore? Era în stare și mai proastă. Din unghiul în care era parcată fusese mai ușor de lovit, având două cauciucuri sparte și radiatorul găurit. Pablo fugi din nou în casă. Trezit de zgomotul împușcăturilor Theodore cobora în fugă scările.

- Ce se întâmplă?

- Fata extraterestră a fost răpită. Sună-l pe Joshua și spune-i să-i aducă pe Esmeralda și pe tânărul extraterestru aici. Noi trebuie să o recuperăm pe fată.

- Să îi urmărim pe răpitori...

Pablo dădu din mână, sumbru. Vocea îi era răgușită.

- Au spart cauciucurile. Și au găurit radiatorul mașinii tale. După ce îl suni pe Joshua, vino afară și ajută-mă să schimb cauciucul mașinii mele. Vezi dacă îl poți așeza pe Mathpart pe o canapea, sau poate în camera de oaspeți. Pur și simplu a leșinat.

Pablo se întoarse afară în timp ce Theodore îl sună pe Joshua. Îl găsi pe acesta tocmai pregătindu-se să o aducă pe Esmeralda la fermă. Lăsaseră pe extraterestru cu învățătorul lui Joshua pentru turul în planurile metafizice.

Joshua înțelese rapid situația, și-l informă pe Theodore că aveau să ajungă cu toții la fermă în zece minute. Theodore consideră ora estimată nerealistă. Casa lui Joshua era la douăzeci și cinci de kilometri depărtare și drumul era neasfaltat.

După ce îl așează pe Mathpart confortabil ieși afară. Zece minute mai târziu mașina lui Joshua intră pe alea circulară a fermei. Theodore tocmai strângea șuruburile roții înlocuite.

Lamborghini-ul se opri și ușa se deschise încet. Mașina avea două locuri, iar toți cei trei ocupanți erau peste un metru optzeci. Esmeralda și tânărul extraterestru împărțiseră unul din locurile mașinii, disconfortul fiind simțit de amândoi și fiind exacerbat de modul agresiv în care condusesse Joshua spre ferma doctorului. Ieșiră cu grijă din spațiul strâmt.

- Să mergem înăuntru, spuse Joshua.

Intrară cu toții și se așezară. Esmeralda aruncă o privire în jur și ieși din cameră pentru a aduce cafea. Unchiul ei, mai ales, părea să aibă mare nevoie de cafea.

Pablo se așează. Apoi se ridică din nou, din buzunarele umflate, se auzea zgomotul metalic al cartușelor lovindu-se unele de altele, care îi însoțeau mișcările.

- Ei bine, spuse el ezitant.

Lui Pablo nu îi ședea în caracter să nu aibă cuvinte într-o situație oricât de dispartă. Starr îl privi cu milă. Vocea lui blândă încercă să-l încurajeze.

- Continuă, Pablo. Ești între prieteni.

Tânărul extraterestru stătea ținând, în palme, o cană cu cafea, fără a bea din ea. Noul său învățător tocmai începuse să îl îndrume prin consemnările Akashice. Începutul fusese suficient pentru a-l neliniști cu privire la misiunea pe care el și sora lui urmau să o îndeplinească pe planetă. Din puținul pe care îl văzuse, această planetă nu era deloc în uniune cu Creatorul. Nu era o planetă pozitivă. Înainte de a veni, nu știuseră, cât de negativă era planeta. Acum părerea lui era că, foarte posibil, nu puteau să facă nimic pentru a servi acestor oameni. Deoarece, dacă aceștia aleseseră separarea de lumină, i se părea o încălcare evidentă a liberului arbitru colectiv al planetei să încerce să schimbe polaritatea pe care o aleseseră liber. Frații lui de aici pot ajuta cu înțelepciunea lor, deoarece erau originari de pe planetă și aveau vocea acordată în polaritatea colectivă a planetei. Dar originea lui era în altă parte. Mintea i se mută înapoi la situația prezentă.

Pablo găsi în sfârșit suficientă energie pentru a întreba, cu voce pierită, ce doreau să știe mai întâi.

- Cine a răpit-o? întrebă Joshua.

Esmeralda îl bătu pe Pablo pe umăr.

- Curaj, unchiule. Știu că ai fost implicat. Convorbirea la telefon în ziua în care am intrat și ți-am văzut aura, nu-i așa?

Pablo încuviință posomorât din cap.

- De asta ai fost astăzi la New York?

- Da, Esmeralda, de asta.

Pablo respiră adânc. Confuzia inițială părea că se risipește de pe fața lui. Se resemnă să spună întreaga poveste. Era păcat că trebuiau să o audă extraterestrul și Esmeralda. Fata extraterestră trebuia găsită.

- Cred că răpitorii lucrau pentru cel mai mare sindicat de pariuri din țară.

Joshua părea nedumerit dar nu era șocat.

- Cum ești implicat?

- Curse de cai.

Atât Esmeralda, cât și Joshua păreau nedumeriți. Theodore părea să reevalueze personalitatea individului care îl adusese în această relație apropiată cu acești oameni. Theodore era prea tânăr pentru a înțelege capacitatea contradictorie a personalității umane și simțea încă atracția, caracteristică lipsei de maturitate, față de cultului eroului. Încă avea nevoie de timp și experiență.

- Jocuri de noroc? exclamă Joshua.

- Da. Majoritatea banilor i-am câștigat la pariuri.

Esmeralda încerca să proceseze informația care o luase pe neașteptate.

- Atunci consultanța nu este reală?

- Consultanța este legitimă. Dar m-ar fi făcut doar prosper iar eu sunt mai mult decât prosper, sunt foarte, foarte bogat. Totul a început cam cu cinci ani în urmă. Știți munca pe care am făcut-o cu limbajul animal. Acum vreo cinci ani, am găsit un detaliu interesant în timp ce studiam complexitatea motivațiilor animalelor. Eu și Joshua studiam caii, printre alte animale.

Joshua dădu din cap; își aminti că; îl ajutase pe Padeyevsky cu lucrul legat de mai multe animale, în primele zile de cercetare ale motivației animale.

- Am observat că o anumită tendință emoțională era evidentă în caii care câștigau curse. La început am crezut că este o simplă coincidență. Apoi am extins studiul și am descoperit că din animalele participând la o cursă, jumătate aveau acea tendință emoțională. Jumătatea nu o aveau. Câștigătorul venea întotdeauna din jumătatea care avea tendința emoțională.

- Am început să pariez, sume mici, pentru a-mi testa teoria. La început m-am descurcat destul de bine, cam șase victorii din zece. Apoi am început să perfecționez metodele pe care le foloseam și după câțiva ani câștigam aproape de fiecare dată când pariam. Dar, până anul trecut nu am exagerat cu sumele pariate. Anul trecut am început să pariez sume mari. Plasându-le în mai multe case de pariuri, pentru a nu atrage atenția. Dar cineva din sindicatul lor a descoperit, în cele din urmă, că pierd prea mulți bani. Au început să monitorizeze situația și au urmărit fluxul câștigurilor până la mine. M-au amenințat. Le-am spus că, dacă continuă să mă hărțuiască îi ruinez. Aș putea să îi ruinez

dacă doresc doar făcând cunoscute metodele mele unor anumiți oameni. Am fost la New York pentru a aranja acest lucru. Este un aranjament destul de complex, iar, dacă omul cu care am aranjat nu dă înapoi, chiar de neoprit.

- Nu poți opri acest plan? Am putea lua fata înapoi dacă îl oprim. Joshua începu să-și treacă degetele prin păr.

- Nu cred că poate fi oprit. Nu am încercat, desigur, dar l-am făcut să fie de neoprit. Trebuie să o recuperăm noi înșine pe fată. Sindicatul acelor case de pariuri nu are intenția să o elibereze. Sunt sigur de asta. Ei nu vor banii mei. Vor doar să mă oprească.

- Încearcă să-l descurci, îl apostrofă Joshua.

Pablo se ridică, greoi, și se duse în camera de lucru pentru a folosi telefonul. Vorbi douăzeci de minute la telefon și când reveni avea o față sumbră.

- Nu pot să-l o presc. Și dacă, să zicem, aș putea, nu ar fi suficient de repede.

Pablo stătea în picioare învins cu silueta ponosită contrastând cu aerul îngrijit al încăperii.

- Atunci, va trebui să recuperăm fata noi înșine. Ei cred că o au pe Esmeralda.

Esmeralda ridică privirea, speriată. Era evident, dar nu se gândise la asta.

- Esmeralda, este mai aproape mental de fată decât oricine altcineva, în afară de fratele ei. Poți să o contactezi telepatic? întrebă Joshua intonându-se spre extraterestru.

- Poți să-ți găsești sora? repetă Esmeralda întrebarea.

Omul din spațiu închise ochii și aproape imediat confirmă din cap.

- Ne poți conduce la ea? continuă Esmeralda.

Omul din spațiu stătea confuz și tăcut neînțelegând întrebarea. Esmeralda închise ochii la rândul ei și după câteva minute se întoarse spre Joshua.

- Știu unde este.

Se părea că puteau găsi locul unde era ținută fata. Este un început.

- Să mergem, spuse Joshua ieșind din încăpere.

Ieșiră din casă, în întunericul nopții de toamnă, Pablo încă avea buzunarele pline de gloanțe, iar Esmeralda îl ghida pe tânărul extraterestru care încă avea probleme să înțeleagă acțiunile adesea precipitate și greu de intuit ale pământenilor.

Capitolul opt

- Lasă-mă să conduc, spuse Joshua. Tu pari obosit.

Doctorul era vizibil zdruncinat de evenimente precum și de sentimentul de vinovăție, iar ochii îi erau injectați de oboseală.

- Bine. Încearcă să ții mașina cu roțile pe asfalt. Cred că voi folosi ocazia pentru a mă odihni puțin pe bancheta din spate.

Joshua zâmbi urcând la volan.

- Voi face tot ce pot, dacă voi găsi drumuri suficient de bune pentru ea.

Theodore și Esmeralda se așezară pe bancheta din spate lângă Pablo, iar extraterestruul se așeză pe scaunul din dreapta șoferului. Nu mai spusese nimic de când fusese întrebat despre sora lui. Părea să fie într-o stare de transă, total indiferent la ce se întâmpla în jurul lui, cu excepția interacțiunii sale sporadice cu Esmeralda. Esmeralda era la rândul ei tăcută și ținea ochii închiși în concentrare, dar se putea conversa cu ea.

- În ce direcție mergem, Esmeralda? întrebă Joshua în timp ce pornea motorul mașinii.

Fata îl privi pe tânărul extraterestru după care indică direcția nord-est. Tânărul aprobă din cap.

- OK. Înseamnă că autostrada ne va duce în direcția bună, spuse Joshua și mașina porni din loc.

Ținu mașina la o viteză rezonabilă pe drumul de acces șerpuit și neasfaltat. Când ajunseră la drumul asfaltat mașina începu să zboare, dar fără schimbări bruște de viteză dovedind experiența de pilot de curse a lui Joshua. Motorul puternic, torcea liniștit. Joshua se relaxă mișcându-și umerii și îndreptându-și brațele.

- Nu-i rău pentru o mașină de acest tip, spuse el, privindu-l pe Pablo în oglinda retrovizoare.

Doctorul adormise surmenat de stresul ultimelor ore.

- Cred că suntem urmăriți spuse Joshua uitându-se mai atent în oglinda retrovizoare și surprinzând ochii lui Theodore.

Theodore se uită atent pe geamul din spate al mașinii.

- Poate ai dreptate. O mașină se ține în spatele nostru de ceva timp. De când am intrat pe autostradă pare să fi păstrat distanța.

Joshua privea prin oglinda retrovizoare. Cine ne urmărește? se întrebă.

Theodore clatină din cap vizibil descumpănit.

- Dacă nu ne urmăresc, se comportă ca și cum ar face-o. Accelerează puțin și vezi dacă rămân în spatele nostru?

- Să vedem ce poate mașina, spuse Joshua.

Acul vitezometrului trecu de o sută șaiszeci de kilometri pe oră, mașina continuând să accelereze. Motorul torcea ușor și silențios. Viteza trecu peste două sute de kilometri pe oră și se îndreptă spre limita de sus a vitezometrului. Joshua trecu pe lângă o mașină speriată și somnoroasă, prima mașină pe care o întâlniră de la intrarea pe autostradă. Theodore se întorsese și privea farurile celei de-a doua mașini.

- Sunt tot în urma noastră, spuse el.

Pablo se trezi, brusc, devenind vag conștient de viteza vehiculului în care se afla. Se uită pe fereastră cu ochii tulburi, întredeschiși. Ochii îi săriră din orbite de spaimă. Sări din scaun lovind cu capul tavanul mașinii și urlă la Joshua.

- Ce faci cu mașina, ai nebunit?
- Stai liniștit, îl calmă Joshua.

Privea înainte, ne îndrăznind să-și întoarcă capul de la drum, deoarece mașina mergea cu de două ori limita de viteză.

- Accelerez pentru că suntem urmăriți. Privește în urmă.

Pablo aruncă o privire pe geamul din spate.

- Cine sunt? întrebă repezit.

Joshua zâmbi auzind întrebarea.

- Tocmai ce voiam să te întreb același lucru. Nu eu sunt cel care a făcut lucruri rele și este urmărit. Nu ai idee cine ar putea fi?

Pablo se gândi vizibil neliniștit.

- Numai dacă sunt din grupul celor care au răpit fata. Dar de ce ne-ar urmări? Au deja ceea ce doresc. Poate încearcă să pună presiune în mai multe feluri.
- Nu mai încape îndoială că suntem urmăriți, spuse Theodore. Are cineva o hartă? Dacă am putea intra pe un drum de țară, pun pariu că i-am pierde. Mașina lor are viteză, dar, Joshua i-ar putea pierde pe un drum mai tehnic care ar necesita îndemânare.

Pablo întinse mâna peste umărul extraterestrului și în bord găsi o hartă. Le indică poziția pe ea și găsi un drum probabil în față. Îi arătă harta lui Theodore.

- Ce zici de asta?
- Este bun. Este cam la șaisprezece kilometri, așa că va apărea în aproximativ cinci minute. O ia la dreapta aproape o curbă de o sută optzeci de grade. Este primul drum asfaltat.

Joshua dădu din cap.

- Esmeralda, ce zici dacă merg mai în sud?
- În ce direcție? întrebă fata.

Joshua arătă cu degetul.

- Nu, aceea nu este direcția corectă. Direcția corectă este încolo. Spuse fata arătând cu degetul din nou spre nord-est.

Joshua se întoarse puțin spre Pablo:

- Există vreo modalitate de a ajunge înapoi pe drumul pe care ne aflăm acum după ce scăpăm de urmăritori?

Pablo gândi puțin.

- La vreo 50 de kilometri există un drum care ne duce înapoi. Totuși, am pierde timp?
- Da, dar am pierde și mașina din spatele nostru. Merită încercat. Cei din spate pot fi periculoși.

Pablo încuviință din cap. Era posibil să fie periculoși, gândi el.

Theodore avu o idee:

- Esmeralda poți să ne spui ceva despre oamenii care ne urmăresc?

Esmeralda închise ochii și se concentrează, dar îi deschise după câteva secunde.

- Nu mă pot apropia de ei. Nu-i cunosc. Singurul mod în care pot detecta alte persoane este ca ei să-mi acorde atenție, sau să-mi fie familiari. Îmi pare rău. Poate prietenul nostru extraterestru ne-ar putea spune mai multe.

Ea închise din nou ochii pentru scurt timp și îi deschise din nou în același moment cu extraterestrul.

- Te rog spune-mi tot ce poți despre entitățile care ne urmăresc.

Tânărul extraterestru stătea nemișcat, cu excepția mișcărilor cauzate de mașină. Nu folosea niciodată brațele și mâinile în timp ce vorbea sau gândea. Fața lui palidă nu se îmbujora niciodată, gura lui nu avea nici o expresie, cu excepția unui zâmbet vag, permanent. Fața lui Theodore era în continuă mișcare, gura foarte expresivă, culorile cauzate de plăcere, anxietate și gânduri se vedeau rapid pe pielea lui palidă care își schimba culoarea în mod constant. Observatorului superficial cei doi tineri nu i-ar părea asemănători, cu excepția faptului că erau de aceeași înălțime și colorare a părului. În acest moment diferența era deosebit de evidentă, pentru că Theodore era întors spre geamul din spate, cu ochii atenți și întunecați, roșeața emoției era oglindită în pomeții săi înalți, mușchii tâmpiei și ai maxilarului erau încordați. Tânărul extraterestru, la cererea Esmeraldei, închisese ochii pe care îi deschisese la atenționarea ei, aceasta fiind singura lui mișcare perceptibilă. Acum pleoapele îi erau închise peste albastru-cenușiu înghetător al ochilor. Pielea lui continua să rămână palidă. După un minut de concentrare tânărul spuse:

- Sunt două grupuri.

Întregul anturajul se întoarse să-l privească.

- Ce vrei să spui? Întrebă Esmeralda. Este o mașină, la jumătate de milă în spatele nostru. Aceștia sunt oamenii la care ne referim. Sunt alți oameni în spatele nostru care ne urmăresc?

- Da, răspunse tânărul monosilabic

- Atunci, câte mașini ne urmăresc?

- Două, răspunse din nou tânărul care evident nu oferea acea informație cu plăcere.

Esmeralda se întoarse spre Pablo, care stătea nedumerit și avea o privire perplexă.

- Întreabă-l despre toți urmăritorii, spuse doctorul.

Ea puse întrebarea mental și toți așteptară detaliile dar nu veni niciunul. Tânărul extraterestru încremenise din nou, ochii începând să i se închidă.

- Nu poți să ne spui nimic despre acești oameni?

- Nu, spuse definitiv tânărul extraterestru dându-le de înțeles că discuția se terminase.

Joshua găsi ieșirea de pe autostradă și întoarse mașina aproape în afara drumului frânând brusc apoi accelerând din virajul strâns pentru a scoate mașina din curbă cu peste o sută șaiszeci de kilometri pe oră. Padeyevsky era uluit și speriat.

- Mă bucur că tu ești cel care conduce mașina. Nu mă dau înapoi să confrunt urmăritorii pe asfalt, dar mi-e teamă de moarte pe drum neasfaltat.

Theodore era lipit de geamul din spate.

- Văd a doua mașină, spuse, în timp ce Joshua evită, în extrem, un trunchi de copac în interiorul curbei propulsând mașina în viteză spre vârful unei coline.
- Iubesc parada, cânta Joshua fals, cu vocea sa de bariton.

Zburau curbă după cubă, urcând și coborând dealuri și coline. Era într-adevăr un drum de țară.

- Cred că lucrează, exultă Theodore. Cel puțin, nu mai văd nici o mașină în urma noastră.

Joshua făcea motorul mașinii mari, să schimbe frecvent tonalitatea între accelerările și frânările repetate la intrarea și ieșirea din curbele strânse ale drumului de țară.

- Trebuie să recunosc, Pablo, că, mașina nu merge rău având în vedere că nu a fost făcută pentru acest gen de activități.
- Condu Joshua. Doar condu, îngână Pablo vizibil obosit și îngrijorat.
- Cred că cel puțin tu, te distrezi, Joshua, spuse Esmeralda zâmbind. În ciuda orei neobișnuite chipul ei era proaspăt contrastând cu cel a lui Pablo.

Joshua se distra într-adevăr. Aproape niciodată nu concura cu nimeni pentru nimic, dar situația aceasta îi plăcea. Derapajele periculoase, în care diferența între viață și moarte o făcea doar priceperea lui, îi țineau interesul treaz până la punctul în care uita dramatismul întregii situații. Se distra din plin.

- Nu vă temeți, nu voi face un obicei din asta. Este o experiență prea intensă pentru unchiul tău.

O fermă mică apăru lângă drum în fața lor.

- Ce-ar fi să bagi mașina în garajul acela și să închidem ușa? întrebă Pablo.

Joshua încuviință.

- Mișcare genială!

Un viraj scurt, o frână bruscă urmată de o derapare controlată și mașina se opri cuminte în mijlocul garajului. Opriră motorul ieșiră în grabă din mașină și închiseră ușa garajului. Văzură prin geamurile ușii garajului cum trecură mașinile urmăritorilor, în viteză, dispărând după curba drumului. Praful lor încă nu se împrăștiase complet când din lateral se auzi o voce rece și fermă:

- Rămâneți nemișcați.

Toți se întoarseră în direcția vocii, cu excepția tânărului extraterestru, care era adânc în meditație. Vocea venea de după ușa de plasă care dădea din garaj în casă. Deși posibilitatea de a opune rezistență trecură prin mințile lui Joshua, Pablo și chiar a lui Theodore, nimeni nu voia să fie rănit. Toți cinci se supuseră ordinului de a deschide ușa garajului și de a se alinia în fața clădirii.

- Ține pistolul îndreptat spre ei. O să-i verific. Unul are revolver. Deși protestă Pablo puse arma pe pământ.

Un bărbat îndesat de înălțime mijlocie, cu fața roșie, cu trăsături bine conturate, aproape chel, ieși din casă.

- Să vedem ce avem aici, Lily?

Răspunsul nu a apucat să vină, pentru că una dintre mașinile urmăritorilor apărură la vedere în vârful colinei, încercând să recupereze urma pierdută. Ocupantul mașinii văzu grupul și în spatele lor, mașina urmărită. Întoarse mașina în alee în fața garajului astfel încât bara de protecție a mașinii lui era îndreptată spre colțul garajului. Văzu că unul dintre bărbați avea un revolver. Ușa de la mașină putea fi folosită pentru protecție până ce îl convingea pe individul cu pistol să pună arma pe pământ.

Proprietarul fermei se întoarse de la cei cinci pe care îi examina, iar acum avea revolverul îndreptat chiar spre capul intrusului din mașină. Nu încăpea îndoială în mintea proprietarului, că noul venit era împreună cu cei cinci și voia să-i elibereze. Văzând țeava revolverului îndreptată spre el, bărbatul din mașină, se aplecă și deschise ușa mașinii, ținându-și capul jos sub nivelul ferestrei și îndreptă arma lui spre proprietarul fermei. Încercă să spună ceva, dar nu apucă.

Din unghiul în care era poziționată mașina, soția proprietarului putea vedea cu ușurință pistolul ridicat împotriva soțului ei. Ea înțelese că soțul ei va fi ucis dacă nu intervine. Chiar când străinul din mașină deschise gura să vorbească ea trase un foc ținând pistolul cu două mâini. Bărbatul căzut, greoi, din mașină. Pistolul îi sări din mână. Rămase întins pe jos nemișcat.

Proprietarul fermei coborî încet revolverul, privind neîncrezător peste alee spre bărbatul căzut. Se uită înapoi la grup, apoi spre soție și spuse:

- L-ai împușcat.
- Da, confirmă soția sa.

Rămase câteva secunde, pierdut.

- Nu-i scăpa din ochi, Lily. Nici o mișcare. Ați văzut că Lily nu ratează.

Se îndreptă spre locul unde zăcea cel împușcat și îl examinează cu grijă, ținând revolverul la îndemână. Luă pistolul căzut și-l băgă în buzunar. Se așează lângă el, uitându-se la Lily.

- E mort. L-ai ucis, zise bărbatul și în vocea lui se putea simți disperarea acelei tragedii.
- Te-ar fi ucis el pe tine dacă nu aș fi făcut-o, spuse soția fără urmă de emoție în glas.

Vocea netulburată a soției vădea chiar o urmă de indignare sau enervare.

Proprietarul fermei se întoarse spre cel ucis și începu să-l caute prin buzunare.

Cei cinci încă stăteau cu mâinile sus, devenind din ce în ce mai îngrijorați. Pablo încetase să se mai simtă vinovat pentru ce se întâmpla, încetase să se simtă frustrat. Acum era de-a dreptul furios. Joshua, în mod caracteristic, părea destul de senin. Se uita vag în sus la frunzele verzi și aurii de deasupra lui și rescria mental întregul incident pentru televiziune.

- Dacă aș avea un aparat de înregistrare, murmură el către Esmeralda, care stătea în picioare, îngrozită de scena uciderii inutile.

Theodore încerca să găsească o cale plauzibilă de ieșire din această situație. Doar tânărul extraterestru rămânea nemișcat cu mâinile ridicate. Esmeralda îi explicase că postura aceea era necesară în situațiile de acel fel. Ochii îi erau încă închiși și gândurile îi erau conectate cu ale sorei lui, pentru că aceasta fusese cererea inițială a gazdelor lui și ar fi făcut-o indiferent de circumstanțele în care se afla corpul său fizic. Brațele ridicate ale celor patru însoțitori ai lui păreau să fi obosit dar el nu simțea încă nici un disconfort.

Proprietarul casei vorbea în timp ce căuta în buzunarele celui împușcat.

- Sunt șerif în acest district și consider că am dreptul de a-mi proteja proprietatea. Nu-i așa, Lily?
- Așa este.

Aprobările repetate ale soției nu-i dădeau încredere că va scăpa ușor din această situație.

- Cineva chiar a încercat să ne jefuiască, nu-i așa, Lily?
- Am putea lăsa mâinile jos, dacă promitem că nu facem nimic? întrebă Theodore blând.
- Nu, răspunse repezit șeriful care încă căuta prin buzunare. Iată portofelul. Mă întreb în din ce bandă faceți parte. Și cu o fată atât de tânără.

Fața bărbatului păli. Păru că i se făcu, brusc, rău. Citit actul de identitate. Îl reciti. Se uită la chipul bărbatului neînsuflețit, întins pe iarbă.

- Lily, îngână el, cu o voce uscară și uluită. Vino afară.

Lily veni. Se aplecă și se uită. Întoarse documentul și întrebă.

- Ce este „Divizia de Investigații Criminale a Armatei Statelor Unite”? Este un fel de cod?
- Lily, ai împușcat un agent guvernamental.

Șeriful împietrise. El și soția se întoarseră deodată spre cei cinci care încă stăteau cu brațele grele ridicate în aer.

- Sunt doctorul Pablo Padeyevsky și nu suntem gangsteri, spuse Pablo.
- Atunci, de ce te urmărea omul ăsta?

Pablo părea perplex, ca întotdeauna când gândea. Părea descumpănit.

- Sunt Joshua Starr, spuse Joshua.

Soția șerifului îl privi atent.

- Spune adevărul, Hubert. Îl cunosc de la televizor. L-am văzut de multe ori la televizor.
- Este actor?
- Nu este actor dar apare la televizor.
- O.K. V-am identificat pe unul dintre voi. Deci ce se întâmplă?
- Putem lăsa mâinile în jos mai întâi? Starr vorbi cu soția.
- Dă-le voie, Hubert.

Își coborâră brațele cu mare ușurare. Tânărul extraterestru le urmă exemplul dar nu părea să fie afectat de ridicarea brațelor asemeni celorlalți.

- Suntem într-o misiune importantă, improvizează Pablo o explicație. Lucrăm cu armata. Dețineți acum cinci cetățeni cinstiți. Trebuie să ne continuăm drumul de urgență.

Șeriful stătea nemișcat pe iarbă. Soția îl întrebă îngrijorată:

- Te simți bine, Hubert?

Bărbatul palid încercă să vorbească:

- Cred că spun adevărul Lily, spuse el iar vocea îi era frântă și tremurândă

Se ridică și intră în casă, fără să mai spună un cuvânt,

Femeia îl urmă, fiind preocupată de starea lui evidentă de supărare.

- Scuzați-mă, dar Hubert nu se simte bine. Trebuie să îl îngrijesc.

Se întoarse apoi către Starr și adaugă:

- Nu poți fi răufăcător, domnule Starr. Te-am văzut la televizor, apoi intră în casă după soțul ei.

Joshua, Pablo și Theodore intrară în mașină. Esmeralda îl contactă pe tânărul extraterestru telepatic și intrară la rândul lor în mașină. Trântiră ușile, iar Joshua ocoli mașina agentului guvernamental care bloca o parte din alee. Erau cam la jumătatea aleii când a doua mașină care îi urmărise ajunsese la intrarea aleii, blocând-o.

Auziră ordinul care începuse să le sune familiar:

- Opriți mașina și ieși cu mâinile sus.

Joshua acceptă inevitabilul și opri motorul, ieșind din mașină cu mâinile ridicate. Ceilalți făcură la fel, simțindu-și brațele încă obosite de la ultimul episod petrecut cu ele ridicate.

Doi bărbați coborâră din mașina urmăritoare. Unul dintre ei îl privea pe Pablo cu un zâmbet sarcastic, semn că se cunoșteau.

- Colonel Church! Ce cauți aici? exclamă Pablo iar ochii lui injectați păreau surprinși.
- Ca întotdeauna ești plin de tupeu, Pablo. Dar vom pune noi întrebările de data asta. Unde este căpitanul Crouse?

Pablo indică din cap spre corpul nemișcat de lângă garaj.

- Nu noi am făcut acest lucru, domnule colonel.

Colonelul făcu semn agentului care îl însoțea zicând:

- Stai cu ochii pe ei.

Se apropie de trupul inert al căpitanului Crouse. Îl examinează atent pentru semne vitale dar nu găsi nici unul. Se întoarse sumbru și hotărât înapoi la micul grup.

- Padeyevsky, îmi lași impresia de om cu oarecare abilitate și te asigur că vom asculta orice explicație ați da. Vocea lui deveni mai apăsătoare cu fiecare cuvânt. Un ofițer al Armatei Statelor Unite a fost ucis. Dacă tu ai vreo legătură cu asta, nu vei mai pune întrebări pentru mult timp. Ai înțeles?

Padeyevsky încuviință din cap. Colonelul se întoarse spre casă întrebând.

- Este cineva înăuntru?

- Da. Este femeia care l-a împușcat pe căpitanul Crouse și soțul ei. Este șeriful acestui district.

Colonelul miji puțin ochii cu vagă neîncredere și spuse:

- Așteaptă aici, Armstrong și nu-i scăpa din ochi.

Înaintă cu prudență spre fața casei. Nu văzu nici o mișcare și dispăru pe ușa din față, ieșind trei minute mai târziu.

- Intrați cu toții în casă, spuse el.

Intrară în bucătărie conform ordinului colonelului.

- Bine Padeyevsky explică cum s-a întâmplat totul.

Pablo se trezi din starea de epuizare totală și relatează sincer seria de acțiuni care îi aduseseră în acel punct.

- Suntem implicați într-o chestiune personală care nu are nimic de-a face cu moartea acestui om. Am avut un motiv urgent să părăsim casa foarte devreme, în această dimineață, și am descoperit că eram urmăriți. Într-un efort de a scăpa de urmăritori, care acum știu că erați voi, am luat-o pe un drum secundar și am tras la întâmplare pe această alee pentru a evita mașinile care ne urmăreau. Însă, în timp ce eram aici, proprietarul casei ne-a amenințat cu revolverul și ne-a obligat să rămânem. De atunci suntem aici și ne dorim doar să ne întoarcem la chestiunea noastră personală.

Church ascultă povestea lui Padeyevsky cu aparent interes.

- Pare adevărat, dar ai omis un element de maximă importanță. De ce ați plecat atât de grăbiți din casă, la ora aceea din noapte?

Fața lui Pablo a căpătat o expresie mâhnită.

- Este personal.

Church se întunecă la față.

- Padeyevsky am răbdare, dar un om a fost ucis și doresc să explici chiar acum.

Pablo se agită pe scaun.

- De ce am plecat de acasă nu are nimic de-a face cu tine sau cu Divizia de Semnalizare, colonele. Mi-e teamă că vorbind despre misiunea noastră, pun în pericol viața unuia dintre prietenii mei.
- Cine este acest individ la urma urmei? Întrebă Joshua cu voce scăzută.
- Am lucrat cu oamenii din departamentul lui, explică Pablo. Am lucrat împreună pentru câteva luni, acum vreo doi ani.

Se întoarse încet spre colonel.

- Sunt foarte obosit, Church. Te asigur că oamenii ăștia nu mă cunoșteau înainte de a intra pe aleea lor. Noi suntem implicați într-o chestiune strict privată...
- Uciderea nu este o chestiune privată spuse colonelul ridicându-se în picioare. Padeyevsky, ești implicat, fie că accepți, fie că nu. Pot să vă arestez ca martori la crimă și sunt sigur că vom descoperi că tu și grupul tău ați cauzat întregul incident și ar trebui să fiți învinovați pentru uciderea căpitanului Crouse. Fi sincer.

Pablo se fâstâci din nou.

- Dacă explic situația, promiți să păstrezi explicația doar pentru tine? Este cu adevărat o chestiune privată.
- Dacă nu este relevantă pentru caz, promit să păstrez informația confidențială.

Pablo deschise gura să vorbească și apoi se întoarse spre Joshua. Acesta îl încurajă din cap adăugând:

- Este tot ce poți face, Pablo.
- Sunt, după cum știți, domnule colonel, un om bogat. Am a fost victima unei tentative de răpire reușită. Răpitori cred că au răpit-o pe nepoata mea, Esmeralda, dar, din păcate au răpit un oaspete care era în casă aseară. Încercăm să ajungem la oaspetele nostru să o eliberăm, deoarece credem că este în pericol.

- Sunt răpitori, cei care ți-au spart cauciucurile? întrebă colonelul.

Pablo încuviință din cap.

- Te urmărim, Padeyevsky, precum facem cu toți cei conectați cu proiectul la care am lucrat împreună. Avem informații că cineva din acel proiect a furat documente. Când ți-am cercetat atent legăturile, am descoperit că ești conectat cu sindicatul.

Colonelul aștepta explicația.

- Există o legătură. Dar nu are de-a face cu cazul la care lucrează oamenii voștri. Nu vând secrete nimănui. În plus, nu cred că există nimic care merită vândut. Telepatia nu poate fi dezvoltată pentru uz militar.

- Atunci, ce legătură ai cu sindicatul?

- Jocuri de noroc. Pariuri la cursele de cai. Mi-am făcut un sistem de joc și am câștigat mai mult decât ar fi dorit sindicatul. Ei încearcă să mă oprească, spuse Pablo grăbit.

Esmeralda se ridică de pe scaun, brusc, agitată spunând precipitat:

- Prietena noastră este în mare pericol. Nu o mai găsesc!

Fata își veni repede în fire și se uită intimidată în podea, roșind. Colonelul îl privi din nou pe Padeyevsky.

- Despre ce vorbește?

Întreg grupul părea să fi rămas fără voce, uitându-se la Esmeralda și la tânărul extraterestru cu expresii de îngrijorare pentru fețele lor. Colonelul se ridică brusc:

- Sergent Armstrong, sună la Cartierul General și vezi dacă pot trimite pe cineva să se ocupe de această problemă. Aici nu mai scot nimic de la ei.

Pablo se ridică precipitat.

- Ți-am spus adevărul Church. Nu avem absolut nimic de-a face cu Divizia Semnale. Nu există nici o amenințare pentru oamenii tăi. Nu am divulgat nici un secret. Ce se întâmplă însă este foarte grav. Nepoata mea tocmai ne-a spus că fata răpită este acum în pericol și mai mare decât am crezut și am pierdut contactul cu ea.

Colonelul se uită la Esmeralda cu interes.

- Contact pierdut? Padeyevsky, este contactul de care vorbești telepatic?

Pablo răspunse grăbit.

- Da colonele, nepoata mea are darul telepatiei. Dar te asigur că nu l-ai putea folosi în scopuri militare. Încearcă doar să păstreze legătura cu fata răpită pentru a ști unde se află. Nu încercăm să te inducem în eroare. Trebuie să plecăm de urgență. Este o chestiune de viață și de moarte.

- Nu trebuie să-mi spui că este o chestiune de viață și de moarte. Un om tocmai a fost ucis!

- Dar nu l-am ucis noi!

- Mi se pare că sunteți implicați în această crimă.

- Dacă unul dintre noi ar rămâne aici, să-ți răspundă la întrebări ar putea restul să continue căutarea? Nu ne poți fi de ajutor. Nici un guvern sau polițist nu ar putea. Trebuie să reușim singuri sau fata va muri. Trebuie să acționăm acum.

Toată lumea din cameră era în picioare în acel moment, cu excepția tânărului extraterestru. Toți sprijineau sugestia lui Pablo. Sergentul se orpise în drumul spre telefon și părea ostil grupului. Era convins că încăperea era plină de criminali. Ochii colonelului se opriră asupra tânărului așezat pe scaun.

- Ce face cu ochii închiși? întrebă neslăbindu-l din ochi.

Pablo se grăbi să răspundă.

- Este un alt prieten, care are darul telepatiei și încearcă să localizeze fata răpită.
- Cum te numești, întrebă colonelul apropiindu-se de tânărul extraterestru.

Fu ignorat pentru că tânărul nu realiza că i se vorbește.

- Este un prieten de-al meu, actor, spuse Joshua, arătând, blând, spre tânăr.
- Dar tu cine ești?
- Eu sunt Joshua Starr.

Colonelul, nefiind în temă cu emisiunea TV pe care o producea Joshua nu reacționează la auzul numelui lui.

- Lucrez în televiziune, clarifică actorul.
- Știe acest om unde este prietena voastră? întrebă colonelul apăsător.
- Nu știe, răspunse Esmeralda.
- Lasă-l pe el să răspundă. Nu poate să vorbească? spuse colonelul impasibil.
- Esmeralda îl contactă telepatic pe tânărul extraterestru care deschise ochii imediat.
- Spune, te rog, acestui om ce ai aflat despre sora ta.

Tânărul își întoarse calm capul spre colonel și spuse:

- Nu mă gândesc la sora mea.

Sergentul se întoarse în încăperea, convins că acești oameni aveau nevoie de o mână fermă.

- Colonele, eu zic să-i trimitem pe toți la sediul poliției să-și răcorească călcâiele pentru o vreme. Asta îi va vindeca de nazuri.
- Nu, face asta, zise Padeyevsky repezindu-se disperat și aproape îmbrâncindu-l pe colonel.

Joshua înaintă la rândul lui spre colonel iar Esmeralda era gata să plângă de îngrijorare. Theodore puse mâna protector pe umărul Esmeraldei și spuse:

- Nu ne prefacem, nu vezi că asta este adevărul...

Colonelul se făcu palid din nou, dar își păstră controlul.

Tânărul extraterestru se ridică brusc în mijlocul confuziei și se îndreptă spre ușa încăperii.

- Unde crezi că mergi, spuse colonelul punându-se în calea tânărului.

Tânărul îl ocoli calm pe colonel, de parcă nu ar fi fost acolo, iar colonelul fu prea uluit ca să-l rețină prin forță. Tânărul ieși liniștit pe ușă și coborî treptele casei.

Colonelul îl privi îndepărtându-se pentru o secundă apoi strigă uluit:

- Oprește-te, stai!

Silueta, continuă să se îndepărteze fără grabă.

- Padeyevsky, fă-l să se oprească. Spune-i să se oprească. Dacă nu se oprește trag în el.
- Oprește-te, strigă Padeyevsky.

Tânărul extraterestru continua să se îndepărteze.

Esmeralda, absentă, privea în gol. Theodore o scutură de umeri spunându-i:

- Esmeralda! Extraterestru trebuie oprit!
- Extraterestru, întreabă Colonelul șocat?

Theodore, realizează eroarea prea târziu. Tocmai deconspirase originea tânărului.

Colonelul nu așteaptă răspuns deoarece situația necesită întreaga sa atenție.

- Stai sau trag!!

Tânărul continua să se îndepărteze.

Colonelul ridică pistolul și îl îndreaptă spre extraterestru, apoi îl ridică ușor, astfel încât să țintească deasupra capului lui. Trase. Tânărul nu acordă atenție împușcăturii mergând mai departe. Se auzi o a doua împușcătură, tânărul căzând în față pe pământ și rămânând nemișcat.

Colonelul se uită în stânga sa și-l văzu pe Armstrong ținând pistolul ridicat, cartușul folosit tocmai rostogolindu-se pe podea.

- Idiotule, strigă. Nu am vrut să-l lovesc. L-am avertizat.

Sergentul se uită la colonel perplex.

- Dar, domnule, deja l-ați avertizat...

Colonelul coborî treptele, parcurse cei câțiva metri până la tânărul extraterestru și se lăsa în genunchi puindu-și urechea lângă spatele bărbatului. Căută pulsul celui căzut. Nu găsi semne de viață. Atât Padeyevsky, cât și Joshua încercară să-l urmeze pe colonel.

- Stați pe loc, le strigă sergentul fluturându-și revolverul, pe care, era clar, nu ezita să-l folosească. Se conformară.

Colonelul se întoarse și urcă treptele, părând dintr-o dată la fel de obosit ca Padeyevsky.

- E mort, șopti colonelul sfârșit.

Se prăbuși pe scaunul. Padeyevsky și Joshua făcură același lucru. Toți cei din cameră păreau șocați de turnura tragică pe care o luaseră, încă o dată, evenimentele

- Pot să merg la el, întreabă Esmeralda adresându-se colonelului.

Acum după ce tânărul extraterestru fusese ucis Esmeralda afișa un calm ireal.

- Nu te mișca, strigă sergentul.
- Poți să mergi, îl contrazise colonelul aruncându-i o privire întunecată.

Sergentului coborî neconvins pistolul, fiind vizibil contrariat. Esmeralda ieși din încăpere se apropie de trupul căzut și se aplecă punând mana pe obrazul tânărului.

Colonelul se întoarse către Theodore.

- De ce l-ai numit extraterestru?
- Este doar un actor care..., începu Theodore.

Colonelul îi făcu semn să tacă și își întoarse privirea spre Padeyevsky. Îl contemplă un minut.

- Dacă cineva poate să explice, tu ești acela Pablo.

Esmeralda se întoarse în cameră.

- Dacă găsim un loc purificat, îl putem salva.
- Ce spui? întrebă neîncrezător colonelul. Este deja mort.
- Așteaptă puțin, spuse Padeyevsky. Dacă spune că îl poate salva, atunci poate. Avem o ființă de pe altă planetă, un extraterestru, iar omul tău l-a împușcat. Esmeralda spune că îl putem salva, dacă îi lăsăm pe ea și pe domnul Starr să o facă. Le permiteți să îl salveze?
- Padeyevsky, nu există nici o cale să-l aduci înapoi pe acel om. Sau este?

Colonelul se întreba dacă tânărul împușcat ar putea fi într-adevăr de origine extraterestră.

- Acest tânăr are puteri de vindecare pe care noi nu le avem, clarifică Pablo. Este corect, Esmeralda?

Ea încuviință din cap.

- Tot ce trebuie să facem este să purificăm un spațiu în care să încapă corpul tânărului de orice negativitate. Cordonul de argint nu este încă rupt.
- Scuză-mă, domnule colonel, interveni sergentul, dar cred că oamenii aceștia încearcă să te inducă în eroare.
- Trebuie să acționăm repede, pentru ca acest lucru să funcționeze, insistă Padeyevsky.

Colonelul stătea imobilizat de nehotărâre.

- Dacă este chiar extraterestru, nu aș dori să pierd șansa de a-l salva.
- Permiteți-ne să-l salvăm, imploră Esmeralda cu ochii plini de lacrimi
- Încercați să-l salvați, se hotărî colonelul.

Esmeralda se apropie de colonel.

- Nu putem în această casă. Vibrațiile negative generate în ultimele minute în acest loc, fac salvarea imposibilă. Trebuie să găsim un loc cu vibrații mai neutre.

Colonelul se uită întrebător la Padeyevsky.

- Despre ce vorbește?

Joshua răspunse la întrebare în locul doctorului.

- Este complicat. Este un fel de medicament.
- Bine, atunci, îl vom duce la spital, propuse colonelul.

Esmeralda reacționează cu oroare la această sugestie, spunând îngrozită:

- Oh, nu. Ar fi cel mai rău loc dintre toate. Toate acele energii astrale negative pătrund în planele interioare ale unui spital, hrănindu-se cu suferința de acolo.
- Despre ce vorbește? repetă colonelul tot mai nedumerit. Ce este negativitatea asta despre care vorbește?
- Putem să-l întindem în aer liber? imploră Esmeralda. Vă rog.

Colonelul își flutură brațele neînțelegând ce i se cere.

- Bine, bine. Dar vă voi supraveghea de aproape. Nu mă las păcălit.

Behr și Starr se apropiară de tânărul fără suflare căzut în fața casei și îl ridicară blând. Esmeralda curăță un loc în spatele casei. Era o poieniță mică, acoperită cu flori sălbatice târzii.

- Aduceți-l aici.

L-au culcat în locul din grădină acoperit de flori.

- Ați putea aștepta în casă întrebă Esmeralda făcând semn să se depărteze colonelului și lui Padeyevsky care erau și ei lângă corpul întins între flori?

- Nu intenționez să mă depărtez mai mult de atât, spuse colonelul retrăgându-se câțiva metri. V-am spus să nu mă luați de prost.

Esmeralda îl privi apoi se întoarse către Joshua.

- Este, crezi, destul departe de casă?

Joshua ridică din umeri:

- Ar dura prea mult să-l convingem pe colonel sau să găsim alt loc. Să încercăm acum aici.

Colonelul se așeză în iarbă în timp ce doctorul și Theodore se retraseră mai departe așezându-se pe treptele din spatele casei. Joshua și Esmeralda se îndepărtă la câțiva metri de corpul extraterestrului și începură să privească spre est de unde începea să apară lumina slabă a zorilor.

Capitolul nouă

Bărbatul înalt și musculos scoase fata de pe bancheta din spate a mașinii și o duse în cabana, care nu era deloc o cabană, ci mai de grabă o casă de vacanță luxoasă și confortabilă. Pereții de sticlă dădeau spre un lac frumos cu amenajări pentru ambarcațiuni.

Însoțit de un alt bărbat scund, slab și chel, o duse pe fată prin camera de zi într-un dormitor, o întinse pe pat, după care plecară repede din cameră, închizând ușa în urma lui. Cel scund încuie ușa dormitorului și apoi puse cheia pe măsuta de cafea de lângă ușă. Nu fusese nevoie să blocheze ferestrele. Se pregătiseră pentru asta bătând în cuie ferestrele dormitorului, dinspre exterior. Ușile dormitorului fuseseră acoperite cu carton, pe dinafară, astfel încât să nu intre nici o lumină. Camera avea o baie și un mic frigider. Frigiderul era aprovizionat cu lapte, pâine, brânză, mezeluri și alte câteva alimente, toate în recipiente de plastic. Nu intenționau să o vadă sau să vorbească cu fata răpită. Ordinele lor fuseseră să o aducă la această locație și să aștepte instrucțiuni suplimentare.

Ceea ce deja făcuseră și aveau să facă de acum încolo. Se așezară confortabil. Dar nu se simțeau prea convinși în confortul lor. Se uitau unul la altul, unul mare puternic, cu fața bătută de vreme, celălalt mic slab dar cu aspect foarte dur. Cel scund vorbi primul:

- Eu zic, să plecăm de aici, chiar acum. Am putea bloca ușa cu mobilă, descuia-o, și am fi departe chiar înainte ca ea să se trezească. Aceasta este singura cabană de pe lac locuită, în perioada aceasta a anului, iar cel mai apropiat oraș, dacă se întâmplă să meargă în direcția aceea, este la o oră de mers pe jos.
- Nu poți primi ajutor decent în ziua de azi. Te plângi de când am acceptat să facem treaba asta, oftă bărbatul musculos.
- Nu am avut niciodată nimic de-a face cu nici o răpire până acum, se plânse cel slab.
- Suntem plătiți să facem acest lucru. Dacă vreodată vrem să ajungem la o situație financiară prosperă trebuie să fim inteligenți. Dacă ducem la bun sfârșit această treabă, vor intra ceva bani în buzunarele noastre. Avem fata, și dacă putem să o ținem ostatică, vom primi un vraf de bancnote destul de gros.
- Știu, știu, spuse bărbatul scund. Dar politia? Dacă decopertă Padeyevsky cine suntem? Poliția ne-ar lua într-o clipă.
- În primul rând, zise bărbatul solid, Padeyevsky nu poate să ne fi văzut. Dar chiar dacă ne-a văzut... Lasă-mă să mă gândesc.

Se așeză îngrijorat de perspectiva ca Padeyevsky să le știe identitatea.

- În acest caz, pur și simplu abandonăm fata și plecăm, pentru că atunci oricum va fi prea târziu. Trebuie doar să rămânem aici pentru o vreme. Suntem în siguranță aici.

Tipul musculos, trecu și stinse toate luminile din casă, cu excepția dormitorului unde era fata. Apoi a rotit un mic tablou pe peretele care despărțea camera de zi de dormitor. În spatele imaginii era o gaură mică în perete. Prin ea, putea vedea fata pe care o răpiseră, dormind liniștit, exact așa cum o lăsaseră. O privi un minut sau două înainte de a pune tabloul la loc acoperind gaura.

- Fata din cameră nu este Sweetwater, spuse cel musculos.
- Iisuse, spuse cel scund. Ce vrei să spui? Nu am răpit-o pe Esmeralda Sweetwater?

- Fata din cameră nu este Sweetwater, spuse din nou bărbatul punând tabloul la loc și aprinzând lumina. Aceasta este o poză recentă a tinerei, spuse el, întinzând bărbatului scund o fotografie. Uită-te la fața ei. Nu este fata pe care trebuia să o răpim. Convinge-te singur.

Stinse lumina și cel scund se uită prin gaura din perete. Fata lui căpătă un aer disperat. Încet, aprinseră din nou lumina și se așezară. Asemănarea dintre fete era remarcabilă, dar diferențele între ele era la fel de evidentă. Nu o răpiseră pe Esmeralda Sweetwater.

- Iisuse, gemu bărbatul scund și slab. Sunt speriat, Marv. Să plecăm de aici.
- Stai puțin și lasă-mă să mă gândesc. Îl voi suna pe șef.

Se duse la telefon. Formă un număr și după o scurtă așteptare spuse:

- Avem pachetul. Dar din greșeală avem pachetul greșit. Este asemănător, dar este pachetul greșit.

Urmă o pauză de patru minute. Apoi vocea de la celălalt capăt spuse repede:

- Ai luat-o din casa lui Padeyevsky?

Bărbatul înalt și solid confirmă.

- Atunci ține pachetul. Poate fi la fel de bun.

Convorbirea se încheie.

- Iisuse, spuse scundul. Trebuie să plecăm de aici. Nu-mi pasă ce spune șeful. Nu-mi place treaba asta.

Intră în bucătărie și se întoarse cu două pahare cu apă.

- Ia partea mea din bani. Eu plec. Nu vreau să fiu asociat cu o răpire. Nu vreau să am de a face cu răpirea. Este dincolo de ce accept să fac.
- Ești deja implicat. Țineți gura. Bărbatul masiv se uită dezgustat la paharul pe jumătate golit și se strâmbă. Am ajuns să beau apă!

Bărbatul cel slab duse paharele înapoi în bucătărie. Era vizibil zdruncinat de răpirea tinerei greșite.

- Ne-am descurcat onorabil până acum, supse individul musculos din camera de zi. La telefon șeful părea mulțumit.
- Iisuse, spuse cel scund. Am nevoie de mai mult entuziasm.
- Elmo, se auzi o voce feminină din dormitor.

Bărbatul scund scăpă paharele din mână în chiuvetă făcându-le țândări.

- Iisuse, spuse el. Ce se aude?

Fata extraterestră, care, între timp, se trezise, tăcu câteva minute înainte de a se hotărî să comunice cu bărbatul din încăperea alăturată. Era nedumerită de ceea ce se întâmplase. Se culcase acasă la noii săi prieteni și nu știa cum ajunsese aici și cine erau aceste entități. Mai mult, după o scurtă explorare, ea descoperise că această nouă locuință avea ferestre blocate și uși încuiate, fiindu-i imposibil să înțeleagă ce se întâmplă. Mințile bărbatilor din camera alăturată erau necunoscute și nu putuse să stabilească un contact mental cu nici unul dintre ei. Ajunsese la concluzia că trebuia să încerce comunicarea verbală, deși nu se pricepea prea bine.

Dar cum putea ea să inițieze o comunicare verbală? Pentru a le atrage atenția, decise că ar fi bine să folosească ciudatul obicei planetar care separa entitățile una de cealaltă,

acela de a se saluta pe nume. Ea constată că numele era atât de adânc înrădăcinat în conștiința individuală a oamenilor de pe planetă încât fu capabilă, chiar și din gândurile confuze ale acestor bărbați, să îl găsească. Intrând în posesia unor forme gând puternice, presupuse că sunt nume fiecăruia dintre ei. Rosti numele bărbatului mai scund destul de tare.

Bărbatul slab încerca să își revină din șoc când cel musculos se răsti:

- De unde îți știe numele?
- Nu știu. Nu înțeleg. Iisuse, noi nu a folosit numele noastre reale, am folosit nume inventate.
- Nu putem decât să intrăm în jocul ei, spuse individul masiv. Să aflăm ce se întâmplă. Ai răbdare să mă gândesc. Am o idee. Îi voi răspunde în locul tău.

Se întoarse spre ușa dormitorului strigând:

- Ce dorești?
- Oh, răspunse fata. Vorbisem cu Elmo, dar mă bucur să vorbesc cu tine.

Cei doi bărbați stătură prostiți câțiva secunde. Se priviră unul pe altul prin ceața confuziei lor reciproce.

- Iisuse, vorbi în cele din urmă cel scund. Ce facem? Trebuie să aflăm cum îmi știe numele. Pentru că, dacă îmi știe numele, nu știm ce altceva știe. Adică, s-ar putea să știe totul despre noi. Trebuie să aflăm de unde are informațiile.

Vorbea din ce în ce mai repede în panica lui.

- Iisuse, ce putem face?
- Calmează-te, spuse bărbatul bine făcut. De aia nu reușești niciodată în acest tip de afaceri. Intri prea ușor în panică. Așteaptă un minut. Voi afla ce știe.

Se apropie de ușa dormitorului.

- Hei, strigă el. De unde ști numele „Piticului”?
- Este evident, răspunse ea.
- Haide spune. De unde îi ști numele?

Fata stătea lângă ușa dormitorului, încercând să înțeleagă ce o întrebase bărbatul. Ea încercase să răspundă la prima întrebare, dar se pare că nu reușise, pentru că el o întrebase din nou. După ce se gândi cu atenție, decise să transmită verbal dorința ei de a li se alătura în încăperea cealaltă.

- Încăperea acesta nu îmi permite să o prăsesc.
- Iisuse, spuse omulețul. Vorbește ca la carte.
- Prostule. E doar una dintre acele doamne din înalta societate care vorbește sofisticat.
- Iisuse, repetă scundul. Dacă îmi știe numele, ar putea ști cum arătăm.
- Așteaptă, spuse cel masiv în șoaptă. Lasă-mă să mă gândesc. Am să aflu tot ce știe. Cum arătăm, strigă bărbatul prin uș a dormitorului?

Fata extraterestră nu putu înțelege întrebarea și nu răspunse.

- Vezi? spuse cel masiv. Nu ne-a văzut. Se întoarse din nou spre ușă: Ce culoare are părul meu, strigă el.

- Șaten răspunse fata, luându-și răspunsul din mintea celui care întreba.
- Dar ochii mei? întrebă el, după ce se gândi.
- Căprui, răspunse ea.

Bărbatul era perplex la cele două răspunsuri corecte. Se așează foarte aproape de bărbatul scund și slab.

- Trebuie că lucrează pentru cineva, șopti el. Cred că cineva ne-a întins o capcană.
- Știi că nu am avut niciodată de-a face cu o răpire, aminti cel scund.
- Nu este chiar o răpire, spuse cel bine făcut. Noi nu cerem răscumpărare.
- Pedepsa este aceeași, se tângui în șoaptă cel slab.

Bărbatul cel masiv se gândea, vizibil nervos, cu fața congestionată. După o pauză lungă, îi spuse scundului: Nu este de mirare că niciodată nu am reușit în acest tip de afaceri. Nu ai inițiative. Se apropie de ușa dormitorului, cu un nou simț al direcției.

- Bine, strigă el prin ușă, Cum mă cheamă?
- Marion Percival Bartman, răspunse fata.
- Iisuse, spuse ușurat bărbatul scund, se pare că nu știe cine suntem.

Bărbatul musculos se întoarse spre el aruncându-i o privire ucigătoare.

- Să nu spui vreodată cuiva acest nume, mă auzi? șuieră printre dinți.
- Iisuse, vrei să spui că ăsta este numele tău adevărat?
- Dacă spui vreodată acest nume cuiva ești un om mort, repetă bruta apăsător, în timp ce venele frunții i se umflară amenințător.

Bărbatul scund promise grăbit, fiind speriat de figura amenințătoare a partenerului său. Musculosul șopti mai calm:

- Ne are la mână. Nu știu de unde are informațiile, dar ceva pute. Trebuie să facem ceva. Lasă-mă să mă gândesc. Nu te repezi. De aceea nu ajungi niciodată nicăieri în acest tip de afaceri. Mereu te repezi. Așteaptă un minut. Nimeni nu-mi știe numele adevărat, nimeni. Nimeni nu mi-a spus pe nume, de când am crescut suficient ca să pedepsesc pe oricine ar fi făcut-o. Nimeni nu a auzit acest nume de douăzeci și cinci de ani, cu excepția mamei mele.
- Nu știam că mama ta trăiește, spuse scundul.
- Țineți gura. Lasă-mă să mă gândesc. Fata trebuie să aibă pe cineva puternic în spatele ei. Avem probleme serioase, Piticule.
- Nu-mi spune „Pitic”, se repezi omulețul, sau îți spun Percival.

O lovitură de pumn aproape atinse bărbia scundului făcându-l să sară înapoi:

- Aproape m-ai atins. Mă omori dacă mă lovești cu pumnul, spuse cel scund, dându-se înapoi și împiedecându-se de canapea.
- Ascultă, spuse Marv. Dacă mai îmi spui vreodată așa...
- Marion, se auzi vocea tinerei.
- Iisuse, spuse omulețul. Ce ne facem?
- Așteaptă. Mă gândesc. Bărbatul masiv avea fața congestionată de griji.

- Să plecăm de aici în timp ce încă putem, repetă omulețul. Ceva este necurat aici.
- De aia nu ai avut niciodată noroc în acest tip de afaceri. Ești un laș. Nu știi să-ți folosești creierul. Lasă-mă să gândesc.

Urmă o tăcere încordată, din care bărbatul bine făcut ieși cu forța reinnoită pe care i-o dădea fiecare idee nouă.

- O să o las să iasă din cameră. Vom afla cât știe și de unde știe.
- Ne va vedea, se plânse scundul panicat.
- Nu fi tâmpit. Ea știe deja cum arătăm și știe cum ne numim. Probabil chiar știe unde locuiesc.
- Douăzeci și doi South Park Drive, se auzi vocea tinerei extraterestre din spatele ușii, citind gândul bărbatului care vorbea.

Bărbatul luă o scrumieră de pe măsuta de cafea și o aruncă, izbind-o de peretele camerei de zi, făcând-o țândări. Privi cioburile. Lovi nervos cu pantoful în cioburile care căzuseră lângă picioarele sale. Scundul se dădu înapoi precaut.

- Iisuse, Marv. Să plecăm de aici.

O mașină se auzea apropiindu-se pe alee. Deveniră amândoi conștienți de sunetul motorului, de zgomotul cauciucurilor pe pietriș. Marv se uită întrebător la bărbatul scund, dar era evident că acesta nu știa cine putea veni. Scundul aproape dispărea în canapea de teamă la precipitarea rapidă a situației.

- Poate e cineva din sindicat, spuse Marv apropiindu-se de fereastră pentru a trage cu ochiul la ceea ce se întâmpla afară. Mașina era nouă, de un albastru deschis, cu număr de mașină închiriată. Omul care ieși din mașină era necunoscut lui Marv. Părea să aibă patruzeci de ani. Intră pe verandă, iar ciocănitul lui se auzi ușor în ușă.
- Iisuse, spuse cel scund. Ce facem?
- Îl vom lăsa să intre. Probabil că este în sindicat. Cine altcineva ar ști despre acest loc? În plus, este singur iar noi suntem doi și avem arme. Spune-i să tacă.

Elmo se apropie de ușa dormitorului.

- Nu scoate un cuvânt, spuse el în șoaptă.

Nu primi răspuns. Marv deschise ușa bărbatului, care încrezător intră cu pași mari. Se pare că el este proprietarul, gândi bărbatul bine făcut.

- Trostrick mă numesc. JE Trostrick. cred țineți lucrurile destul de bine sub control. Întinse mâna pentru o strângere de mână.

Marv se uită la mână. Mâna lui dreaptă era în buzunarul hainei, strângând pistolul. Nu plănuia să renunțe la pistol pentru o strângere de mână. Dar putea fi de-al lor. Pe de altă parte dacă era programat să-i întâlnească, de ce nu fuseseră informați? Marv înțelese că toate instrucțiunile erau prin telefon.

Părul brunet al intrusului era perfect pieptănat. Trostrick zâmbi vag celor doi bărbați.

- Relaxați-vă, băieți.

Nu păru să fie afectat de refuzului lui Marv de a da mâna și nici nu părea să îi pese de umflătura din buzunarul hainei lui. Se apropie de canapea și se așeză lângă Elmo, care tremura.

- Treaba voastră s-a terminat, băieți. O voi lua pe fată și voi pleca într-un minut.

Lui Marv nu-i plăcea ce auzea.

- Stai puțin. Unde sunt banii noștri?
- Vă vor fi trimiși. Trebuie să treacă prin canalele obișnuite.
- Serios? Nu auziseră de asemenea contract bazat pe încredere. El și Elmo făceau asta doar cu banii jos. Altfel nu își vor recupera banii niciodată. Nici o șansă să cadă în asemenea plasă.
- Nici vorbă, Trostrick. Sindicatul nu funcționează așa. Cine naiba ești?
- Nu a-ți fost informați? Vocea lui Trostrick părea surprinsă politicos.
- Nu, și ori sunt plătit, ori primesc comenzi directe de la șeful. Sau fata rămâne cu noi.
- Te asigur, Marv, că toate acestea sunt aranjate. Planul nu a funcționat cum a fost prezis, iar șeful se teme că acest loc nu este potrivit pentru o ședere lungă.
- Se ridică și găsi barul.
- Beți ceva? Scotch?
- Nu, clătină Marv din cap.
- Tu, Elmo?

Elmo era bucuros să bea ceva.

- Trebuie să scot fata de aici. Veți fi plătiți pentru munca voastră. Dar a trebuit să mă mișc prea repede pentru a face rost de banii voștri.
- Nici vorbă, repetă Marv amenințător.

Mâna sa liberă se strângea repetat de parcă nu putea să o controleze.

- Noi am contractat această treabă, și o vom duce până la capăt. Nu am lucrat niciodată în această zonă până în această săptămână și nu te-am văzut niciodată. Pune banii în mâna mea și ia fata. Altfel, pleacă naibii de aici.

Ochii lui Trostrick se opriră, cu o alarmă exagerată, spre buzunarul umflat al hainei lui Marv. Își ridică privirea spre Marv, cu ochii larg deschiși și surpriza exagerată în privire. Continuă să-l privească în ochi pe Marv.

Ochii ciudat de negri, se gândi Marv.

- Iisuse, spuse omulețul. Dă-i fata, Marv și hai să plecăm de aici. Ne vor plăti. Aici este cheia, Domnule.
- Aruncă cheia de la ușa dormitorului bărbatului, care a prins-o din aer, abia smulgându-și privirea de la ochii lui Marv.

Marv își rupse privirea cu greu de la Trostrick și spuse:

- Nimeni nu merge nicăieri până când nu îmi iau banii sau nu vorbesc cu șeful. Pistolul îi apăru din buzunar.
- Elmo, percheziționează-l pe Trostrick.

Elmo se conformă

- Este curat, Marv. Dar, Iisuse, nu putem...
- Așezați-vă, zise Marv.
- Pot să-mi beau băutura, întrebă omulețul?

- Dă-i drumul.

Elmo se așeză, pe marginea canapelei cu mâini tremurânde, ridicându-și paharul la buze.

Marv se uită înapoi la Trostrick. Ochii aceia negri. Se uită la ei în ciuda voinței lui și începu să simtă senzații ciudate. Nu putea privi în altă parte. Nu putea gândi. Nu își putea controla mintea.

Apoi începu să gândească; nu se putea opri din gândit. Gândeă gânduri pe care le gândise multe nopți, înainte. Nu voia să se gândească la acele gânduri. Începuseră să ia încăperea în puterea lor. Bărbatul musculos privea în ochii lui Trostrick și, pentru prima dată în viață, începu să simtă senzația de frică.

Capitolul zece

Joshua băgă mâna într-un mic buzunar interior al pantalonilor și scoase un inel, simplu din aur care avea o piatră asemănătoare unui rubin. Montura era complexă din fire de aur, țesute în jurul pietrei astfel încât crea un model, complicat și asimetric. Esmeralda desfăcu din îmbrăcăminte un inel mai mic, dar foarte asemănător. Cei doi se întoarseră apoi cu fața spre direcția de unde urma să răsară soarele și cu lumina diminuată pe obraz, înconjurați de micile flori sălbatice, ridicară mâinile deodată și puseră inelele pe degetele inelare ale mâinii drepte, întorcând piatra spre interior, astfel încât rubinul să fie lângă palmele lor. Ceremonia începuse.

Până și colonelul, care nu știa nimic despre magie, își dădu seama că era un început. Îi privit pe cei doi îmbrăcați simplu, bărbat și femeie, cum își abandonează sexualitatea și își asumă o postură diferită. Entitatea care erau devenise receptivă la un nivel diferit de gândire și inteligență, iar corpurile lor reflectau schimbarea în nenumărate moduri. Păreau să fi primit dintr-o dată mai multă substanță, devenind evident cine sunt cu adevărat și prima lumină a dimineții părea să se focalizeze asupra lor.

Cei doi ținură mâinile ridicate pentru câteva secunde, apoi își uniră palmele între ele coborându-le.

- Îmi doresc să știu, pentru a servi, spuseră deodată, vocile lor aproape cu același timbru jos, chiar mai jos decât timbrul normal al lui Joshua și aproape în șoaptă dar cu o intensitate care făcu fiecare cuvânt atât de clar pentru colonel încât aproape că simțea impactul sunetelor în corp.

Odată ce Joshua începu ritual izgonirii negativității, emoțiile colonelului se schimbă și involuntar partea mentală a acestuia ieși din corpul său pământesc și ajunse în armonie cu cei care performau ritualul.

- Ateh, Malkuth, Ve Geburah. Ve Gedulah.

Timp de cincizeci de ani colonelul Timothy Church, fusese un aliat al realității fizice dar acum începu să vadă lucruri pe care nu le putea explica, lucruri care i se păreau mai reale decât toată experiența sa anterioară. Emoțiile îi erau prinse de magnetismul generat de personalitățile magice ale lui Joshua și a ucenicei lui, și începu să vadă lumina nu doar ca parte nediferențiată a luminii soarelui, dar și ca ceea ce era cu adevărat: imaginile-gând ale sinelor lor magice, pe care și le-au asumat, odată cu întoarcerea inelelor lor spre lumina fizică din ei, legând astralul și fizicul realității. Colonelul vedea cu ochii săi sensibilizați de ritual că figurile celor doi erau îmbrăcate cu mantii și glugi. De fapt, magicienii erau îmbrăcați cum fuseseră în ziua ritualului care îi adusese pe vizitatorii extraterestrii pe această planetă. Semnele pe care le trasa Joshua cu fiecare cuvânt ardeau în aer, până când Colonelul îi putu vedea cu greu pe cei doi stând deasupra prietenului lor, în flăcări de lumină articulată.

Apoi Joshua construi stelele cu cinci colțuri, cuvintele sale rituale întrupându-se în aer în forme ușoare, prin puterea dată de gândirea concentrată pe care Joshua și Esmeralda le perfecționaseră de-a lungul anilor. Văzu fiecare nuanță de culoare, fiecare senzație întrupată în aerul din jurul lui, căci colonelul era mai talentat decât fuseseră Teodor sau Pablo. Colonelul era un instrument complet receptiv și un student natural al magiei, cu talent pentru vizualizare care, în mod normal, nu vine fără multă practică. Văzu mai mult decât putea înțelege, iar personalitatea sa magică îi era tot mai aproape în acele minute de schimbare drastică. Cheia gândirii lui se schimbă și o cheie nouă fusese șlefuită și aștepta să fie folosită. Așa cum o nouă entitate învață să meargă și apoi să

gândească limpede, la fel și colonelul făcuse primul pas către o stare de conștiință cu totul nouă. Niciodată unui inițiat nu permitea unui novice, precum colonelul, să fie expus puterii magiei rituale fără o pregătirea corespunzătoare, dar Joshua nu avusese de ales. Așadar colonelul absorbise în câteva minute o experiență care în mod normal cerea ani de pregătire.

Ritualul izgonirii se terminase acum, iar Joshua și Esmeralda se întinseră lângă fratele lor, în aceeași postură: picioare încrucișate la gleznă, cu mâinile încrucișate la piept. Colonelul văzu imaginile-gând cu glugă devenind din ce în ce mai vii, până când replici, scaldate în lumină, se desprinseră din corpurile magicienilor și își luară locul în proiecțiile lor cu glugă. Cele două forme luminoase pulsând de viață în mișcare, erau conectate printr-un cordon strălucitor de magicienii adormiți. Formele gând, în care se afla acum totalitatea conștiinței lui Joshua și a Esmeraldei, se apropiară de omul întins între flori. Se așezară lângă capul lui și își puseră mâinile inelate apăsate blând pe fruntea extraterestrului, așa cum ar face un episcop la confirmare.

- Când te trage cordonul de argint, noi îți facem semn să îl urmezi, frate.

Fața Esmeraldei se întoarse spre Joshua, care rostea cuvintele. Corpul ei mental îi împrumuta lui toată puterea sa, trimițând în planele superioare ale luminii astrale toată iubirea ei.

- Prin multe plane te chemăm aici, prin și mai multe plane ți-ai dat ființei tale darul vederii, pentru că există lucruri nevăzute nouă care, în lumină, îți sunt vizibile ție, frate. Îți cerem, frate, să vi înapoi în acest plan.

Colonelul începu să vadă șnurul de argint care lega corpul fizic al extraterestrului de corpul său mental. Apoi corpul mental se materializă. Nu era îmbrăcat în mantie cu glugă, precum erau cele două forme spirituale ale magicienilor. Era mai degrabă învăluit într-o formă de lumină, potrivindu-i-se ca o, a doua, piele.

Apoi în existența fizică apărură trei conștiințe în loc de două. Lumina din jurul lor rămase, pierzându-și forma, dar câștigând intensitate până când strălucirea ei deosebită umplu pajiștea și colonelul se simți scaldat în fluxul ei de substanță purificatoare. Foc și apă, se gândi el în confuzie, cum poate fi focul atât răcoros? Sau apa atât de strălucitoare? Cei doi magicieni se treziră din somnul lor și îngenuncheară lângă corpul tânărului extraterestru. Mâinile lor pământeste îi atingeau acum templele și fruntea așa cum făcuseră mâinile lor astrale mai devreme. Lumina se retrăgea și curgea în jurul formei, care la început părea să nu facă mai mult decât să licăre în acea strălucire, dar apoi colonelul Church văzu mișcarea ușoară a diafragmei corpului împușcat.

Esmeralda se ridică cu fața din nou spre soarele care răsărea. Joshua stătea lângă ea. Își ridicară mâinile și își întoarseră inelele astfel încât pietrele să fie orientate, din nou, spre exterior.

- Amin, rostiră împreună.

Ritualul vindecării se terminase.

Colonelul stătea amorțit de puterea ritualului și autoritatea celor doi magicieni care chemaseră acea putere a luminii astrale. Gâfâia și cei doi se întoarseră spre el, auzind șuieratul ritmic. Joshua devenise din nou Joshua cel de toate zilele. Zâmbi colonelului plin de bucurie și se apropie de el.

- Cum ți-a plăcut ceremonia colonele?

Esmeralda îngenunche lângă extraterestru.

- Va fi bine dacă va sta aici suficient de mult pentru a-și câștiga puterea de a se ridica și umbla singur, spuse ea. Nu va dura mult.

Ea se ridică și se apropie de colonel. Acesta stătea, exact în aceeași postură de la începutul ritualului. Cuvintele lui Joshua îl făcuseră să ridice privirea, dar nu putea vorbi. De fapt, expresia lui era mai degrabă înfricoșată.

Cei doi magicieni își aruncară o privire cu subînțeles apoi se uitară mai atent la colonel.

- Spune-mi ce ai văzut, repetă Joshua degajat.

Colonelul înghiți în sec și cu vocea lui de tenor, răgușită, spuse cu cuvintele foarte rare:

- V-ați lăsat corpurile fizice în urmă și v-ați mutat în alte corpuri. Păreau făcute din lumină. L-am văzut pe bărbatul pe care îl credeam mort, revenind în același tip de corp iar apoi v-ați întors cu toții în trupurile voastre adevărate, adică cele în care vă aflați acum...

Făcu o pauză și înghiți, din nou, în sec.

- Continuă spuse Esmeralda, așezându-se lângă el.

- Ați desenat cruci și alte figuri în aer, și au rămas acolo unde le-ați desenat...

Joshua confirmă din cap spusele colonelului, oprindu-l din vorbit.

- Îmi pare rău că ai fost introdus în magia rituală fără o pregătire prealabilă. Nu aș fi crezut că vei putea vedea aceste semne. Sper că înțelegi că folosim această putere pentru a face bine. Trebuie să păstrezi acest secret, deoarece ritualurile și cheile noastre nu trebuie folosite de nimeni în afara noastră. Dacă cineva știe aceste semne ar putea să ne împiedice în munca noastră. Întrucât aceste chei sunt create de minte, ele pot fi, de asemenea, afectate de minte. Promiți să păstrezi acest secret?

Pe buzele colonelului Church apăru primul zâmbet autentic.

- M-ar crede cineva dacă le-aș spune?

Joshua îl privea cu interes pe colonel.

- Se pare că ai aptitudini pentru magie neobișnuit de puternice. Ai fi interesat să le dezvolti?

- Bineînțeles, răspunse colonelul, deși era doar pe jumătate convins.

Joshua dădu din cap.

- Nu sunt sigur că sunt persoana cea mai potrivită pentru a te ajuta, dar de îndată ce se termină această afacere îți pot da niște cărți și te pot introduce în aceste discipline.

Extraterestrul se ridică tăcut de pe pământ și după ce deveni pe deplin conștient unde se află, se apropie, cu mers sigur, de grupul lui Joshua.

- Ești din nou cu noi, frate, spuse Esmeralda întinzându-i mâna. Cât de bucuroasă sunt să te văd din nou sănătos.

- De la Kamaloka la Maya, nu o pot găsi pe sora mea, spuse tânărul extraterestru privindu-i fără să clipească pe cei doi.

- Vrea să spună de la planul astral la lumea noastră iluzorie. Lumina astrală a fost cea pe care ați vizualizat-o mai devreme. Este un alt fel de univers mult mai plin și mai vast, explică Joshua.

- Nu pot să o găsesc nici eu, frate, îi confirmă Esmeralda.

Extraterestrul părea descumpănit. Joshua îl luă de braț pe colonelul care stătea încă năucit pe pământ și-l ajută să se ridice în picioare, apoi îl conduse spre căsuța unde așteptau Padeyevsky și Behr. Îi urmau Esmeralda și extraterestrul. Îl văzură pe sergent ieșind pe ușă, cu ochii ieșiți din orbite și gura căscată.

- Iisuse! Este un miracol! Dacă medicii ar putea învăța aceste practici, gândiți-vă la ce am putea face în operațiuni militare!

Colonelul trezit și conștient se întoarse spre sergent de parcă ar fi auzit o blasfemie. Vru să spună ceva usturător sergentului dar nu găsi nimic satisfăcător. Clătină din cap dezamăgit și intră pe ușă, urmat de ceilalți. Tânărul extraterestru se întinse pe o canapea și căzu aproape imediat în stare de transă.

- A murit, întrebă sergentul pe jumătate sarcastic.

- Își concentrează energia pentru a finaliza vindecarea. A oprit toate procesele din corp de care nu are nevoie pentru moment, pentru a crește capacitatea de vindecare. Trebuie doar să-și crească puterea.

Chipul lui Padeyevsky era obosit și îngrijorat.

- A aflat ceva despre sora lui? întrebă doctorul fără însă a aștepta răspuns afirmativ.

Esmeralda negă din cap:

- Nu, nu o găsește nicăieri. Ce putem face?

Padeyevsky se întoarse spre colonel.

- Problema asta este legată de oamenii veniți de pe altă planetă, spuse ridicând mâna pentru a opri o eventuală întrebare. Da, am spus „oamenii”. L-ai văzut pe tânăr. Dar, fata care a fost răpită vine din același loc și seamănă la fel de mult cu Esmeralda cum seamănă acest tânăr de aici cu domnul Behr. De aceea au fost confundate de răpitori. Acum nici fratele ei nici Esmeralda nu o pot găsi. Nu mă refer la o găsim fizică, desigur, ci că nu pot comunica cu ea telepatic.

- Ce s-ar fi putut întâmpla? întrebă colonelul încă năucit.

- Nu am idee, răspunse doctorul. De aceea este o chestiune de viață și de moarte ca noi să pornim și să o urmărim cât de departe putem. Cred că putem măcar ajunge acolo unde a fost contactată ultima dată. Ne permiți?

Simțind că superiorul lui fusese hipnotizat și își pierduse controlul asupra situației, sergentul Armstrong interveni:

- Nu-i asculta, colonele. Au găsit un medicament miraculos pentru a învia morții și vor să scape cu secretul. Nu vezi că toți sunt mincinoși?

- Sergent, te rog să renunți la comentarii, îi ordonă colonelul întorcându-se în același timp către Padeyevsky.

- Te cred, Padeyevsky. Nu știu cum o să explic asta superiorilor mei, dar cred că pentru mine cel mai important lucru, acum, este să-ți ajut prietenii și planeta pe care o reprezintă, în numele guvernului Statelor Unite și a lumii. Spune-mi ce să fac. Îți voi oferi tot ajutorul de care sunt capabil.

Sergentului îi fu peste puteri se abține.

- Dar căpitanul Crouse? Este mort, amintiți-vă. Trebuie investigată această crimă. Nu le puteți permite să plece. Îi veni un gând și se întoarse spre Esmeralda întrebând:

- Poți să-l readuci la viață?

Esmeralda clătină din cap cu regret.

- Nu, sergent, Armstrong, Mă tem că în cazul lui cordonul de argint s-a rupt aproape imediat după ce corpul său fizic și-a pierdut capacitatea de a rămâne conștient. Nu-l putem aduce înapoi. Îmi pare nespus de rău. Ați fost prieteni?

Sergentul, care părea fie disprețuitor, fie supărat, dintr-o dată oglinzi pe chip o tristețe care până atunci zăcuse adânc îngropată în sufletul său.

- Am fost, încuviință. Am lucrat împreună doi ani. Nici măcar nu a murit în uniformă.

Fața sergentului era descompusă de mâhnire.

- Dacă e vina voastră...

- Sergent, te rog să mă crezi. Nu am avut nimic de-a face cu acest accident teribil; eram ținută prizonieri cu aceeași armă care ți-a ucis prietenul. Este important să plecăm acum pentru a ne salva prietena.

- Poate că are o uniformă la sediu, continuă sergentul. L-aș putea îmbrăca în uniformă înainte să îi anunțăm soția.

Stătea greoi pe scaun cu corpul dintr-o dată epuizat.

- Chiar îi vei lăsa pe acești oameni să plece, colonele?

- Da, sergent, îi voi lăsa să plece. Trebuie să înțelegi amploarea acestui lucru. Aceștia sunt reprezentanți ai unei alte rase. Trebuie să facem tot ce putem pentru a-i ajuta. Dacă nu poți înțelege acest lucru, te rog urmează comenzile mele.

Sergentul aprobă neconvins de punctul de vedere al colonelului. Dacă acești oameni erau extraterestri văzuse o mulțime de filme științifico-fantastice. Știa totul despre extraterestri. Aceștia trimiteau mai întâi câțiva spioni apoi încercau să cucerească planeta.

Ravagiile războiului interplanetar crescuseră în imaginația lui. Le contempla nemulțumit. Bineînțeles că Statele Unite vor câștiga: Statele Unite câștigă întotdeauna. Dar, între timp, oameni în uniformă trebuie să-și piardă viața din cauza acestor spioni.

Va asculta ordinele colonelului pentru moment. Dar odată întors la sediu după ce va raporta ceea ce știe, vor exista oameni care vor gândi ca el. Spionii aveau să fie prinși, iar informațiile lor analizate. Era important să se asigure că nu îl pierde din vedere pe extraterestru în timp ce urmăreau presupusa fată răpită.

- Cel mai important lucru este găsirea tinerei extraterestre cât mai repede posibil, spuse Padayevsky.

- Ți-ar fi de ajutor un elicopter? întrebă colonelul. M-am gândit că o căutare aeriană ar putea fi mai rapidă. Aș putea obține unul.

- Esmeralda, ai putea urma traseul din elicopter? întrebă Pablo livid din cauza neașteptatului noroc.

- Cred că da. Trebuie să fie la fel ca dintr-o mașină.

- Poate extraterestru să meargă cu noi? întrebă colonelul.

- Nu, nu cred, spuse Padayevsky privind întrebător spre Joshua.

- Nu, fu de acord Joshua. Ar trebui să stea undeva unde să se poată odihni. Acum că procesul vindecării este interiorizat în corp se poate odihni oriunde fără probleme. Ar fi preferabil la templul meu, sau într-un alt loc pașnic și liniștit.

- Aș putea să-l însoțesc înapoi la templu luând mașina lui Pablo. Aș putea să îl ajut cu ce are nevoie. Oricum sunt cel mai puțin important din grup la acest moment.

Sergentul Armstrong asculta cu atenție și găsi o cale de a controla mai bine situația.

- Ai de gând să-l lași pe acest om fără pază, colonelule? Lasă-mă să merg cu ei, pentru a-i ține sub observație. Ucidere lui Crouse încă nu a fost rezolvată.

Colonelul se uită la Esmeralda.

- Poate sergentul să fie lângă prietenul tău pe durata vindecării?

- Desigur. Ar putea însă să aștepte în afara templului? De obicei nimeni nu intră în templu fără pregătire. Este pe proprietatea lui Joshua Starr.

- Mi se pare destul de rezonabil. Ai înțeles sergent? Întrebă autoritar colonelul.

- Câte uși are templul? insistă sergentul.

- Una singură, spuse Pablo.

Doctorul întinse cheile mașinii lui Theodore, dar sergentul le interceptă. Doctorul băgă mâna în buzunar, și întinse o carte de vizită lui Theodore, spunând:

- Iată numele și numărul de telefon ale avocatului meu. Orice problemă ai, sună-l!

- Să mergem, strigă sergentul ieșind nerăbdător pe ușă.

Armstrong zâmbea ieșind pe ușă deoarece era mulțumit de el însuși. Reușise să obțină controlul parțial asupra acestui așa-numit extraterestru și era sigur că armata SUA urma să fie foarte mulțumită de inițiativa lui. Acțiunea colonelului cu elicopterul era o nebunie. Joshua ieși din casă cu trei cearșafuri. Urmau să fie folosite ca semnale de aterizare pentru elicopterul care trebuia să sosească. Foarte prost gândit își spuse sergentul. Dar nu conta, atâta timp cât extraterestru era sub controlul lui.

Theodore ieși pe ușa din față, sprijinindu-l pe tânărul extraterestru de braț. Extraterestru se instalează pe bancheta din spate a mașinii.

Sergentul se aplecă spre ușa mașinii unde se afla tânărul rănit.

- Ascultă, îmi pare rău că te-am rănit. Mă bucur că te simți mai bine. Îi întinse mâna.

Tânărul se uită grav la Armstrong, neînțelegând ce dorea și nesimțind un îndemn instinctiv de ai întinde mâna. Sergentul își trase mâna, regretând că i-o oferise. Sentimentul lui de vinovăție fu de scurtă durată făcând loc resentimentelor față de ceea ce interpretează ca lipsă de politețe din partea extraterestrului.

Esmeralda se aplecă pe cealaltă ușă și îl luă pe tânărul extraterestru de mână, urând-i la revedere și sănătate. Acest se întoarse spre ea, grav și calm.

- Nu voi mai iniția acțiuni fără să am consult cu unul din voi.

Ea se aplecă spre el, atingându-i obrazul cu mâna.

- Totul este bine, frate. Odihnește-te, recâștigă-ți puterea și trimite-ți spiritul să ni se alăture în căutarea sorei tale.

Esmeralda se depărta de mașină, iar sergentul intră și se așeză pe scaunul șoferului, frecându-și mâinile mulțumit.

- Îmi imaginez că vrei să plecăm, spuse privind-l pe Theodore. Voi conduce, astfel încât dacă pacientul tău are nevoie de ceva, să îi poți oferi ajutor.

Theodore stătu pe gânduri. Nu-i plăcea că nu este în control, dar nu avea nici un motiv să obiecteze. Ideea de a fi liber să-și îndeplinească sarcina era bună, din câte putea vedea. În plus, sergentul deja pornise motorul.

Theodore acceptă planul și se strădui să facă cât mai confortabilă călătoria tânărului extraterestru, aranjând niște pături pentru a-i îmbunătăți poziția pe banchetă. Capetele blonde ale tinerilor, atât de asemănătoare ca înfățișare, atât de diferite ca expresie, îl făcură pe sergent să înțeleagă cum fusese răpită persoana greșită. Dacă fata răpită semăna la fel de mult cu Esmeralda, cum semănau acești doi tineri, atunci greșeala este de înțeles, mai ales noaptea și în grabă. Începi să crezi povestea asta ridicolă? Își spuse sergentul.

Theodore se așeză lângă sergent.

- Ascultă, spuse Armstrong conducând mașina pe drumul pe care veniseră cu câteva ore mai înainte. Cum au scos glonțul din rana prietenului tău? Nu au folosit nici un cuțit sau al obiect similar.
- Din câte am înțeles eu, nu au scos glonțul. Este încă în corp. Corpului lui va dizolva glonțul și îl va aduce la formă moleculară, exact cum dizolvăm noi diferite alimente și purtăm nutriția în diferite părți ale corpului nostru, iar deșeurile sunt eliminate. Un fel de proces de eliminare a toxinelor din corp.
- Cum? Nimeni nu poate dizolva un glonț. Asta înseamnă un centimetru cub de plumb și cupru. Spui că poate elimina acest metal pe cale pur fiziologică?
- Asta face după câte am înțeles. Vezi, glonțul este negativ, dar corpul său este foarte pozitiv și poate folosi vindecarea naturală prin puterea corpului său. Noi nu putem face asta, pentru că noi înșine suntem destul de negativi.
- Mă faci să par ca un fel de monstru, spuse sergentul neconvins.
- Nu asta am vrut să spun. Toți suntem negativi pe această planetă. Este un fel de planetă negativă.
- Iar el este de pe o planetă pozitivă. Este corect?

Sergentul intră pe autostrada și se întoarse în tăcere spre presupusa lor destinație. Se gândea la situație. Căuta modalități de a-i depune pe cei doi în mâinile autorităților pentru a afla tot ce știe. Nu voia să-i lase în voia lor. Chiar nu contează, se întreabă sergentul, dacă omul acesta este extraterestru sau nu, dacă Behr spunea adevărul sau nu? Dacă mințeau, oricum provocaseră o crimă și, pentru asta, meritau să fie aduși în fața justiției. Era timp de pace! Nu puteai pur și simplu împușca militari! Și dacă tânărul de pe bancheta din spate era într-adevăr de pe altă planetă, atunci armata avea mult mai multe motive să îl rețină, pentru a obține tot ceea ce știa. Sergentul își reaminti în treacăt „Războiul Lumilor”, imaginându-și victoria Pământului și a armatei SUA. Dacă cei doi nu aveau nici o legătură cu crima și nu erau extratereștri, tot fuseseră în stare să facă o vindecare miraculoasă, iar această abilitate avea o mare întrebuințare în domeniul militar. Dacă medicii ar putea vindeca, foarte rapid, morții și muribunzii pe câmpul de luptă, SUA ar avea o armată indestructibilă! Sergentul Armstrong aproape își luă mâinile de pe volan pentru a le freca satisfăcut.

Era destul de clar că indiferent de ordinele colonelului, datoria lui era să-i predea pe cei doi în custodia protectoare a armatei SUA. La urma urmei, colonelul nu prea avea dreptul să-i comande. Desigur avea grad superior, dar nu avea nici o legătură cu CID (Direcția de Investigații Criminale a armatei Satelor Unite); CID fusese de acord să ajute Departamentul Semnalizare în această misiune. Ordinele lui veneau de fapt de la

Direcția de Investigații Criminale și era destul de sigur, că ceea ce dorea el să facă era ceea ce trebuia să facă. Să-i predea armatei.

Dar ei erau doi, iar el era doar unul. Trebuia să se miște cu atenție și să-i păcălească, până când era capabil să telefoneze la sediu pentru interceptarea mașinii.

Colonelul. Asta era problema cu armata. Erau prea mulți pseudo-civili în uniforme. Colonelul ar fi avut probabil încredere în Adolf Hitler dacă ar fi vorbit cu el, între patru ochi. Iar acești oameni erau actori. Nu spusese unul dintre ei că așa zisul extraterestru este actor? Ei bine, datoria lui era să protejeze armata de manipularea civilă. El avea, la urma urmei, douăzeci de ani de carieră militară. De aceea recunoștea un civil când vedea unul. Colonelul Church era practic un civil în uniformă. Un rezervist care primise un contract în armată datorită diplomei sale universitare.

Nu putea merge direct la Fort Benson, asta era clar. Într-un fel se temea de cei doi. În mod normal, și-ar fi folosit pistolul și ar fi rezolvat situația. Dar deja îl împușcase pe unul dintre ei și nu părea prea afectat. Poate că și celălalt era la fel. Colonelul spusese că Padeyevsky era un geniu și ar fi putut inventa un medicament care să readucă oamenii la viață. Dacă i-ar fi împușcat pe cei doi și ar fi devenit zombi? L-ar putea ucide. L-ar putea sugruma. În război văzuse coreeni drogați pe care îi împușcase de două sau trei ori și continuau să înainteze. Calibrul pistolului pe care îl avea trebuia să poată opri un om dintr-un foc dar cu siguranță nu-l oprise pe extraterestru. Sergentul. Armstrong verifică tânărul în oglinda retrovizoare. Încă dormea... sau se prefăcea că doarme.

Ce să facă? Mai bine acționează cât tânărul extraterestru era încă liniștit. În față, pe autostrada, era un centru de serviciu, cu restaurant și stație de benzină. Se gândea la situație, cu mâinile strânse pe volan. Cu mușchii maxilarului încordați concepu un plan.

Theodore își urmărea șoferul la fel de atent, iar degetele și maxilarul încleștate ale sergentului nu îi scapă. Bănuia că se pregătea să încalce ordinele colonelului. Era hotărât să îl împiedece. Fața îi era încordată de determinare. Extraterestrul fusese încredințat protecției sale și își promise că îl va proteja!

Sergentul Armstrong încetini și intră la centrul de serviciu.

- Unde mergem? Rezervorul este pe jumătate plin.
- Știu, fiule, dar trebuie să folosesc baia.

Armstrong parcă intenționat după colțul benzinăriei, astfel încât cineva din mașină să nu poată vedea în interiorul clădirii. Scoase cheia din contact și o aruncă în buzunar în timp ce se îndreptă spre clădire. Theodore nu putea decât să stea pe loc, pentru că tânărul extraterestru s-ar fi putut trezi în orice moment. Era imposibil de estimat cât îi va lua corpului extraterestrului să dizolve glonțul. Când procesul se termina, pur și simplu se trezea complet vindecat. Theodore trebuia să rămână lângă el.

Armstrong se plimbă dezinvolt pe partea laterală a clădirii, apoi alergă la telefonul public și introduse moneda pentru a suna operatorul.

- Operator, se auzi o voce în telefon.
- Fă-mi legătura cu biroul Poliției Militare din Fort Benson. Vreau să vorbesc cu maiorul Harris. Numele meu este sergent Armstrong.

Urmă o tăcere întreruptă de sunete ciudate. Într-un târziu vocea maiorului se auzi la celălalt capăt:

- Maiorul Harris la telefon.

- Sunt Sergentul Armstrong. Am o poveste nebună de povestit. Nu cred că pot să spun totul la telefon, și mă grăbesc. Sergentul dădu numărul de înmatriculare și descrierea vehiculului și ceru ca un echipaj al poliției militare să intercepteze și să oprească mașina la o intersecție cât de curând posibil. Următoarea ieșire de pe autostradă era drumul Redland. Puteți ajunge acolo într-un sfert de ora? Ne va lua la fel de mult până acolo.
- Probabil că putem ajunge și noi la timp, dar din precauție voi cere poliției din zonă să intercepteze mașina și să o rețină în caz că întârziem.
- Bine, domnule, dacă ne oprește poliția civilă, cereți-le să ne ducă direct la spital. În mașină este un om bolnav.
- Sunt periculoși, pasagerii tăi?
- Nu, domnule, nu cred. Dar spuneți-le să se apropie cu prudență.
- Voi face cum ai cerut. Despre ce este vorba, sergent?
- Nu știu cu adevărat, dar cred că sunt suspectați de vânzarea secretelor guvernamentale. Ar putea fi spioni.
- Vei avea echipajul, sergent.
- Mulțumesc domnule.

Armstrong puse telefonul în furcă și își șterse mâna de pe pantaloni. Ura telefoanele publice. Păreau mereu murdare de parcă erau acoperite cu viruși și boli groaznice. Băgă mâna în buzunar și începu să alerge înapoi spre mașină, dorindu-și să fi avut timp mai mult la dispoziție. Theodore era așa cum îl lăsase, privind fără scop prin parbriz. Tânărul extraterestru era încă nemișcat pe bancheta din spate. A fost mai ușor decât anticipase. Intră în mașină și răsuci cheia în contact dar motorul nu porni.

Se întoarse spre Theodore, care privea nedumerit la cheia de contact.

- Are probleme cu bateria? Întrebă sergentul.
- Nu știu. Azi dimineață am urcat prima dată în mașina asta.
- Cel puțin suntem la un centru service. Coborî din nou din mașină lăsând de această dată cheia în contact și dispăru din nou după colțul clădirii.

Behr sări rapid la volan și se întinse sub bord, conectând rapid firul pe care îl deconectase. Se uită precaut dacă sergentul era în apropiere, după care porni motorul. Sunetul motorului îl alarmă pe sergent. Armstrong apărură de după colț, la timp pentru a-l vedea pe Theodore părăsind parcare în viteză. Cauciucurile șuierau pe asfalt, iar Theodore ajunse pe autostradă înainte ca sergentul să poată face ceva pentru a-i opri.

Sergentul mai alergă un timp fără tragere de inimă până când renunță. Se blestemă pentru că se lăsase păcălit de un truc atât de simplu, după toți anii petrecuți în armată. Alergă înapoi la telefon. Se codea să raporteze ce se întâmplase. Se gândea la criticile pe care le va primi! Trebuia însă să raporteze.

Ajunse la telefon gâfâind. Începu să transpire ușor în răcoarea aerului dimineții când ridică din nou receptorul lipicios. Sună la numărul pe care îl formase anterior.

- Ce este sergent? Întrebă maiorul cu exasperare vădită.

Armstrong raportă pierderea celor doi și sugera un a blocaj rutier. Maiorul acceptă ideea neascunzându-și însă nemulțumirea.

- Puteți trimite pe cineva să mă ia și pe mine? Întrebă sergentul încurcat.

- Presupun că putem, spuse maiorul jumătate amuzat jumătate furios.

Armstrong își muscă buzele umilit și puse receptorul în furcă.

Când mașina lui Padeyevsky încăpuse pe mâinile lui Theodore, nu încăpuse pe mâinile unui expert. Theodore nu era deloc familiar cu partea electrică și cu consecințele trucului pe care îl jucase sergentului. Ar funcționa motorul cu firul întrerupt? Theodore presupunea că nu. Însă dacă ținea firul cu degetele, nu putea schimba vitezele datorită cutiei de viteze manuală. După ce băgă mașina în viteza greșită datorită acestei situații, făcând-o să încetinească abrupt în mijlocul autostrăzii, Theodore hotărî să dea drumul firului de sub bord, întrerupând contactul. Această idee se dovedi salvatoare, motorul mașinii continuând să toarcă lin.

Behr înțelese că va trebui să iasă de pe autostradă pentru a-l putea pierde pe sergent. Știa că sergentul folosea telefonul. Probabil cineva îi va aștepta la ieșirea următoare. Ar trebui să treacă de prima ieșire și să caute o alta. Dar chiar dacă ar accelera, tot nu ar ajunge la ieșirea următoare suficient de repede. De întors nu se putea întoarce. Benzile în sens invers erau separate de acestea printr-un șanț imposibil de trecut. Limuzina lui Pablo nu era mașină de teren. Accelerează peste pragul de o sută treizeci de kilometri pe oră. Pe bancheta din spate, tânărul extraterestru dormea liniștit.

Ajunseră la intersecția cu drumul Redland. Era o mașină de poliție care stătea lângă piciorul rampei astfel încât să controleze complet intersecția. Theodore apăsă frâna pentru opri suficient de departe în fața blocajului astfel încât să caute o cale de a reintra pe autostradă. Dar polițistul care aștepta avea, evident, experiență. Motorul mașinii lui mergea și mașina de poliție porni cu spatele, oprindu-se chiar în fața mașinii lor.

- Mâinile sus și ieși din mașină, spuse unul din polițiști ieșind din mașină și îndreptând pistolul spre Theodore.

Behr se gândi să facă un cântec cu refrenul „Mâinile sus”. Cu o ușurință dobândită prin practică, deschise ușa mașinii și ieși afară fără a cobora mâinile nici măcar pentru o secundă. Din nou fu percheziționat; de data aceasta, mâinile i se odihniră pe capota mașinii. Dacă va lăsa vreodată mâinile jos, va scrie o carte despre modalități de a ridica mâinile pentru a fi percheziționat de poliție. Polițistul îl examinează pe tânărul adormit de pe bancheta din spate.

- Este mort? Își întrebă colegul de echipaj.
- Nu... inima îi bate lent. Cred că este în comă, răspunse celălalt polițist.
- Ar trebui să-l ducem la spital. Sunteți doar voi doi? Polițistul îl privi suspicios la Behr. Această întrebare umplu paharul lui Theodore care în mod normal era timid și politicos.
- Nu, spuse el sarcastic. Există un agent federal ostatec în portbagaj și un complice cu mitralieră în compartimentul din bord. Dacă îmi ating nasul, explodez pentru că sunt minat!
- Îți recomand să răspunzi politicos la întrebări. Pentru moment vom da ajutor celui bolnav.
- Unde ne duci? Theodore se temea că vor fi duși la spital.
- La spital.
- Nu ne duceți la spital! Este cel mai rău loc pentru prietenul meu. Nu are nevoie de tratament. Are nevoie doar de odihnă.

Nimeni nu-i dădu atenție. Polițiștii transferară pe tânărul extraterestru în mașina lor cerându-i lui Theodore să i se alăture pe bancheta din spate. Mașina de poliție o luă spre spital, cu Theodore protestând vehement și tânărul extraterestru, care, dizolva un glonț în corp dormind liniștit.

Capitolul unsprezece

Poliția ajunse la intrarea spitalului de urgență și deschiseră portiera din spate a mașinii pentru doi infirmieri, care deja scoaseră o targă în fața clădirii. Îl așezară pe tânărul rănit pe targă, foarte eficient, și îl împinseră într-un hol unde se afla un birou înalt și o femeie impunătoare, cu o mașină de scris. Acesta introduse formularele în mașina de scris și puse degetele pregătire pe taste.

- Nume, întrebă ea.
- Polițiștii se uitară unul la altul și ridicară din umeri, întorcându-se vădit supărați spre Theodore Behr.
- Nu are nume, spuse Theodore.
- Golanule. Copilul ăsta e un nenorocit, spuse unul din polițiști vizibil enervat.
- Cum îl cheamă pe prietenul tău, tinere? Nu-mi spune că nu ți-a spus niciodată numele lui, spuse cel mai înalt dintre polițiști exagerându-și enervarea sperând să-l intimideze pe Theodore.
- Dar nu are nume, din câte știu.

Un internist tânăr veni spre ei, îmbrăcat într-un halat uzat.

- Starea generală... respirație normală dar lentă... puls lent ... Internistul încercă să-l treacă pe lângă biroul de admitere.
- Dar doctore, răsună vocea îndulcită a dactilografei. Nici măcar nu i-am aflat numele.
- Scrie John Doe. Vreau să îl examinez imediat.

Siluetă tânără a doctorului, dispăru pe una din ușile de pe holul principal. Cei doi polițiști se repeziră după internist, dar nu reușiră să ajungă în camera de examinare după el, din cauza unei tamponări cu un cărucior cu butelii de oxigen în momentul în care cei doi încercară să intre pe ușă în același timp. În confuzia creată, Theodore se strecură printre ei.

- Doctore, trebuie să îți vorbesc. Te rog nu face nimic acestui pacient. S-ar putea să-l ucizi!
- Să-lucid? Nu pentru asta sunt pus aici.

Theodore era speriat. Habar n-avea care era compoziția chimică a corpului extraterestru și ce îi putea fi dăunător în timp ce era în această stare. Nu avea idee, de fapt, cât de mare era pericolul în care se afla tânărul din cauza negativității atmosferei spitalului de care îl atenționase Esmeralda. Era însă sigur că nu putea spune: Prietenul meu este extraterestru și se vindecă după moartea prin împușcare.

- Nu vreau să spun că l-ai ucide intenționat, doctore...
- Ascultă amice, vorbește Charlie apăsător. Lasă-l pe doctor să se ocupe de prietenul tău. Ieși și așteaptă acolo, făcu semn către un scaun lângă peretele exterior camerei. Dacă nu taci, te scoatem afară din spital.
- Pot să vorbesc doctorului doar un minut, te rog? Ar putea fi o chestiune de viață și de moarte.

Charlie se uită la partenerul său.

- Ce crezi?

Ofițerul superior se scărpină după ureche. Cu siguranță era grav, tipul fiind într-o comă profundă. Poate că tânărul știa ceva care să-i clarifice situația. Ar fi frumos din partea lui să spună ce știe, în loc să fie impertinent. Nu voia să i se întâmple nimănui, nimic rău, nu voia ca tânărul, care zăcea nemișcat, să moară. Ce rău ar putea face dacă ar vorbi cu doctorul?

- Bine. Dar fi scurt.

Știu, începuse Theodore, că acest om are un istoric medical foarte neobișnuit. A făcut parte dintr-un program experimental la una dintre universitățile din zonă. Au apărut complicații și a fost sub îngrijirea unui medic cercetător care este singurul care știe exact experimentele făcute și efectele lor. Corpul lui este într-un echilibru foarte delicat, chiar acum, și chiar dacă nu îi faci nimic, nu știu ce s-ar putea întâmpla. S-ar putea să moară oricum. Tot ce are nevoie este odihnă. Se va trezi, perfect sănătos, de îndată ce va avea odihnă suficientă.

Fața tânără a doctorului avea o expresie de nedumerire.

- De unde i-ai luat pe acești tineri? Întrebă întorcându-se spre polițiști.

Polițistul mai mare în grad răspunse:

- De pe autostradă, la cererea Poliției Militare. Poliția Militară ar trebui să fie aici din clipă în clipă și vă va oferi mai multă informație. Tipul este exact cum era când l-am văzut prima dată.

Doctorul își trecu mâna prin păr, vizibil descumpănit.

- Bine, Aș dori să vorbesc cu cel care este responsabil pentru starea lui de sănătate. Până ajunge acea persoană aici nu consider necesar să încep vreun tratament. Îl voi examina doar. Nu îi va face rău să fie examinat sau să i se ia puțin sânge?

Ochii albaștri ai lui Theodore erau întunecați, aproape negri, din pricina îngrijorării în timp ce făcea un gest de neputință.

- Nu știu ce l-ar putea răni și vă îndemn să nu îi faceți absolut nimic. După cum am spus, nu are nevoie de nimic altceva decât de odihnă.

- Îl voi examina, totuși. Este în comă, iar eu nu pot sta aici tot restul dimineții, așteptând să cadă răspunsurile medicale din cer. Asistentă!

O asistentă intră și, când i s-a spus de ce este nevoie, a plecat și s-a întors imediat cu un coș metalic cu echipament. Luă sânge extraterestrului și plecă să facă testele pe care le solicitase internistul. Între timp, tânărul doctor cu aspect dezordonat, începuse să explice, pentru sine și pentru o asistentă care intrase și stătea lângă Theodore.

- Bradicardia și bradipneea sunt indicate, spuse el conversațional. Așteaptă-te la o problemă neurologică. Este sugestiv pentru hernia uncal, care a dus la ischemie a trunchiului cerebral.

Deschise unul dintre ochii închiși ai extraterestrului și puse o lumină în el, în timp ce Theodore se zbuciuma de griji.

- Ochiul este normal! Vocea internistului era surprinsă. Poate este asimptomatic, i-a explicat el secretarului de înregistrare, care aprobă din cap.

- Asta este tot ce facem acum. Spuse internistul lui Theodore care era descompus de griji. Vom aștepta aici până vor veni rezultatele de la laborator...

Se auziră voci, apoi strigăte pe hol.

Pe hol se auzi vocea răgușită a sergentului Armstrong. Acesta intră hotărât și indignat în încăperea unde se afla tânărul extraterestru.

- Cine sunteți? Întrebă tânărul doctor sigur pe el. Acest era, la urma urmei, biroul lui, pentru moment.
- John L. Armstrong, Divizia de Investigații Criminale, a armatei Statelor Unite, răspunse sergentul mândru, citind parcă de pe un card. Aceștia sunt prizonierii mei.
- Ești polițistul care i-a adus pe cei doi? Întrebă polițistul înalt.
- Corect. Dar sunt din CID, nu din poliție.
- Polițistul îl reevalua pe sergent. CID părea impresionant.
- Poate îmi poți da detalii despre starea acestui tânăr. spuse internistul. L-am examinat, dar nu găsesc nici un motiv pentru starea de comă. Și ochii lui...
- Am pus un glonț în el, spuse sergentul fără ezitare.
- Unde este rana provocată de glonț?

Internistul era și mai nedumerit. Văzuse cazuri de împușcări și nu aduceau victima în comă, decât dacă erau atinse organele vitale, sau dacă glonțul intra în creier.

- Acest om nu pare să aibă un semn de împușcare pe corp, spuse internistul
- Este adevărat. Sergentul își retrase maxilarul defensiv.
- Cum s-a întâmplat? Întrebă doctorul.
- L-am împușcat în timpul serviciului. Ascultă, acești oameni sunt spioni.

Internistul privi cu mult mai mult respect figura complet anonimă a lui Theodore.

- Mi-a spus o poveste despre cum nu trebuie să-l ating, că se vindecă singur. Rana provocata de glonț unde este? Doctorul verifica cu grijă tot corpul extraterestrului. Unde? repetă internistul.
- Ar trebui să fie chiar în mijlocul spatelui. Nu ratez mai mult de zece centimetri de la distanța aceea.

Doctorul chemă o infirmieră și-l întoarseră pe extraterestru astfel încât să stea întins pe burtă. Era un gaură evidentă în cămașă, exact unde spusese sergentul că trebuie să fie. Era ușor pătată de sânge. Spatele bărbatului era însă fără cusur. Nici sergentul, nici doctorul nu putură găsi urma.

- Ascultă, acesta este omul pe care l-am împușcat. Sunt sigur de asta. Sergentul Armstrong își întoarse ochii mijiți spre Theodore. Poate că acești băieți erau la sinceri la urma urmei.

Internistul trecu cu grijă, peste spatele tânărului inconștient.

- Găsesc crăpături pulmonare pe partea stângă. Ar putea avea inflamație în această zonă. Căută foarte amănunțit dovezi ale oricărui alt disconfort și nu a putut găsi nimic.
- Nu știu ce să spun, sergent, dar asta nu este omul pe care l-ai împușcat. Nu există nici o dovadă de împușcare sau vreo rană, cu excepția unei ușoare inflamații pe partea stângă a diafragmei.

Sergentul avea maxilarul încleștat.

- Jur pe viața mea că l-am împușcat pe acest om.

Internistul era mai matur în profesia sa decât în emoțiile sale, iar mândria lui profesională era șifonată.

- Sergent, nu există nici un glonț în omul acesta.
- Îți voi dovedi, spuse sergentul cu voce tare. Pune-l sub aparatul de Raze X. Va arăta glonțul, nu-i așa.
- Cu siguranță dacă există vreun glonț de arătat. Dar nu există și îmi mizez reputația profesională pe asta. Oricine poate vedea că omul ăsta nu are nici o zgârietură pe el.
- Ți-e teamă că am dreptate. Îți pasă mai puțin de pacientul tău decât de reputația ta? Sergentul își împingea fața tot mai aproape de chipul bietului internist. Ascultă, fă acestui băiat o radiografie și vei afla ce este în neregulă cu el.

Internistul se uită câteva secunde la fața roșie a sergentului, apoi pregăti echipamentul greoi de Raze X din tavan și făcu fotografia pe care o solicitase sergentul, trimițând-o imediat la dezvoltat.

Filmul fu adus și predat medicului după câteva minute. Acesta îl ridică la lumină și privi, cu gura căscată.

- Iată, arată sergentul. Armstrong. Chiar unde am spus că este.

Amândoi se uitară un minut la fotografie. Era cu siguranță un glonț în diafragmă. Părea că ar fi putut penetra stomacul, dar s-a oprit în siguranță departe de organe sau oase vitale. Trebuie să fi fost motivul pentru care era atât de puțin sânge, gândi internistul. Glonțul ratase toate marile artere.

Sergentul Armstrong era la rândul lui nedumerit. Sunt imaginile la scară? Cât de mare este acel glonț?

- Razele X sunt foarte precise. Doctorul luă un instrument din unul dintre sertarele dulapului de pe perete. Glonțul este aproape jumătate de centimetru în diametru.
- L-am împușcat pe acel om cu acest pistol. Sergentul își arată arma. Glonțul are diametrul de două ori mai mare. Poate aparatul de Raze X distorsiona imaginea?

Internul se uită îndoielnic la pistolul sergentului. Aceasta era evident calibrul 45. A tras din nou echipamentul de Raze X, a făcut o fotografie nouă a cărui negativ a fost dezvoltat în alte cinci minute. Pe noul negativ nu se vedea nici un glonț.

Theodore se retrăsese la marginea încăperii privindu-i pe ocupanții puternic luminați strânși în jurul negativelor și a mesei de examinare, vorbind, gesticulând, arătând încordați și îngălbeniți de lumina neoanelor, ca bărbatii într-un ring de box sau elevii recitând într-o clasă. El fu primul care îl văzu pe tânărul extraterestru deschizând ochii și încercând să se ridice. Sări în picioare instantaneu pentru a-i oferi sprijinul. Ajutorul oferit nu fu necesar. Așa cum făcuse când se trezise mai devreme între florile sălbatice, extraterestru privi cu atenție în jurul camerei mici, examinându-i ocupanții.

Theodore spuse:

- Nu suntem la Joshua pentru că sergentul de aici a decis să ne aducă la spital. Acum că te-ai trezit, nu vād de ce ne-ar ține aici. Vezi doctore? Theodore dădu din cap către prietenul său, care acum stătea calm și se uita în jur, aparent la fel de sănătos ca oricine altcineva din cameră. Ți-am spus că va fi totul bine dacă îl lași să doarmă.

Internistul verifică rapid semnele vitale: pulsul, temperatura, ritmul respirator. Acum toate erau perfect normale, nu mai erau încetinite. Asistentă care luase sânge intră în încăpere, parcă la un semnal. Ca și cum ar fi așteptat-o să își spună concluziile, grupul

amețit ascultă în tăcere. Ea citi din buletin: Crit 50%. Glucoză 100. Fără corpi cetonici. CBC este 6.000, cu 68% poli; nici o schimbare remarcată la stânga. Limfe și mono 25%. Asta este tot, doctore?

Internistul îi luă hârtia din mână și o privi din nou. Nu există nici o dovadă în nici unul dintre teste ca să fi existat vreodată ceva în neregulă cu pacientul. Nici o dovadă a vreunei răni prin împușcare sau a unei pierderi sânge.

- Asta e tot mulțumesc. Nu, așteptați un minut. Poți te rog să-mi aduci un test pentru nivelul de plumb?
- Spectroscopie? Asistenta părea surprinsă.
- Este corect, confirmă internistul.

Asistenta ezită deoarece nu era calificată în astfel de echipamente.

- Va trebui să-l rog pe dr. Price.

Femeia de la recepție intră pe ușă chiar în momentul în care tehniciana de laborator ieșea din încăpere.

- Domnule doctor, încă nu am internat acest pacient.
- Întreabă-l ce vrei. Este treaz.
- Mulțumesc doctore.

Recepționista se întoarce spre tânărul extraterestru:

- Numele, te rog.

Theodore intervine în tăcerea care urmă:

- Este un prieten de-al meu, și ...
- Nu am nici un nume, spuse calm extraterestrul.

Doctorul își ridică sprâncenele subțiri privind dintr-o dată mai atent. Participa la un seminar despre tehnici psihiatrice. Vorbi cu vocea tremurând de o emoție lăuntrică:

- Dar toată lumea are un nume.
- Nu am nici un nume.
- Unde locuiești?

Liniște. Tânărul extraterestru o privi pe recepționista nedumerită cu detașare absolută. Theodore întrerupse din nou tăcerea încărcată.

- Te rog încetează cu întrebările. Acum nu ai nevoie de aceste informații. Când acest lucru este clarificat, pot eu răspunde la toate întrebările de care ai nevoie...

Internistul îl întrerupse.

- Cred că avem o problemă aici. O să-l pun sub observație peste noapte.

Sergentul se pregătit să protesteze dar fu întrerupt.

- Vom avea un raport de la un psihiatru. Dar acum..., Internistul se întoarce spre recepționistă, o să-l las pe psihiatru să pună întrebările. Ție nu îți răspunde la întrebări.

Recepționista se ridică cu demnitatea șifonată și ieși din încăpere. Doctorul devenea tot mai entuziast de Razele X și de recuperarea bărbatului.

- Spui că era sub tratamentul unui biofizician? îl întrebă pe Behr. A fost tratamentul aplicat pentru această rană de glonț?

Behr se gândi și dădu din cap afirmativ.

- A fost tratat astfel încât propriul său corp să asimileze glonțul și să scape de el. De aceea dormea.

Doctorul dădu din cap.

- Și de aceea glonțul era mai mic, și apoi a dispărut de pe razele X, spuse internistul cu voce tare dar mai mult pentru el însuși.

Se gândea, privindu-l pe extraterestru și încercând să-și amintească ce învățase la cursurile despre corpul uman. Ar putea fi pus corpul într-un fel de stare hipnotică și sugestivă, pentru a dobândi capacitatea de a elimina un glonț?

- Domnule Armstrong, din ce este făcut glonțul de calibru 45? întrebă internistul.

- Plumb și cupru, i se răspunse.

- Cu cuprul era destul de ușor. Există o proteină în sânge, ceruloplasmă, care ar putea dizolva cuprul și transmite ionii către sistemul digestiv eliminându-i prin excremente. Asta ar putea fi verificat. Acum plumbul. Este mai complicat. Este otravă pentru corp. Dar, glonțul perforase stomacul, aproape sigur. Fiind acid mult în acea zonă, plumbul s-a transformat în ioni dublu pozitivi. Aceștia ar merge la rinichi, și, există o enzimă în rinichi care ar recunoaște plumbul. Apoi sistemul de transport activ al tubului contort proximal al rinichilor l-ar transporta din „basi recti” spre lumen. Ar putea fi eliminat de acolo sub formă de urină. Ar putea fi verificat: plumb în urină.

- Vă rog spuneți asistentei de serviciu să vină aici, spuse doctorul către unul dintre polițiști.

- Am putea găsi o cameră pentru acest domn? doresc niște teste suplimentare spuse doctorul asistentei. Verificați-i scaunul pentru urme de cupru și urina pentru urme de plumb.

Aceste teste erau speciale, iar doctorul era doar un internist.

- Da, în regulă, spuse asistenta, uitându-se spre tânărul extraterestru.

- Și, vezi dacă îl poți aduce pe doctorul Harvey aici cât de curând posibil, pentru un interviu preliminar cu pacientul. Dr. Harvey era psihiatrul spitalului și lucra la încă un spital din acea zonă.

- Doar un minut. Sergentul dorea să-și recupereze extraterestru și își reconsideră poziția de a-l lăsa pe tânăr să stea peste noapte. Sunt gata să îl preiau de aici. Nu mai are nevoie să stea în spital.

Internistul văzu lucrarea, pe care avea de gând să o scrie despre acel caz, zburând pe fereastră.

- Nu, sergent, pacientul va rămâne aici peste noapte pentru teste suplimentare.

Ușa se deschise din nou.

- Dr. Harvey! exclamă internistul prezentând rapid cazul medicului psihiatru.

- Unde sunt informațiile pacientului? întrebă liniștit și vioi psihiatrul uitându-se spre asistenta care îl urmărea în încăpere.

- Nu am reușit să obținem nimic, doctore. De aceea ați fost contact.

Dr. Harvey luă un scaun și se așează.

- Care e numele tău, te rog?

Fața calmă, plăcută a tânărului cu ochii ațintiți asupra acestui nou interlocutor, răspunse:

- Nu am nume.
- Cum te cheamă?
- Nu am nume.

Harvey se uită atent la chipul bărbatului; părea calm, fără ostilitate.

- Ți-ai uitat numele? Adică, trebuie să existe ceva, un titlu, care să fie pus pe această hârtie. Harvey făcu semn cu mâna spre fișa de internare. Ce nume sugerezi?

Extraterestrul își aminti dificultatea pe care o provocase prin inițierea unei acțiuni și nu avea de gând să se ridice și să plece, așa cum ar fi dorit, în fața acestei confuzii totale. Pur și simplu stătu, încercând din greu, și eșuând, să înțeleagă aceste întrebări.

- Ce zici de Charlie? Ai vrea să ai numele Charlie, deocamdată? Va trebui să avem un nume complet în curând, dar este Charlie suficient deocamdată?

Urmă o pauză. Extraterestrul încerca să înțeleagă ce i se spunea. Nu putea. Stătea liniștit, zâmbind bine intenționat și ușor jenat.

- Te simți bine, întreabă psihiatrul? Putem să vorbim în altă zi, dacă preferi. Psihiatrul ignoră semnele frenetice ale internistului.

Tăcere din partea extraterestrului.

- Asta face parte din munca mea. Eu pun întrebări, tu răspunzi. Dacă pun întrebările și tu nu răspunzi, atunci nu-mi pot face treaba.

Nici un răspuns.

- Vorbim mâine zise psihiatrul. Mă bucur că te-am cunoscut. Se ridică. O zi bună.

- Nu renunța încă, doctore Harvey! Internistul era nemulțumit de concluzia interviului. Am sperat la un diagnostic și un raport ca să pot lucra mai bine cu pacientul din punct de vedere medical.

Harvey zâmbi, nu văzuse nimic greșit din punct de vedere medical. Spuse:

- Totuși, acum îți voi da raportul. Nu o să-l forțez pe băiatul ăla. Vreau să fiu prieten cu el ca să vorbească cu mine când va fi gata să o facă.

Se așază din nou:

- Voiam să fac asta în biroul meu, dar o voi face chiar aici, dacă ești nerăbdător să știi ce cred. Totuși, va trebui să eliberezi camera. Inclusiv pacientul.

- Puteți aștepta pe hol, vă rog? Internistul deschise ușa și împinse pe toată lumea afară. Extraterestrul urmă sugestia lui Theodore și așteptă în liniște în fața ușii.

Psihiatrul îi dictă asistentei:

- Subiectul este un mascul adult. Pare normal în toate privințele posibile. Singura anomalie observată este absența completă a vorbirii receptivă. A refuzat să își dea numele și, deși a fost relativ plăcut, a rămas complet necomunicativ. Posibilitatea schizofreniei catatonice sau a unei alte forme de reacție nevrotică, sau posibil psihotică, cu simptomatologie catatonică, rămâne foarte ridicată. Un examen neurologic este recomandat, în special teste pentru leziuni cerebrale. Afectul părea calm. Nu a manifestat nici o ostilitate aparentă; cu toate acestea, a fost imposibil să stabilesc un contact cu subiectul.

Dr. Harvey se ridică și îi zâmbi tânărului internist.

- Este suficient, doctore?

În timp ce internistul spuse „mulțumesc”, psihiatrul se întoarse calm și ieși pe ușă, urmărindu-și secretara. Sergentul intră și spuse:

- Vom pleca acum, doctore. Nu e nimic în neregulă cu el, nu? întrebă sergentul nerăbdător.

- Nu, nimic vizibil. Dar...

- Aceasta este o chestiune de securitate națională. Mulțumesc pentru ajutor. La revedere.

Sergentul trecu pe lângă biroul de admitere. Theodore și tânărul extraterestru mergeau chiar în dreptul lui, iar cei doi polițiști puțin mai în urmă. În spatele lor, se auzi un strigăt din partea asistentei care nu reușise să îl admită pe tânăr în spital. Femeia anticipa dificultățile pe care le va avea încercând să explice situația superiorului ei.

Internistul mergând în urma grupului o calmă.

- Uita de tot episodul. Voi lua asupra mea totul. O.K?

Ea încuviință din cap, neconvinsă. Internistul se întoarse depărtându-se agale pe holul dezolant al spitalului. Nimic de genul ăsta nu se mai întâmplase vreodată. Intră în încăperea unde îl examinase pe tânărul misterios și se întinse pe masă. Închise ochii resemnat. Până la urmă nu va deveni celebru. Cu câteva minute în urmă pe aceeași masă de examinare stătuse un extraterestru.

Sergentul Armstrong ieși pe ușa spitalului uitând internistul și întregul episod și le ceru lui Theodore și extraterestrului să intre înapoi în mașina de poliție care îi adusese la spital.

- Mai bine pune cătușe ăstuia. Nu este de încredere. Ultima dată când s-a urcat într-o mașină, a furat-o.

Polițaiul aprobă din cap.

- Da. Mi-am dat seama că este golan, spuse punându-i cătușele lui Theodore.

- Dar celuilalt? întrebă Charlie.

Sergentul se uită la extraterestru. Își aminti de recuperarea miraculoasă a tânărului și se întrebă ce alte puteri supranaturale are.

- Da, pune-i și lui cătușe.

Charlie se conformă, strângând metalul rece în jurul încheieturilor extraterestrului. Tânărul testă brățările strălucitoare care nu-i lăsau nici o oportunitate de mișcare a brațelor, ceea ce făcea foarte greu să se servească pe sine sau pe semenii lui. Îl nedumerea acest comportament și îl găsea surprinzător și de neînțeles. Ar fi dorit să fi finalizat turul său în planele mentale ale acestei planete și să găsească explicație pentru motivele din spatele acestui comportament ciudat.

Întreaga călătorie fusese o serie de scene și acțiuni inexplicabile, mai ales după ce mașina de poliție intră pe poarta principală a Fortului Benson și Armstrong dădu instrucțiuni despre cum să ajungă la sediul Poliției Militare. Extraterestrul stătea fermecat de diversele unități militare pe care le întâlneau. Era interesat de multe dispozitive mari și complexe pe care le vedeau care totuși nu păreau să aibă nici un sens sau scop. Era complet uluit de mașinăriile diviziei blindate pe care o depășeau. Tancurile

M-60 i se păreau atractive, cu tunurile lor lungi și subțiri, înălțându-se elegante deasupra corpurilor greoaie. Poate, se gândi extraterestrul, sunt forme de artă, iar tuburile lungi proeminente, ridicate spre cer, reprezintă căutarea eternă a adevărului.

Gândul acela îl mulțumi și se gândi la el câteva secunde, sperând că pătrunsese unul din nenumăratele mistere pe care le întâlneau pe planetă.

Privi cum un grup de recruți treceau în pas de defilare aproape perfect, puștile purtate în brațe, cantine și baionete plesnindu-le ritmic și armonios peste coapse. Păreau bucuroși și se întreba ce obiectiv putea crea o asemenea unitate în entitățile implicate. Își imaginează înălțarea spiritelor acestor oameni și se bucură împreună cu ei de ființa lor unită în fraternitate. Cât de aproape se mișcau, cât de completă unitate de spirit și gând trebuia să existe, pentru că toți știau ce urma fiecare să facă și se mișcat în armonie. Chiar când mașina lor de poliție trecu pe lângă capul coloanei, la comanda sergentului instructor, recruții începură un cântec popular unităților militare pe durata instrucției:

- Stânga, dreapta, stânga. Ai avut o casă, dar ai plecat... răsună din piepturile soldaților.

Era o frumusețe a armoniei spirituale pe care extraterestrul dorea să o exprime și se întoarse spre Theodore cu ochii strălucind de fericire.

- Cei care locuiesc aici sunt cu adevărat în unitate cu ei înșiși și cu Creatorul. Se bucură de o mare coeziune!

Theodore fu șocat de ceea ce înțelesese tânărul de lângă el. Nu îi putu răspunde extraterestrului deoarece erau prea multe de spus.

- Încă este drogat? întrebă unul dintre polițiști.

Între timp, extraterestrul întoarse capul pentru a vedea fraternitatea în timp ce treceau pe lângă alte unități în marș. Când mașina se opri în fața clădirii care găzduia sediul Poliției Militare, polițist cel înalt luă neceremonios brațul extraterestrului și-l trase în clădire, chiar în spatele sergentului și a lui Theodore.

- Trebuie să-l văd pe maiorul Harris, spuse sergentul Armstrong către ofițerul de la intrare.

- Te așteaptă.

Armstrong se întoarse spre polițiști.

- Mulțumesc. Apreciez foarte mult cooperarea voastră. Lăsați prizonierii în seama mea de aici.

- Mă bucur că am fost de folos, spuse polițistul înalt, având impresia că Behr și extraterestrul lucrau în cadrul armatei.

- Vom lua cătușele cu noi, dacă nu te superi.

- Nici o problemă, spuse Armstrong. Sunt sub pază militară.

Cătușele fură recuperate și, ofițerul de poliție zâmbi oarecum îngăduitor sergentului care, în atitudine, arăta îndelungata sa carieră de soldat. El însuși lucrase în armată și recunoscuse filozofia comună unor oameni ca sergentul Armstrong. Plecară, cu seturile de cătușe zornăind.

- Intră direct, sergent, spuse ofițerul de la intrare, făcându-le semn lui Theodore și extraterestrului să se așeze pe scaunele aliniate lângă perete în fața intrării.

Armstrong intră în birou și se opri la trei pași de biroul de lemn, în spate căruia stătea maiorul Harris. Salută cu mișcări energetice.

- Sunt Sergentul de Clasa Întâia John Armstrong.
- Sergent. Ia loc te rog. Harris îi întoarse salutul. Acum, spune-mi despre ce este vorba. Am auzit despre Căpitanul Crouse. O veste tristă.
- Da domnule. Nu știu de unde să încep. Mai întâi vreau să-ți spun despre căpitanul Crouse. Eram îngrijorat...
- Avem raportul complet despre căpitanul Crouse. Locotenentul Sheridan a ridicat cadavrul și a făcut o anchetă preliminară, iar autoritățile civile au luat-o pe soția șerifului în custodie. Deși, din câte aud, pare o greșeală ridicolă.
- Da domnule. Cu siguranță a fost o greșeală. Dar i-am adus pe cei doi...

Armstrong realizează că ofițerul său superior ar putea crede neverosimil să dețină doi spioni interplanetari, unul dintre ei extraterestru.

- Continuă, sergent.
- Raportez, domnule, am..., am doi tineri afară...

Maiorul așteaptă până când fu evident că sergentul avea nevoie de mai multe îndemnuri.

- Am înțeles că ai adus doi tineri. Din ce unități fac parte?
- Nu aparțin nici unei unități. De fapt, nu sunt în armată.
- Nu sunt în armată? Chipul maiorului se schimbă instantaneu de la interes la furie. Atunci de ce i-ai adus? Îți dai seama în ce necazuri ne bagi dacă acești doi civili pot dovedi că i-am reținut? Este serios, sergent.
- Da, domnule, știu, spuse Armstrong. De aceea am luat lucrurile pe cont propriu. Lăsați-mă să povestesc de la început.
- Bine, spuse maiorul Harris sumbru. Sper că ai știut ce faci.

Armstrong se fâstâci pe scaun, cu o mână lărgindu-și nervos gulerul ca și cum nu avea destul aer.

- Totul a început când căpitanul Crouse și cu mine au fost desemnați să-l ajutăm pe colonelul Church să investigheze scurgerea anumitor informații despre munca experimentală a acestuia. Toate acestea erau extrem de secrete. Îl supravegheam pe Padeyevsky pentru că el personal înființase o parte din programul experimental. Sergentul trase aer în piept. Așadar îl supravegheam pe Padeyevsky, dar nu îi supravegheam direct casa, deoarece este o alee foarte lungă, și casa nu era vizibilă de unde eram eu plasat. Dar este o singură cale spre casă. Sergentul se opri. Maiorul încuviință din cap înțelegător.

- La un moment dat am văzut un Cadillac urcând pe alee. Nu am știut cine sunt. Apoi pe alee a intrat mașina lui Padeyevsky. Mă întrebam dacă Cadillacul a mers la casa doctorului sau la o altă casă. Sunt două case lângă aleea aceea, domnule. Am mers la cealaltă casă și nu am văzut Cadillacul. M-am gândit să mă întorc la Padeyevsky, să văd dacă aş putea afla ceva. Ajunsesem destul de aproape de casă, când iată că apare Cadillacul, cineva dinăuntru trăgând în cauciucurile mașinii lui Padeyevsky. Am alergat înapoi la mașina mea și l-am sunat pe căpitanul Crouse să-i spun ce se întâmplă. El trebuie să-l fi sunat pe colonelul Church, pentru că au apărut împreună.

- Continuă, sergent, spuse maiorul Harris.

- Da domnule. S-au urcat amândoi în mașina mea și am început să le povestesc situația când o mașină sport apărui pe alee. Eram ascunși în afara drumului. Au trecut doar câteva minute înainte ca mașina lui Padeyevsky să iasă de pe alee. Trebuie să fi schimbat cauciucul spart. Am decis să-i urmărim, din moment ce toți cei care fuseseră în casă păreau să fie în mașină. Colonelul a rămas cu mine, pentru că voia să-mi pună câteva întrebări. Căpitanul Crouse a plecat în propria mașină. Am început urmărirea. Au ajuns la casa aceluia șerif. I-am pierdut când au intrat în garaj, dar căpitanul Crouse s-a întors și i-a găsit.

- Acum ajungi la uciderea căpitanului Crouse, spuse maiorul. Vreau să văd cum se compară povestea ta cu cea a Locotenentului Sheridan.

- Da domnule. Din câte am înțeles, a fost o mare neînțelegere. Soția șerifului l-a împușcat înainte să știe ce se întâmplă. Căpitanul Crouse scosese arma și ea a crezut că îi va împușca soțul. Credea că are de a face cu un criminal.

Mayorul Harris dădu din cap.

- Da, povestea se potrivește cu a locotenentului până acum. Dar ce naiba faci cu acești doi civili?

- Tocmai am ajuns la această parte a poveștii. Colonelul a început să interogheze grupul Padeyevsky. Erau cinci: Padeyevsky însuși, un actor numit Joshua Starr, o blondă atractivă numită Esmeralda, un tânăr numit Behr și un alt tânăr care semăna foarte mult cu Behr, poate sunt rude, doar că nu vorbește niciodată, și părea că este nebun sau dus. Tânărul stătea mereu cu ochii închiși. Oricum, colonelul începu să interogheze grupul, iar eu ascultam, până când extraterestru s-a ridicat și a ieșit din casă. Și bineînțeles...

- Ce ai spus, sergent?

- Extraterestru, domnule. Extraterestru. Din acest motiv i-am adus pe ăștia doi aici. Sunt aici la intrarea în birou...

- Urmă o tăcere de piatră din partea Mayorului.

- Extraterestru s-a ridicat și a ieșit, iar colonelul Church i-a spus să se oprească sau trage, iar acesta nu s-a oprit. Deci colonelul a tras. A spus că a fost o lovitură de avertizare, dar eu nu am știut asta. Așa că l-am susținut. Când colonelul a început să tragă, unul dintre ei a spus: „Trebuie să-l opresc pe extraterestru”, sau ceva de genul ăsta. Atunci am aflat că nu este de pe planetă. Oricum, colonelul a tras și a trebuit să-l susțin pe colonel, așa că i-am tras un glonț în spate cu pistolul meu calibru 45.

- Stai puțin, sergent. Ai împușcat tânărul care așteaptă afară chiar acum cu un pistol calibru 45?

- Da domnule. Drept în mijlocul spatelui.

Mayorul se duse la ușa biroului său și căută în jur încercând să repereze victima.

- Nu văd victime, sergent. Doar doi tineri, care par frați. Ambii par sănătoși după înfățișare.

- Cel din dreapta, domnule. Acela este extraterestru.

- Atunci înseamnă că nu l-ai nimeri. Este corect?

- O, nu, domnule. L-am nimerit chiar în mijlocul spatelui. eu nu ratez niciodată mai mult de zece centimetri de la acea distanță.

- Sergent, nu am auzit niciodată de un om care a fost lovit în mijlocul spatelui cu un glonț de calibru 45 recuperându-se, dacă supraviețuiește, în mai puțin de o lună sau șase săptămâni. Acest om este sănătos.

- Știu, domnule. Doctorii trebuie să investigheze acest fapt. Ți-am spus că este o poveste amuzantă. De aceea am început să cred că acel tânăr este cu adevărat extraterestru. Pentru că și-a revenit după împușcătură

Maiorul se uită la sergentul Armstrong. Se uită lung și încruntat. Culoarea obrazilor, aspectul prea strălucitor al ochilor... poate sergentul are o criză de isterie. Merse încet înapoi la birou și se așează.

- Continuă, sergent.

- Da domnule. Ei bine, după ce extraterestruul căzuse și colonelul îl examinase și spusese că este mort, blonda vine și spune că de fapt nu este mort și că pot să-l aducă înapoi la viață. Ei bine, au vorbit o vreme, iar colonelul le-a permis să încerce. Deci au ridicat corpul tânărului (era mort, domnule maior) și l-au dus în spate casei unde fata și actorul au făcut o mulțime de scamatorii în jurul lui...

- Unde era colonelul în tot acest timp?

- Eu eram în casă cu ceilalți dar colonelul a rămas cu ei afară și i-a supravegheat.

- Continuă.

- Și-au fluturat mâinile în aer rostind cuvinte ciudate și după un timp, când s-au întors, extraterestruul era cu ei, umblând pe propriile picioare. L-au adus cumva înapoi la viață. Cu siguranță putem folosi această tehnică în război. Oricum, după ce au venit înapoi în casă, am observat că, în timp ce erau afară, îi făcuseră ceva colonelului, îl hipnotizaseră bănuiesc, pentru că el credea tot ce spuneau ei, și făcea tot ce voiau ei. Doreau să plece să o salveze pe fata extraterestră, care...

- Ce ai spus?

- Da, domnule, ei urmăreau Cadillacul pentru că extraterestra, care venise cu extraterestruul, fusese răpită și...

- Răpită?

- Da, domnule. Fusese răpită de oamenii din sindicat, iar grupul Padeyevsky îi urmărea pentru a o recupera. Oricum, asta i-au spus colonelului Church, iar el i-a crezut și a spus că îi va ajuta în orice fel va putea. Pot spune că domnul colonel nu avea dreptate, știu că nu avea control asupra situației. Adică, trebuia să fiți acolo pentru a simți acest lucru. Oricum, colonelul mi-a spus să-i las pe extraterestru și pe tânărul Behr să se întoarcă la templul lor...

- Templu? Maiorul renunțase să mai înțeleagă tot ce auzea. Fața sa, se congestiona tot mai mult pe măsură ce sergentul își continua povestea. Ce templu?

- Actorul, Starr, are un templu, domnule. Și noi trebuia să mergem acolo. Este foarte aproape de aici.

- Da, îl cunosc pe Starr. L-am văzut la televizor. Are templu? Continuă, sergent.

- Da domnule. După cum am spus, trebuia să fiți acolo, pentru a înțelege cum s-a întâmplat totul...

- Știu că este o poveste dificilă, sergent. Armstrong. Continuă.

- Bine, domnule. În mod normal aş fi respectat ordinele colonelului, dar colonelul avea privirea aceea pierdută şi ochii îi străluceau, dacă înţelegi ce vreau să spun. Iar, apoi el face parte din Corpul de Semnale, iar eu din CID şi m-am gândit că poate ştiu mai multe despre anchete penale decât ştie el, deoarece a lăsat această situaţie să-i scape de sub control. Adică să lase un spion extraterestru să meargă la un templu, dacă înţelegi ce vreau să spun. Aşa că m-am gândit că este mai bine să-i aduc aici, în loc de templu.

- Maiorul Harris respira greu. Armstrong înghiţi în sec.

- Vedeţi, domnule, nu i-am putut lăsa pe aceşti spioni să scape. Singurul lucru pe care îl puteam face, era să-i aduc aici pentru interogatoriu. Nu ştiu dacă au avut vreo legătură cu împuşcarea Căpitanul Crouse, dar pun pariu că au informaţii militare de care avem nevoie.

- În regulă, sergent. Deci m-ai sunat?

- Da domnule. Şi au scăpat imediat după ce am sunat, dar noi i-am prins din nou şi i-am dus la spital. Extraterestru se recupera încă după ce fusese ucis şi era în comă sau aşa ceva.

- Extrater... maiorul se corectă. Acest om s-a recuperat la spital?

- Da, domnule, acolo dar nu au făcut nimic pentru a-l vindeca. L-au lăsat doar să doarmă timp de o oră şi au făcut nişte teste de sânge şi l-a examinat un doctor, apoi s-a ridicat de unde zăcea şi era recuperat complet. Behr, celălalt tânăr, a spus că aşa se va întâmpla.

- S-a trezit cu un glonţ de calibrul 45 în el?

- Când s-a trezit nu mai avea nimic în el. La prima radiografie avea un glonţ de calibrul 25 la a doua radiografiei, când s-a trezit, nu mai era nimic acolo.

- Apoi i-ai luat pe cei doi tineri şi i-ai adus aici. Asta e toată povestea?

- Da, domnule, asta este. Deci acum avem un spion extraterestru şi...

- Mulţumesc, sergent. Asta este tot deocamdată. Dacă ai putea doar aştepta afară, în timp ce vorbesc cu aceşti oameni.

Maiorul Harris se ridică şi-l escortă pe sergent până la uşa biroului său. Se îndoia de competenţa sergentului în acest moment, pentru că toată povestea era de necrezut, şi ultima parte nu avea nici un sens.

- Aceşti tineri sunt civili, sergent. Mi-aş fi dorit să te fi gândit la asta mai devreme. Dacă nu sunt amândoi foarte amabili cu noi, s-ar putea să avem probleme.

- Dar, domnule, unul dintre ei este un cercetător de pe altă planetă, aşa că trebuie să fie în armată acolo. Deci asta îl pune sub jurisdicţia, noastră? Behr este complicele lui, aşa că asta îl face vinovat, nu-i aşa, domnule?

- Maiorul îl scoase pe sergent pe uşă fără a răspunde la întrebări. Altă planetă! Oricine putea vedea că erau doi băieţi normali, colegi, probabil. Îi făcu semn extraterestrului să intre în biroul lui şi, la îndemnul lui Theodore, tânărul se conformă vesel şi se aşază, la invitaţia maiorului, pe scaunul pe care stătuse mai înainte sergentul Armstrong.

Maiorul îşi drese glasul.

- Înainte de a vorbi, aş dori să citesc din Codul Justiţiei Militare.

Maiorul nu avea absolut nici un drept asupra acestui om şi ştia asta. Dar se gândea că citind codul, cum era obiceiul cu personalul militar, băiatul ar fi fost convins să se

conformeze. Citi articolul 31, partea care informează acuzatul cu privire la dreptul său la apărare și dreptul său la tăcere, deoarece orice spune poate fi folosit împotriva lui în instanță.

Extraterestrul se uita fix la maior în timp ce i se citeau cuvintele, încercând să le înțeleagă sensul. Din câte știa el, cuvintele nu puteau fi folosite ca instrumente pe plan fizic, pentru că puterea pe care o puneau în mișcare era mentală. Poate că bărbatul din fața lui îi dădea informații despre forțele invocate din planele mentale. Era foarte interesant. Nu știa că oamenii acestei planete erau conștienți la un asemenea grad de orice altceva decât de planul fizic. Era o veste bună. Acesta era cu adevărat un loc minunat, acest sediu al Poliției Militare. Frăția oamenilor care se plimbau ordonat, și cântecele lor armonioase și acum dovezi ale cunoașterii planetelor superioare.

- Este clar? întrebă maiorul.
- Da, răspunse extraterestrul, zâmbindu-i cu nerăbdare acestui om, care putea fi învățător. Spera că i-ar putea fi de folos. Acum că brățările metalice erau scoase, era mai mult decât fericit să ajute în orice fel necesar.
- Cum te numești? întrebă maiorul.
- Nu am nici un nume.
- Bine, atunci... cum îți spune Behr?
- Nu sunt chemat cu cuvinte.
- Cum ești chemat atunci?
- Cu gânduri.
- Sergentul avusese dreptate cel puțin într-o privință. Tânărul era ciudat. Încercă o altă abordare.
- Înțeleg că sergentul Armstrong te-a împușcat.
- Da.
- Ai fost împușcat?

Extraterestrul se uită tăcut la maior, fără să recunoască cuvintele ca o întrebare.

- Unde te-a lovit glonțul?
- Omul din spațiu își puse mâna la spate și, atinse locul în care îi intrase glonțul în corp. Harris s-a aplecat și l-a tras de tricou.
- Te deranjează l-a întrebat.

Deși tânărul nu avu nici o reacție la întrebare, neînțelegându-i sensul, maiorul continuă să tragă în sus tricoul ușor pătat. Nu exista nici o dovadă a vreunei răni; pielea era netedă ca a unui copil. Lui Harris i se părea evident că sergentul adusese omul greșit. Poate că cineva înlocuise băiatul. Poate Armstrong avusese dreptate în privința hipnozei. Poate că acești oameni reușiseră să-l hipnotizeze nu doar pe colonelul Church, ci pe sergent. Era cu adevărat ciudat. Clatină din cap, și puse extraterestrului alte întrebări, dar nu păreau să însemne nimic pentru el, căci tăcea, fără să răspundă. În cele din urmă renunță. Poate va obține mai multe de la celălalt.

- Asta este tot, mulțumesc. Ai putea trimite pe domnul Behr înăuntru și aștepta afară în timp ce vorbesc cu el?

Extraterestrul se înclină vesel în semn de aprobare. Behr, în contrast, arăta enervat. Maiorul Harris i-a citit aceleași paragrafe din cod și i-a făcut semn să se așeze. Theodore se conformă.

- Cum te cheamă? întrebă maiorul.
- Îmi pare rău, domnule maior, dar nu vorbesc. Am văzut suficientă televiziune pentru a ști că am dreptul să-mi sun avocatul chiar acum. Avea la îndemână numărul de telefon al avocatului lui Pablo.

Mai întâi un nebun, iar acum un indignat gândi Harris. El era însă ofițer bun și avusese timp să învețe cum să-și păstreze temperamentul în timp ce vorbea cu suspectii. Va juca cartea amabilității. Poate asta va ajuta.

- Uite, fiule, nu vreau să vă fac rău, ție sau pe prietenului tău. Vreau să vă ajut. Acest lucru pare încurcat. Vreau doar să îi dau de capăt, ca să putem merge acasă cu toții. Sunt confuz cu privire la ceea ce s-a întâmplat și, versiunea ta mi-ar fi de mare ajutor.

- Domnule Maior, voi oferi bucuros versiunea mea de îndată ce sosește avocatul meu.

Maiorul fierbea în interior. Strategia lui nu dădea rezultate. Ar fi bine să abandoneze înainte ca toată afacerea să explodeze, ceea ce s-ar fi întâmplat de îndată ce un avocat ar afla că doi civili erau reținuți de armată.

- Doar un minut, spuse și ieși din birou. Făcu semn sergentului Armstrong care se apropie.

- Da domnule?

- Nu-i mai pot reține, sergent. Behr a cerut să vorbească cu avocatul. Ori le dau drumul, ori îi predau poliției civile. Vrei să depui acuzații împotriva lor?

- Da, domnule. Vreau.

- Harris se întoarse în spatele biroului său și îi zâmbi lui Behr. „Poți să-ți suni avocatul de pe telefonul de aici. Spune-i că ne întâlnim la secția de poliție din oraș. Mergem chiar acum.

Theodore îl sună avocat și apoi se urcă într-o mașină, împreună cu tânărul extraterestru. De data aceasta era o mașină a poliției militare. Maiorul și sergentul erau amândoi în mașină. Maiorul nu prea avea încredere că Armstrong va rămâne rațional și dorea să afle direct orice ar putea avea repercusiuni asupra departamentului său. În cincisprezece minute, erau la secția de poliție.

- Nume, întrebă sergentul de poliție.
- Acesta este Theodore Behr, iar acesta nu are nume.

Sergentul de birou scrisese numele lui Behr pe o bucată de hârtie.

- Alias pentru celălalt?
- Nici un pseudonim, spuse Armstrong.
- John Doe, spuse polițistul de la birou. Care sunt acuzațiile?

Sergentul Armstrong era pregătit pentru asta.

- Spionajul interplanetar, spuse cu voce tare.

Sergentul de poliție ridică ochii din hârtii și privi cu neîncredere.

- Ai spus spionaj interplanetar?

- Exact.
- Nu poți să-i acuzi de asta. Nu există nici o lege împotriva spionajului interplanetar. Nu există spionaj interplanetar. Dă-mi o lege încălcată!
- Dar trebuie să existe o lege de genul ăsta. Acești tineri sunt spioni!
- Nu-mi pasă ce crezi că sunt. Nu există lege împotriva spionajului interplanetar, pentru numele lui Dumnezeu. Fă o acuzație pentru care avem o lege.
- Vă spun că acești oameni sunt spioni, spuse Armstrong. Din această cauză a trebuit să-l împușc pe unul dintre ei.
- Unde a fost împușcat? Care? Avem nevoie de un medic?
- Nu, e bine acum.
- Doar l-ai ciupit, nu? I-a ricoșat glonțul din craniu?
- Nu, l-am împușcat în mijlocul spatelui, a intervenit maiorul. Sergent, acesta este un caz neobișnuit, îi spuse el sergentului de poliție. Evident că nu îi putem aresta pentru spionaj interplanetar, nu sunt prea sigur dacă sunt vinovați de asta. Au asistat la un incident urât astăzi, împușcarea căpitanului Crouse.
- Împușcare? Unde s-a întâmplat.
- În districtul Spencer, spuse Armstrong voluntar.
- Este în afara jurisdicției noastre.

Mayorul Harris se întoarse către sergentul Armstrong.

- Exista ceva de care poți să-i acuzi?
- Sergentul se gândi, încercând să găsească un motiv să-i rețină, până ce convinge pe cineva că au șansa de a obține informații despre o război interplanetar.
- Vagabondaj? spuse el. Ce zici de vagabondaj? Pun pariu că nu au bani la ei.
- Suntem oaspeții lui Pablo Padeyevsky, spuse Theodore. Este unul dintre cei mai bogați bărbați din acest district.
- Sergentul de poliție recunoscuse acest nume. Era într-adevăr un rezident important și sursa unei mari venituri din impozite. Dacă sunt prietenii lui Padeyevsky, nu sunt vagabonzi, îi spuse el maiorului Harris.
- Așteaptă un minut. Știu. Au rezistat arestării.
- Ce arestare, sergent? Întrebă bărbatul din spatele biroului. Noi nu am arestat pe nimeni și voi nu puteți aresta personal nemilitar.
- Au furat mașina pe care o conduceam.
- Era mașina profesorului Padeyevsky, spuse Behr, și noi pur și simplu o conduceam acasă.
- Este corect? Au plecat cu mașina lui?
- Da, cred că da...

Avocatul lui Padeyevsky a intrat pe ușa stației de poliție în acest moment și totul s-a terminat în câteva minute. După o scurtă bătălie, marcată de mai multe izbucniri ale sergentului Armstrong și câteva discursuri liniștitoare ale maiorului Harris, Theodore și tânărul extraterestru urcau în mașina avocatului și porneau spre casa lui Pablo Padeyevsky. Theodore era obosit și înfometat, dar liber.

Capitolul doisprezece

Esmeralda nu avusese probleme să găsească urma Akashică a tinerei extraterestre, iar după aproape o oră în elicopter, găsiseră cabana în care extraterestra fusese închisă de oamenii sindicatului, Marv și Elmo. Terenul era împădurit și foarte accidentat și nu se puteau face aterizări cu elicopterul. Hotărâră să aterizeze la aproximativ un kilometru de cabină, pe înălțimea unei coline, suficient de departe pentru a nu fi detectați de cei din cabană. Se apropiară pe jos pe o cărare care părea să fi fost cândva un drum forestier.

Făcuseră recunoașterea la o altitudine suficient de mare pentru a nu fi văzuți din preajma cabanei decât dacă cineva privea drept în sus în poiana din fața cabinei. Pădurea era foarte deasă, arțar, stejar și pin, și nimeni nu ar fi putut vedea elicopterul de pe sol fără să facă un efort deosebit. Padeyevsky presupunea că nu se așteptau să fie urmăriți atât de curând cu un elicopter.

Aterizarea fusese fără incidente, iar colonelul Church coborî din elicopter primul, simțindu-se ca liderul unui pluton de infanterie. Instrui pilotul să îi aștepte, apoi conduse micul grup format din Pablo, Esmeralda și Joshua pe drum neasfaltat. Mergea încet, cu grijă pe poteca de pământ uscat, care împrumuta strălucirea roșiatică a frunzelor de arțar și galbenul și portocaliul frunzelor de stejar. Pădurea era pustie, doar câteva păsări se auzeau cântând, atât de târziu în toamnă. Veverițele profitau adunând metodic recolta de nuci și semințe. Soarele se cernea prin dantela frunzelor, iar colonelul își croia drum pe lângă un copac căzut care blocase cărarea. Trebuie să fi fost dărâmat într-o furtună recentă deoarece era uscat doar pe jumătate. Colonelul începea să se simtă tot mai inconfortabil cu decizia lui de a-i ajuta pe acești oameni. Impulsul care îl dusesese de la îndoială la credința oferită de ritualul vindecării, începuse să dispară.

Colonelului Church nu-i plăcuse niciodată să se simtă neputincios. Cariera sa militară fusese o serie de pași spre tot mai multă demnitate și competență. Se obișnuise în decursul anilor să evalueze și să analizeze situații, să ia decizii raționale privitoare la situații. Această abordare intelectuală îi fusese de ajutor. Dar acum, nu raportase situația, știind că, dacă o raporta va dura ore, chiar zile, înainte de a-i putea ajuta pe acești oameni. Avea dreptate în privința asta, ar fi fost o mare tevatură dacă ar fi mers prin canalele oficiale.

Dar acum, în timp ce trecea prin sălbăticia pașnică a acestei zone, se întreba dacă reacția lui inițială la ritual fusese bine gândită. Fusese oare înșelat? Era în compania magicienilor și a oamenilor cinstiți, sau în compania șarlatanilor și a înșelătorilor, care fuseseră implicați într-o crimă?

Pe de altă parte, era dedicat deciziei luate și continua în acea direcție cât mai bine posibil. Își curăță mintea de îndoială și se gândi la problema cu care se confruntau. La urma urmei, chiar și dacă ar fi făcut o eroare în analizarea situației, aveau un extraterestru sub protecția sergentului Armstrong, un om în care colonelul avea încredere. Sergentul avea douăzeci de ani de serviciu. Bazat pe analiza sa, colonelul avea mai mult de pierdut dacă nu-i ajuta pe acești oameni, iar ei se dovedeau a fi cine spuneau că sunt, decât dacă îi ajuta și era înșelat. Dacă acești oameni sunt într-adevăr extraterestri, ar fi rău pentru guvernul Statele Unite să nu îi ajute. Consecințele politice ar fi enorme.

Merseră până la locul unde poteca dădea în poiana în care se afla cabana. Cineva trebuia să cerceteze împrejurimile, nu puteau să meargă, cu toții, să bată la ușa din față, mai ales cu Esmeralda alături. Le făcu semn celorlalți să se oprească și merse înainte până ajunsese la marginea copacilor și putu vedea exteriorul cabanei.

Nu părea să fie țipenie de om în jur, totul părea pustiu. Era doar o mașină pe alee dar nici o modalitate de afla de cât timp era acolo sau dacă semnala prezența cuiva în cabană. Poiana avea cel puțin cincizeci de metri și nu exista acoperire pe întreaga distanță dintre pădure și clădire.

Colonelul Church se întoarse la grup și le descrie situația. Joshua fu cel care veni cu planul. Era îmbrăcat în blugi și un hanorac vechi, iar barba lui era nerasă. Avea o înfățișare boemă. Din moment ce era imposibil să se apropie neobservați de casă, deciseră să se apropie de ușă și să sune la sonerie. Ar putea să întrebe direcții. Sau să ceară ceva de mâncare. Ar putea probabil să-ți facă idee despre cine era în casă. Cu înfățișarea lui actuală, nu dădea de bănuț și ar putea să se întoarcă cu informațiile necesare. Dacă casa era încuiată, ar încena o spargere și ar intra pe fereastră și după ce ar verifica clădirea și s-ar asigura că este sigură, le-ar face semn celorlalți să se apropie.

Colonelul nu văzu nimic în neregulă cu acest plan.

- Normal, zâmbi Joshua. Scriu scenariu pentru televiziune.

Greu de crezut că omul era scenarist pentru televiziune, gândi colonelul. Îmbrăcămintea era importantă pentru colonel și ținuta unora din grup era unul din motivele pentru care încrederea lui începuse să scadă. Pur și simplu nu păreau respectabili. Starr arăta neglijent iar fata deși atractivă nu părea interesată de aparența ei. Padeyevsky era îmbrăcat cu grijă dar noaptea nedormită și întâmplările din ultimele ore își pusese amprenta asupra ținutei și aparenței lui. Oricum în acest moment, colonelul și Pablo erau prea sofisticat îmbrăcați pentru a trece drept vagabonzi. Niciunul dintre ei nu își putea asuma rolul de spărgător, ambii având un aspect prea îngrijit. Încrederea lui în grup crescuse puțin.

- Bine, spuse el. Vom aștepta semnalul tău.

Joshua ieși cu pași mari în poiană, liniștindu-și mintea. Practicase îndelung disciplinarea personalității pentru a o adapta diverselor situații și intra cu ușurință în rolul rățătorului lipsit de griji, poate în căutare de companie, poate doar curios de vecinii săi. Mersul lui era al cuiva plimbându-se în aer liber, puțin legănat și relaxat. Nu semăna deloc cu mersul său obișnuit, dar era autentic și credibil în situația de față. Sări cele câteva trepte și sună la ușă. Sunetul răsună gol în interiorul cabanei, Așteptă. Sună din nou. Nici un răspuns.

Merse la ușa din spate unde bătu de mai multe ori. Nimic. Era timpul să înceneze spargerea. Fie cabana era goală, fie erau ascunși înăuntru, așteptând ca el să plece. Joshua gândise încenarea spargerii din două motive: în primul rând, îi permitea să intre în casă, în al doilea rând, dacă răpitorii erau înăuntru, putea stârni suficientă simpatie față de un coleg criminal, astfel încât să nu-l omoare. Joshua nu dorea să fie ucis prostește.

Ridică o piatră de pe alee. Sparse fereastră de la ușa din spate, chiar deasupra încuietorii. În câteva secunde, Joshua se afla în antreul cabanei. Era întuneric. Toate jaluzelele erau lăsate. Nu părea să fie nimic în cameră cu excepția unui morman de bucăți grele de pânză. Joshua trecu în cameră și apoi în bucătărie, unde găsi mai multe indicații despre foștii locatari. Găsi două pahare care încă aveau picături de apă pe

pereții lor. Doi sau mai mulți oameni, fuseseră recent acolo. Examină un dormitor, care nu fusese atins, și apoi dormitorul principal, care fusese folosit, dar nu pentru dormit. Patul era ușor mototolit, de parcă cineva fusese așezat pe el. Un alt fapt interesant, camera era complet întunecată. Cineva acoperise ferestrele din exterior, și le bătuse în cuie. Joshua încercă ușa. Ușa bloca complet lumina când era închisă. Misterul se îngroșa.

Trecu prin ușa dormitorului și intră în camera de zi. Acolo era întuneric și liniște, ca în toate celelalte camere din clădire. O crezu goală până când, lângă canapeaua din încăpere, călcă pe ceva. Obiectul se dovedi a fi piciorul uni om. Piciorul aparținea unui om scund și slab. Moartea lui părea recentă, trupul fiind încă cald. Cadavrul nu prezenta semne vizibile de violență, însă, erau picături de sânge pe podea chiar sub unul din pumnii strânși ai victimei. Joshua deschise pumnul cadavrului și descoperi palma însângerată. Câteva cioburi de sticlă erau încă înfipite în palmă. Celălalt pumn era strâns, dar nu avea urme de rănire. Joshua văzu câteva picături de sânge pe buzele bărbatului. Sub buzele cadavrului Joshua găsi de asemenea cioburi de sticlă. O parte din buza inferioară fusese tăiată, iar sticla era încă strânsă între dinții victimei. Se pare că bărbatul mușcase paharul și îl zdrobise, de asemenea, în mână.

Nu existau alte semne care să indice motivele morii individului. Fața era congestionată, dar nu prezenta alte răni, cu excepția leziunii de la buze.

Joshua se îndreptă, iar fața îi trăda îngrijorarea. Se temuse, dar nu vorbise despre bănuiala sa, deoarece nu avea rost să vorbească despre o nenorocire încă neîntâmplată, dacă nu exista certitudinea că acea nenorocire este posibilă. Dar tot mai multe indicii dovedeau că bănuiala sa era corectă: faptul că nici el, nici Esmeralda, nici extraterestrul nu fuseseră capabili să detecteze gândurile tinerei și nu o putuseră găsi în consemnările Akashice. Era nevoie de multă abilitate magică pentru a putea pune în practică un asemenea tip de blocaj mental și doar câțiva oameni ar fi putut face acel lucru. De asemenea violența din ultimele douăzeci și patru de ore: soția șerifului ucisese un bărbat fără a fi nevoie, sergentul Armstrong, împușcase un om, când existau multe alte moduri de a-l opri. Nici unul din aceste acte nu avea sens, cu excepția cazului în care aceste acte de negativitate și violență erau controlate sau încurajate, de un inițiat al magiei negre. Oricine era acest om, avea fata extraterestră cu el în acest moment. Iar ea, care nu cunoștea negativitatea, nu ar recunoaște-o până când ar fi prea târziu. Un inițiat capabil ar putea ascunde culoarea magiei sale astfel încât tânăra să nu aibă nici o șansă să o intuiască.

Cel cu care aveau de a face părea să fie un practicant foarte puternic al magiei negre. Deoarece cadavrul acesta aparține unui om care fără îndoială murise de frică.

Joshua continuă inspecția casei, mult mai în amănunt de data aceasta, mergând în direcție inversă până când ajunse în micuța cameră de la intrare, cu mormanul ei de pânze. Găsi celălalt cadavru căzut cu capul înainte în colț, sub mormanul de pânze. Nu era surprins; își făcu curaj pentru a-l elibera din pânzele grele și a-l privi mai atent. În timp ce ridica pânza, cadavrul prinse viață pentru scurt timp, zvârcolindu-se în întuneric, îngropându-se din ce în ce mai adânc în pânze până când acestea îi acoperiră din nou ochii. Acest om nu era mort, era doar nebun. Corpul masiv tremura iar apoi rămase imobil odată ce ajunsese înapoi în întuneric. Corpul de o sută douăzeci de kilograme era chircit în poziție fetală. Saliva îi curgea din gură pe pânza groasă. Joshua atinse brațul bărbatului și singurul răspuns fu un scâncet îngrozit și un spasm care îi scutură corpul.

Asta era tot ce părea să fie în casă. Era de ajuns. Joshua se duse în partea din față a cabanei, și de pe verandă făcu semn grupului, care veniă în fugă până lângă el.

Așteptară ca Pablo să-i prindă din urmă. Era prea obosit pentru a alerga tot drumul. Joshua le spuse despre tot ceea ce găsisese și îi avertiză să nu atingă nimic. Fiecare îi examină pe cei doi bărbați; Esmeralda era îngrijorată pentru că simțea că spiritul celui plecat nu era într-o stare de bine, trauma fizică însemnând mult mai puțin pentru ea decât pentru majoritatea oamenilor. Fusesse atât de des afară din propriul ei corp fizic încât nu identifica viața corpului cu viața însăși, ci doar cu existența în acest spațiu/timp. Bărbatul care încă mai trăia o preocupa mult mai mult decât cel mort și întrebă cum l-ar putea ajuta. Colonelul răspunse primul.

- Am văzut acest tip de reacție în război, după bombardamentul greu. Este o reacție de șoc.

Padeyevsky era de acord, deși avea rezerve cu privire la tipul de șoc.

- Vorbind ca psihiatru, cred că ești corect, colonele. Pare o reacție de șoc, sau poate fi reacție catatonică schizoidă, deși de obicei nu se manifestă așa. Dar, știind ceea ce știu acum, ar trebui să o numesc o reacție fobică extremă. A fost pur și simplu îngrozit de ceva.

Ochii doctorului îi întâlneau pe ai lui Joshua. Ambii bărbați încuviințară ușor din cap.

- Ce i-a speriat? întrebă colonelul.

Cei doi îl priviră sumbru. Se uită la cei doi și pielea îl furnică ușor. Avea un sentiment neplăcut. Aerul era cumva prea întunecat.

- Să încerc să explic, colonele atâta timp cât ne ajuți, ar trebui să știi cu ce avem de-a face.

Joshua îi făcu semn să îl urmeze afară.

- Hai să scăpăm mai întâi de toate acestea.

Se îndreptară spre ușa din spate, ieșiră din clădire și se așezară pe trepte. Esmeralda cerceta terenul din jurul cabanei pe unde nu ajunsese Joshua, și glasul ei se auzi din partea laterală a cabanei.

- Pablo! Joshua! Veniți aici!

În vocea ei se simțea frica, mult mai mult decât când îi examinase pe cei doi bărbați din clădire. Colonelul îi urmă pe Joshua și Pablo și îi văzu pe toți uitându-se la un obiect de lemn înfipt în pământul destul de moale de la marginea casei. Arăta ca un fel de unealtă de grădină. Colonelul îl studie în detaliu și i se păru că vede întuneric în jurul lui și un sentiment inexplicabil de frică, chiar de groază, își făcu loc în inima lui. Simți fiori puternici prin tot corpul începând de la ceafă.

- Ce vezi, colonele? întrebă Joshua.

- Nu-mi dau seama, cu excepția faptului că, oricât de ridicol sună, acel lucru îmi induce o stare de răutate. Mă sperie, spuse colonelul, cu emoțiile zguduite pentru a doua oară într-o zi de ceva ce nu fusese, dar care totuși fusese.

Joshua dădu din cap.

- Da, domnule colonel, sunteți cu siguranță un om sensibil. Ceea ce vezi este un simbol al bunătații, care este folosit în magia albă. Este o cruce. Cel care i-a speriat pe oamenii din interior trebuie să fi găsit crucea pe unul din pereți. Dacă această casă este a unui membru al sindicatului, este foarte probabil ca familia lui să fie catolică. Magia neagră utilizează simbolurilor ale magiei alb degradându-le. Vezi cum este întoarsă crucea cu capul în jos? Și înfiptă în pământ, chiar lângă arbuștii care au fost cplantați recent?

Probabil că acolo este o cantitate mare de îngrășământ, probabil îngrășământ natural, care ar murdări pământ din jur. Acum înțelegi de ce pare atât de rău?

Colonelul înțelegea, vag, dar voia mai multe informații despre răul pe care îl văzuse și despre motivul pentru care îl văzuse.

- Este adevărat că la casa șerifului nu a văzut nimeni altcineva ceea ce am văzut eu? întrebă colonelul.

- Este adevărat, răspunse Joshua. Este foarte rar ca cineva să aibă capacitatea de a vedea formele astrale fără un mare studiu preliminar. Cred că cel puțin într-o încarnare precedentă, ai muncit și ai făcut progrese mari în domeniul spiritual. Te-ai întrebat vreodată de ce te numești Church [Biserică]?

Colonelul nega din cap.

- Da, de fapt, când eram la facultate, plănuiam o carieră în biserică, ca preot, și mă gândeam că numele mi se potrivea perfect pentru acea carieră. Dar în anul în care mi-am luat diploma în fizică a început Războiul din Coreea și până la sfârșitul războiului, avansasem destul de mult și mă bucuram de mediul ordonat al armatei și simțeam că sunt într-o poziție de serviciu pentru țara mea...

Se opri. Colonelul realizează, deodată, că era fericit în armată pentru cam aceleași motive pentru care ar fi fost fericit în cadrul bisericii: demnitate, oamenii respectau poziția, era separată de societatea civilă, avea o misiune specială de îndeplinit, avea chiar veștminte speciale sau uniforme.

- Părinții tăi au fost probabil aleși de sinele tău superior înainte de a te încarna, spuse Joshua, pentru a te ajuta să-ți amintești și astfel să îți reiei studiile metafizice. Mi-e teamă că te-ai rătăcit în drumul spre primele tale ambiții, colonele. Lumea aceasta are darul de a înșela adesea pe cei încarnați în ea.

Colonelul își croia drumul prin ideile pe care Joshua le oferise pentru analiză și era, oarecum surprins că nu opunea rezistență noțiunii de a mai fi născut înainte. Minte lui logică, care era atât de bună la analiza situațiilor, nu-l trăda nici acum. Tot ce îi arătase acest om, dezordonat și neconvențional, părea să aibă sens, mai simplu și logic decât realitatea trăită înainte. Bine, dacă chiar cred că acest lucru este adevărat, atunci trebuie să acționez în funcție de acest crez. Atâta pentru cariera mea, cât și pentru familia mea. Se gândi scurt la soția sa, ea ar înțelege. Ar fi capabilă să se adapteze la această schimbare în gândirea lui. Ea nu avusese niciodată dificultăți să se adapteze la locuri noi, oameni noi, limbi noi, idei noi... s-ar adapta. Lucrurile ar fi bune.

- Și acest om, oricine ar fi el, ce a făcut să-i sperie pe acești bărbați? întrebă colonelul.

Joshua făcu o pauză, încercând să găsească o modalitate de a explica.

- Nu sunt sigur că așa s-a întâmplat, dar probabil că este ceva asemănător. Cei doi bărbați sunt criminali, probabil destul de negativi ca polaritate. Este ușor pentru un magician negru să lucreze cu acest tip de personalitate: intelect scăzut, negativitate ridicată. Ești familiar cu creaturile de lumină, formele-gând ale Esmeraldei și ale mele pe care le folosim ca magicieni. Ei bine, planul astral are mulți locuitori, unii plini de lumină, iar alții din planul cu material astral foarte dens, sunt întunecați și predispuși la vibrații malefice ale gândirii. Acești doi bărbați probabil că aveau gânduri rele, obsesii și excese rele sau crude față de cineva pe care îl urau, iar aceste gânduri cauzau ca materialul eteric din cel mai de jos plan astral să se adune în forme, asemeni formelor de lumină, dar înfiorătoare și monstruoase, după cât de rele le erau gândurile. Iar dacă gândurile erau gândite suficient de des, atunci monștrii au devenit permanenți în planul

astral și au dobândit o viață a lor, independentă de cei care îi creaseră. Înțelege, până acum, ce vreau să spun?

Colonelul făcu un gest vag ca și cum lucrurile pe care Joshua le spunea erau normale și nu surprinzătoare. Simțise adesea puterea gândurilor. De multe ori simțea, de exemplu, că bunătaea echilibrată a soției lui, afecțiunea perenă și veselia erau un scut care îl proteja cumva, oriunde s-ar fi aflat. Da, putea vedea destul de ușor că gândirea putea crea forme independente. Încuviință din cap către Joshua.

- Bine, spuse Joshua. Acest magician dacă este atât de bun pe cât cred că este, a făcut aceste forme să se materializeze în plan fizic, pentru ca cei doi bărbați să le vadă. Au fost îngroziți pentru că acești monștri sunt personificări ale gândurilor lor cele mai intime.

Acum moartea și nebunia erau destul de ușor de înțeles pentru colonel.

- Dar tânăra extraterestră? Fusesse ea de asemenea omorâtă?

Joshua păru nesigur de răspunsul lui.

- Chiar nu știu, dar bănuiesc că este protejată de faptul că, pe planeta ei, nu există nici o parte a dezvoltării care să fie atât de joasă ca dezvoltarea pe planeta noastră și ea nu ar putea vedea asemenea forme. Trebuie să-mi imaginez că atmosfera în sine a făcut-o să se teamă, deși nu știa de ce se teme. Asta ar explica senzația de frică, necunoscută pe planeta ei, și întreruperea imediată a aurei ei. Magicianul ar fi putut, odată ce a ajuns în prezența ei, să o blocheze, punând un zid mental în jurul ei, zid împotriva căruia ea nu s-a protejat, deoarece nu a știut de existența lui.

- Atunci de ce i-a fost frică?

- Sinele superior recunoaște întotdeauna pericolul spiritual.

Church dădu din nou înțelegător din cap.

- Atunci, spuse colonelul, cu obiceiul lui de a analiza situația, tu ești magician. Ce poți face pentru a contracara magia lui?

- Magia noastră s-ar putea să nu fie suficient de puternică pentru a o contracara pe a lui, Colonele.

- Ești de partea binelui, nu-i așa? Colonelul era sigur că binele triumfa inevitabil asupra răului. Văzuse bătălii câștigate și știa că dreptatea era de partea lui.

- Colonele, mă tem că, pe această planetă, nu este atât de simplu.

- Vrei să spui că magia ta albă este mai slabă decât magia lui neagră?

- Sunt multe lucruri implicate în această luptă pe lângă noi, colonele. Este greu să îți explic de ce este așa, dar... Unul dintre cele mai de bază adevăruri ale magiei, este că întreaga creație este formată de minte sau conștiință. Această conștiință are doi poli, iar noi pe această planetă numim polii: bine și rău. Polaritatea sau dualitatea face posibilă mișcarea în planul fizic, la fel cum curentul electric există doar când există polaritate electrică. Deoarece planul fizic este un plan al mișcării, această dualitate este foarte importantă, iar magicienii își obțin puterea prin polarizare, sau concentrându-se spre unul dintre acești doi poli. Ne concentrăm folosind simboluri pe care s-au concentrat, în trecut, alți oameni dedicați binelui. Nu crucea în sine este importantă, ci mintea și gândirea pozitivă care s-au concentrat asupra acestui simbol de atâta timp. Concentrarea minții sau a conștiinței asupra curcii este ceea ce face crucea un simbol puternic. Magia neagră folosește aceleași simboluri dar le inversează astfel încât le

degradează, astfel dobândindu-și puterea. Toată lumea în acest plan, gândește fie pozitiv, fie negativ în orice moment. Acum, te întreb colonele, pe planeta asta, care pol crezi că are o concertare mai mare de conștiință: polul binelui sau cel al răului?

Răspunsul era evident. Polul negativ.

Ochii lui Joshua străluciră, întunecați pe fața lui limpede și corpul lui păru să se adâncească în sine așa cum stătea pe treapta cabanei.

- Exact colonele. De aceea, pe această planetă, magia neagră este mai puternică decât magia albă. În creație sunt milioane de galaxii, iar noi suntem pe o planetă mică, rotindu-se în jurul unei stele mici la marginea galaxiei. Acesta este Pământul. Iar eu sunt responsabil pentru aducerea acestor copii nevinovați aici.

Se ridică.

- Hai, spuse el, încercând să alunge seriozitatea ultimei remarci. Trebuie să plecăm de aici și să găsim fata. Nu putem sta aici toată ziua.

Se întoarse în camera de serviciu, unde doctorul își observa pacientul. Pablo își băgă mâinile în buzunare.

- Știi, Joshua, a fost nevoie de un pic de îndemânare pentru a avea un asemenea efect asupra acestor bărbați. Câți magicieni negri ar fi putut face asta?

- În această țară?

- Contează țara?

- Da. Este probabil să fie american. O foarte scurtă listă, Pablo: doi. Marcall din New Orleans ar fi putut face asta. Sau Trostrick din Fort Lauderdale.

Pablo tresări vizibil îngrozit.

- Trostrick? Oh, Dumnezeuule.

Joshua îl privea întrebător.

- Pe scurt, este vina mea, spuse Pablo. Îți amintești când vorbeam despre pariurile mele?

Joshua încuviință.

- Nu aș fi reușit să fac asta singur. După ce nu ai mai lucrat cu mine, am continuat o vreme singur, dar nu am ajuns nicăieri. Acum vreo cinci ani am primit un vizitator. A spus că l-am întâlnit undeva, la o universitate la care avusesem prelegeri. Mi-am adus aminte de el. Din vorbă în vorbă am început să discutăm despre cercetarea pe care o făceam asupra cailor. Mi-a oferit câteva sugestii. A spus că era foarte interesat de un astfel de proiect. Ca să scurtez povestea, m-a ajutat destul de mult. Știam că ceea ce făceam era magie. Am vrut să-ți spun despre asta, despre rezultatele pe care le obțineam folosind aceste tehnici pe care mi le arătase, dar Trostrick îmi ceruse să-i păstrez numele și activitățile secrete. Era doar un observator interesat, spunea el. Iar eu câștigam bani din asta. Nu am vrut să... Pablo se opri, arătând la fel de mizerabil pe cât se simțea.

- Bine, spuse Joshua. Măcar știm cum stăm. Trostrick a răpit-o și o are pe fată. Și nu putem sta aici toată ziua.

- Nu, Pablo se uită din nou la bărbatul înfășurat în pânzele grele. Nu știu ce putem face, dar nu putem pleca fără a aduce pe cineva aici pentru a-l ajuta pe acest om. Are nevoie de ajutor.

- Pot face asta, spuse Joshua. A atins cineva ceva aici? Nimeni nu atinsese nimic.
- Plecăm chiar acum și chemăm poliția locală. Plecați cu toții. Trebuie să dau telefon și știu cum să trec prin centrală, fără ca numărul să însemne ceva pentru politie. Nu vrem să avem nici o legătură cu această problemă. Vă ajung apoi din urmă.

Îl lăsară pe Joshua să folosească telefonul. De îndată ce avu legătura cu o cunoștință de afaceri, îi ceru acesteia să contacteze o agenție de detectivi din Miami, în numele lui Padeyevsky și să supravegheze toate aeroporturile din Miami și Fort Lauderdale pentru posibila sosire a două persoane cu descrierile lui Trostrick și a tinerei extraterestre. Apoi sună la poliție și când numărul începu să sune puse receptorul pe masă. Ofițerul de serviciu răspunse.

- Ajutor, țipă Joshua cu vocea subțiată.

Lăsă telefonul pe masă pentru ca autoritățile să găsească numărul și ajunse grupul din urmă când aceștia intrau în pădure. Cântecul păsărilor aproape încetaseră. Soarele era sus și se coborâse liniștea pe care o producea căldura zilei. Era un soare cald de vară în timp ce mergeau spre elicopter pe poteca împădurită.

Capitolul treisprezece

Tânăra extraterestră se așeză lângă fereastră și se uită afară. Putea vedea foarte puțin din avionul care părea atât de mare din afară. Oameni în haine albe se mișcau pe sub fereastra avionului, purtând cutii și bagaje și, aparent, servind vehiculului în care ședea. Era o experiență plăcută și incitantă, deși nu putea să-și alunge din minte un vag sentiment de îndoială cu privire la bărbatul pe care Pablo îl trimisese să o îndrume.

Era așezat lângă ea, un bărbat de înălțime medie, cu părul atât de negru încât reflecta nuanțe de albastru sclipitor. Ochii lui erau adânci și strălucitori, cu privirea intensă asemeni lui Joshua, deși această privire era, dintr-un motiv neînțeles, greu de susținut pentru o perioadă lungă. Tânăra găsisese plăcere în privirea neclintită pe care i-o întorcea Joshua dar simțea neliniște privind în ochi bărbatul de lângă ea. Bărbatul o instrui cu să-și pună centura, din partea laterală a scaunului, în jurul șoldurilor. Se conformă, fără a înțelege de ce trebuia să-și restrângă mișcarea în acest fel. Avea multe de învățat despre această planetă ciudată, numită Pământ.

Evenimentele din ultimele ore fuseseră foarte derutante. Încercase să-și rezolve confuzia. Omul acesta intrase în cabana în care Marion, Elmo și ea petrecuseră timp împreună. Ea fiind în dormitor nu văzuse pe niciunul dintre cei doi bărbați. Bărbatul acest o condusesse afară din dormitor și și plecaseră imediat pe ușa din spate. Cel mai derutant lucru era că, de când îl întâlnise pe acest bărbat, încetase să mai vadă planele mentale. Nu putea detecta aura bărbatului sau gândurile lui. Descoperise că nu mai putea conversa cu tovarășii ei, Esmeralda și fratele ei. Dispăruseră, iar în clipa de dinaintea dispariției lor, simțise o străfulgerare de o forță pe care nu o putea descrie, cu excepția faptului că, în timp ce studia limbile acestei planete, întâlnise în mod repetat cuvinte care nu aveau nici un echivalent în limba ei. Ea discutase aceste cuvinte cu fratele ei, dar nu reușiseră să definească sau chiar ghicească ce doreau să spună. Credea că se familiarizase cu sensul unuia dintre aceste cuvinte neînțelese. Pentru că, deși nu putea să-și amintească ceva concret, avea sentimentul neclar al unei dureri care îi afectase corpul și spiritul, sentiment pe care pentru o secundă nu reușise să îl risipească. Până atunci întotdeauna, deținuse controlul complet al stimulului care îi alimenta ființa, atât pe planul fizic, cât și mental.

Din cauza acestor evenimente uluitoare, se îndoia de noul ei ghid, a cărui aură nu o putea vedea. Dar îi spusese că venea din partea lui Pablo și Joshua și că urma să fie învățătorul ei. Și că, pentru o vreme, ea va experimenta senzații diferite de cele obișnuite, pentru a învăța despre condițiile de pe această planetă.

Exact asta venise să învețe. Încercă să-și calmeze mintea, să o relaxeze calmând-o și ordonând-o după cum obișnuia să-și abordeze întotdeauna mediul în care se afla.

O stewardesă, venea încet pe culoar, notând numele pasagerilor și băuturile pe care le doreau. Ajungând în dreptul tinerei extraterestre se opri cu gura căscată și ochii măriți. Se uită la fată, cu creionul suspendat deasupra carnetelului nespunând nimic. Atitudinea stewardesei nu o deranjă pe fată, dar omul de lângă ea interveni întrerupând privirea stewardesei.

- Numele meu este James E. Trostrick și aceasta este domnișoara Mercer.
- Desigur, spuse stewardesa, întorcându-și ochii spre carnetelul în care scria. Ați dori ceva de băut?
- Doresc o cafea neagră iar domnișoara Mercer va lua scotch și sifon.

Stewardesa încuviință din cap și aruncă o altă privire lungă tinerei înainte de a se întoarce grăbită în partea din față a avionului. Cei doi stăteau pe ultimul loc al secțiunii și comanda lor completase lista de clasa întâi a avionului. Deschise ușa spre compartimentul pilotului și se aplecă spre inginerul de zbor.

- Harry, trebuie să arunci o privire la fata de pe locul 6-D. Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

- Da? Întrebă inginerul aruncând o privire grăbită stewardesei.

Mai erau câteva minute înainte de a fi implicat în lista de verificare. Intră în secțiunea de clasa întâi și merse cu pași mari spre bucătărie, privind spre locul indicat de stewardesă, dar pasul i se clătină când trecu pe lângă fată și pe lângă însoțitorul ei. Își smulse cu greu privirea și intră în bucătărie, sprijinindu-se de ușă și privind în gol. Când își recâștigă expresia nonșalantă, se întoarse în cabină explodând.

- Nu o să credeți, le spuse pilotului și co-pilot. Nu o să credeți!

- Ce anume? Spuse căpitanul ascultând doar pe jumătate.

- Femeia care stă la 6-D. Înainte să coboare din avion, trebuie să o vedeți. Trebuie să fie un model sau o actriță. Oricum, este cea mai fantastică femeie pe care am văzut-o vreodată.

- Bine, bine, o să o vedem, spuse căpitanul vădit dezinteresat, apoi ceru copilotului să înceapă verificarea tehnică a avionului înainte de decolare.

Copilotul citi de pe un card pliant.

- Întrerupătoare și comutatoare radio.

Inginerul ridica din umeri dezamăgit de lipsa de entuziasm a colegilor.

- Verificat, confirmă el cererea copilotului.

Tânăra extraterestră stătea liniștită pe scaunul ei când avionul începu să ruleze pe pistă. Senzația de accelerare pe care o simți când nava se ridică în aer o încântă nespus. Era o senzație neobișnuită dar plăcută. Ambarcațiunea care o adusese pe planetă și cele mici folosite pe planeta ei, nu foloseau astfel de fenomene. Diferența față de tot ceea ce știa făcea senzația cu atât mai plăcută și era foarte fericită când se uita pe fereastră, văzând configurațiile schimbătoare ale norilor și ale terenului de sub ea. Singurul eveniment care o deranjase în timpul călătoriei fusese băutura pe care i-o oferise însoțitorul. Dornică să experimenteze mediul de pe planetă, o băuse, în ciuda gustului neplăcut, și fusese surprinsă să constate că aceasta îi cauză o traumă ușoară în corp. În cele din urmă, se gândi că trebuie să fie un fel de tranchilizant, pentru combaterea anxietății pe care unii dintre pasageri o arătară în timp ce avionul se ridica de la sol. În afara băuturii, zborul fusese prea scurt și fără evenimente remarcabile și îi păru rău când avionul ateriză pe una din piste Aeroportului Internațional din Miami.

Pasagerii coborâră de pe aeronavă foarte repede printr-un coridor care fusese plasat chiar lângă corpul avionului, astfel încât ea nu fuse expusă deloc aerului liber, ci printr-un hol mare ajunsese în clădirea terminalului. Trostrick o grăbi dar ea ar fi preferat să stea un timp în aeroport, pentru că văzuse multe tipuri de entități umane și simțise că poate, învăța despre locuitorii acestei planete.

Dar Trostrick se grăbea pe scara rulantă spre un spațiu păzit de bărbați în uniforme. Părea că pe această planetă există încercări de a controla oamenii de către alți oameni. Dar poate că interpreta greșit datele. Va aștepta și îl va întreba mai târziu pe acest om care era învățătorul ei.

Trecură prin ușile automate, care se deschiseră ospitalier lăsându-i să coboare la nivelul inferior al aeroportului. Erau mulți oameni acolo și foarte multe mașini, tânăra ne văzându-le capătul, și neștiind de unde vin și unde merg. Era aglomerat și întunecat. Și aici și-ar fi dorit să stea și să înțeleagă ce făceau toți acești oameni și toate aceste mașini. Dar din nou, Trostrick o grăbi de-a lungul aleii cenușii, întinzându-se pentru a vedea peste mașinile parcate. I-a luat ceva timp până să găsească un anume șofer în uniformă care a deschis ușa din spate a unei mașini negre. Trostrick o ajută pe fata extraterestră să se așeze pe bancheta din spate, apoi spuse șoferului.

- Voi fi înapoi într-un minut. Te rog să o faci confortabilă pe domnișoara Mercer.

Fața șoferului se încreți într-un rânjel scurt, în timp ce se aplecă în ușa mașinii spre a avea grijă de pasagerul pe care i-l încredințase Trostrick.

Trostrick dispăru rapid în masa de oameni care amenințau să se reverse de pe trotuarul murdar, aproape imediat, se ciocni de un bărbat care mergea în sens invers. Nu era atât de aglomerat încât ciocnirea să fie justificată, dar totuși se produse, bărbații lovindu-se puternic, umăr în umăr. Trostrick făcu o pauză în secunda contactului, privind atent în ochii bărbatului. Nu spuse nimic. Bărbatul cu care se ciocnise continuă să umble, dar avea o rătăcire în privire care nu fusese acolo înainte de ciocnire. Înainte de ciocnire fața lui fusese atentă și alertă. Acum, cu ochii lipsiți de expresie, umbla încet între două mașini și ieși în fața unui limuzină în mișcare. Mașina nu avea viteză dar șoferului îi fu imposibil să frâneze înainte ca bara de protecție a vehiculului greu să fi tras trupul bărbatului sub mașină, strivindu-i capul sub roată.

Trostrick continuă spre ușa etajului inferior al terminalului și se duse la cel mai apropiat birou de închiriere de mașini, dar plecă curând de acolo pentru că funcționarul cu care avusese o scurtă conversație nu îi acordă atenție, deoarece atenția îi fu atrasă spre mulțimea de oameni care se adunau la locul accidentului. Trostrick se întoarse la limuzina care îl aștepta și se așeză pe bancheta din spate, lângă tânăra extraterestră. Șoferul închise ușa limuzinei și un zâmbet scurt îi apăru pe trăsăturile dure. Ocoli mașina fără a pierde timpul. Mașina trecu pe lângă aglomerația creată de accident într-un timp foarte scurt și o luă pe lângă biroul de poliție spre strada LeJeune. Un viraj la dreapta de pe LeJeune i-a dus la drumul spre plajă. Conducea sigur și nu părăsi autostrada până nu trecu prin porțile de taxare. Un viraj la stânga duse mașina spre Fort Lauderdale. Astfel ocoliră partea aglomerată a orașului Miami.

Fata văzu că peisajul urban fusese lăsat în urmă și era plăcut să privească pe fereastră frumusețea care o înconjura. Învățătorul ei o adusese într-un loc minunat și după felul în care arătau copacii și arbuștii verzi, locul părea diferit de cel din care venise. Aici copacii păreau diferiți, aveau frunze care creșteau doar la vârf. Aceste frunzele scoteau un sunet odihnitor în bătaia vântului. Spiritul ei se apropie de sunetul copacilor, și sărbători cu ei mirosul curat, dulce al vieții. Mai mult decât orice, tânăra era, hipnotizată de mișcarea apei oceanului din depărtare. Vedea valuri albe mișcându-se pe fața oceanului și auzea sunetul pe care îl făceau spărgându-se de țarm.

Pe planeta ei, apele nu erau atât de neliniștite, agitând ușor doar aerul care alimenta viața din ocean. Pe planeta aceasta însă oceanul era agitat și plin de puterea pe care o simțise și atunci când zburase cu avionul. Sentimentul de nesfârșire și neliniște părea că exprimă eternitatea spiritului într-un mod opus, dar la fel de elocvent precum liniștea și pacea care caracterizau forțele vieții pe planeta ei. Trecură de pădurile de palmieri și văzu case retrase. Oamenii de aici păreau să locuiască într-o intimitate mult mai mare decât cei din orașul aglomerat pe care tocmai îl părăsiseră.

Spre bucuria ei, limuzina trase pe o alee umbrită de palmieri și de tufișuri roșiatice mai mici. Învățătorul ei ieși din mașină și îi întinse mâna în semn de bun venit. I-o acceptă. O ajută să iasă din mașină și merseră de-a curmezișul terasei spre ușa glisantă care împiedica aerul înmiresmat să năvălească în casa liniștită. Era o casă modernă din sticlă și lemn cu suprafețe netede și strălucitoare. Chiar și covorul gros era neobișnuit de neted. O conduse pe un hol care ducea spre camera spațioasă de zi și deschise o ușă de dormitor, asemănător cu cel în care fusese mai devreme. Aici totul era mai impresionant decât în casa în care o duseseră Marv și Elmo. Nu existau suprafețe cioplite sau sparte. Patul mare era fără picioare sau plăci iar restul mobilierului era absolut neted. Culorile camerei erau la fel de discrete precum era mobilierul. În cameră nu părea să simtă nimic altceva decât odihnă.

Trostrick se apropie de fereastră și dădu la o parte draperia grea, dezvăluind un perete de sticlă. Deschise fereastra și aerul oceanului intră prin plasa ecranului atingându-i pielea.

- Aici este tot ce ai nevoie, spuse el, arătând spre o baie mică și bine echipată. Sunt sigur că vrei să te odihnești puțin, draga mea, înainte de masa de seară. Când ești gata, vino pe terasă și vom lua cina.

Fata nu se simțea obosită. Nu obosea, până când corpul ei nu avea nevoie de odihnă fizică. Acum nu avea nevoie de odihnă, așa că se mulțumi să se spele și să-și aranjeze părul și hainele. Trecură doar câteva minute până se întoarse pe terasă. Soarele tocmai apunea și lumina trandafirie plutea pe apele mișcătoare așternându-se pe țărmul unde se aflau. Plaja privată a lui Trostrick se întindea de-a lungul casei și mai departe în jurul curbei blânde a liniei țărmului, fiind întreruptă doar de formele palmierilor care se închinau sub greutatea vântului.

Învățătorul ei stătea la o masă de lemn foarte închis la culoare, pe care se aflau tacâmuri grele. Paharele erau sculptate din lemn. Tacâmurile erau de asemenea sculptate din argint masiv. Argintul strălucea pe masă, iar lumânările protejate de vânt, luminau pâlپând lemnul strălucitor, fumul lor risipindu-se în briza oceanului.

- Am încercat să îți ofer un mediu plăcut, draga mea, spuse Trostrick. Luă o sticlă dintr-un recipient cu gheață și-i scoase cu pricepere dopul.

Ea bău lichidul turnat în pahar. Semăna mult cu lichidul pe care îl băuse în avion. Avea același efect, iar gustul lui diferea doar puțin. Dorea să înțeleagă dacă acest lichid i se oferea ca tranchilizant, dar simți că era mai bine să nu-i pună întrebări învățătorului pentru moment. Avea multe de întrebat și era sigură că el va înțelege întrebările greșit.

- Acesta este un an foarte bun, draga mea, spuse învățătorul ei, mângâind sticla întunecată.

Ea nu înțelese ce voia să spună iar el păru amuzat de neînțelegerea ei.

- Bineînțeles, draga mea, că nu ești familiarizată cu aceste chestiuni banale. Dar, voi încerca să îți ofer câteva senzații interesante. M-am gândit că poate nu ai gustat „antipasto” sau coada de homar până acum?

Tânăra se uită la el întrebătoare. Studiul limbii nu fusese enciclopedic și învățase doar numele acelor alimente cu care era deja familiară, pentru că nu avea cum să își reamintească numelor substanțelor extraterestre. Nici antipasto, nici homar nu însemnau nimic pentru ea.

- Nu contează. Ne vom bucura de mâncare fiecare după gust. Este o seară minunată pentru a privi oceanul. Stelele sunt din ce în ce mai vizibile, nu-i așa? Această seară excelentă și cerul ei înstelat, nu îți fac dor de casă?

Îi era foarte ușor să vorbească cu învățătorul ei deoarece o conducea drept la răspunsurile ei.

- Nu, spuse ea simțindu-se în largul ei, în prezența lui.

- Îmi imaginez că ești dornică să ști ce rol voi juca în învățătura ta despre mediul nou.

Din nou, el formulase exact întrebarea care ar fi dorit ea să o pună.

- Într-adevăr, spuse ea.

- Trebuie să fii învățătorul tău și să te ajut cu anumite principii metafizice de care ne bucurăm aici pe această planetă de care s-ar putea să nu fii conștientă pe planeta ta natală. În multe cazuri, nu va fi posibil să înveți direct cu cuvinte. De exemplu, pentru a te învăța despre limitările conștientizării, cu care se confruntă oamenii de pe această planetă, te-am ajutat să îți restricționezi temporar viziunea mentală. Te scoate din echilibrul tău normal, nu-i așa, draga mea?

- Într-adevăr, spuse fata devenind foarte atentă.

- Nu te deranjează că înveți în acest fel, nu-i așa? întrebă bărbatul.

- Nu, spuse ea cu o ușoară ezitare în glas.

- Eram sigur că nu te va deranja. După cum ști, este adesea imposibil de predat pe această planetă, folosind cuvinte, deoarece oamenii care locuiesc pe această planetă au dezvoltat un limbaj verbal care ține aproape în totalitate de iluzia fizică. Chiar și cuvintele care se referă la chestiuni metafizice sunt relativ nepotrivite pentru cei care caută adevărul. Nu-i așa că deja ai aflat aceste lucruri? Nu vreau te plictisesc, ci doar să subliniez câteva limitări care consider că sunt relevante pentru căutarea conștientizării spirituale.

Un bărbat musculos ieși pe terasă. Hainele lui erau bine croite, pe măsura musculaturii lui. În mâna bronzată ținea o tavă grea de lemn. Luă două farfurii mari de pe tavă, pe care erau o varietate de legume.

- Nu ar fi respectuos față de hrană să vorbim, chiar și despre lucruri spirituale, în timp ce ne revitalizăm trupurile, spuse Trostrick după ce chelnerul se retrase.

Mâncară așadar în tăcere. Fata se bucura de toate alimentele verzi, precum și de cele roșii. Când începu să mănânce un aliment ciudat de pe farfurie i se păru dezagreabil și l-ar fi lăsat deoparte, dar văzu că Trostrick mânca ceva similar. Astfel mănca împreună bucățile uleioase și sărate de pește.

Chelnerul reapăru, de data aceasta tava conținând doua cozi de homar, cu instrumentele adecvate pentru a ajunge la carnea moale și albă. I se predă o lecție despre cum să folosească instrumentele și apoi tânăra putu gusta din carne. I se păru dezagreabilă și deosebită de ceea ce măncase până atunci. Nu foarte diferită, dar diferită într-un mod neplăcut. Însă, din nou învățătorul ei mânca cu poftă, și de aceea se forță să facă și ea la fel.

Trostrick termină și își atinse gura cu șervetul greu de în.

- Ți-a plăcut meniul, draga mea?

Ea tăcu, încurcată.

- Cred că homarul nu ți-a plăcut la fel de mult cum ți-a plăcut hrana vegetală.

Era incredibil de ușor să-și exprime gândurile acestui bărbat.

- Nu, nu mi-a plăcut de loc, spuse ea întrucâtva ușurată.
- Ai fost îngrijorată de nivelul de conștiință al hranei pe care ai mâncat-o?

Tocmai acest aspect o tulburase cel mai tare.

- Da, încuviință ea fericită.

Nu ar fi știut să folosească cuvintele acestei limbi, suficient de bine, pentru a-și exprima îngrijorările și se bucura că el dădea glas exact ideilor ei.

- Acesta este unul dintre principiile despre care trebuie să vorbim în această seară. Are de-a face cu conștiința noastră și cu conștiința celor care ne înconjoară. Tocmai am mâncat două forme de viață: varietatea de plante, care au conștiință minimă, și homarul, care se bucură de o formă limitată de conștiință animală. Simt că te-a deranjat să asimilezi această conștiință.

- Într-adevăr nu mi-a plăcut să mănânc acest aliment, confirmă fata puțin tristă.

- Planeta noastră nu este ca planeta ta. Pe planeta ta, acest fapt ar constitui o ușoară încălcare a liberului arbitru al animalului mâncat. Dar planeta noastră, așa cum ți-am spus, se bucură de anumite diferențe în ceea ce privește condițiile. Principala diferență este că pe această planetă nu toată conștiința caută lumina, așa cum o caută pe planeta ta. Multe dintre entitățile care se bucură de darul întrupării fizice aici s-au pierdut din căutarea adevărului și caută în direcții în întregime greșite. Acest homarul este un fragment de viață care nu a început încă să caute lumina. Prin asimilarea în ființa ta, ea a fost ajutată în căutarea ei și, poate, în timp ce conștiința homarului continuă să evolueze, va fi ajutată de contactul cu conștiința ta.

Fata fu deranjată și derutată de acest raționament. Nu putea contrazice raționamentul din punct de vedere intelectual. Dar...

- Draga mea, spuse blând învățătorul ei. Îmi dau seama că ești încă îngrijorată de liberul arbitru al acestei forme de viață. Simți că ar trebui să fie liberă să aleagă și să acționeze după bunul ei plac, în funcție de voința sa, este corect?

- Desigur, este singura cale, aprobă fata, dând din cap energic.

- Trebuie să repet că această planetă diferă de planeta ta. Pe planeta ta, fiecare particulă de conștiință caută lumina fără călăuzire și își formează propriul destin, deoarece planeta ta este o planetă a luminii. Însă, pe această planetă, întunericul este la fel de puternic ca și lumina și fără îndrumarea unora ca noi, ei ar fi pierduți și separați de adevăr. Este de datoria noastră, odată ce am învățat, să îi îndrumăm. Înțelegi, draga mea?

Ea înțelegea cuvintele. Învățătorul ei avea talentul de a vorbi clar. Și totuși, în ciuda înțelegerii ei semantice, ideea acestui tip de îndrumare i se părea un violent abuz de putere. Nu putea să înțeleagă cum ar putea fi vreodată permis să facă alegeri pentru alte entități sau chiar să le interzică unele opțiuni. În nedumerire ei, i se părea, că asta făcuse cu acel homar. Chiar dacă ar fi spus "Homar, poți să fii asimilat de mine, sau poți să trăiești în întuneric", prin cuvintele ei restrictive, nu ar fi ascuns oare homarului adevărul despre libertatea lui de a alege orice altă opțiune aflată în universul Creatorului? Nu putu să înțeleagă ceea ce spunea învățătorul ei, deoarece părea străin și greșit.

Dificultățile ei de moment nu păreau să fie la fel de evidente învățătorului cum fuseseră cele dinainte, sau poate le observase, dar își dorea să o ajute să iasă din ele prin alte exemple.

- Draga mea, spuse el blând, nu pot să-ți explic destul de clar modurile în care este diferită această planetă numită Pământ, de cea de pe care provii. Nu pot decât să încerc să îți explic că, în principiu, există o anumită problemă și cum este tratată această problemă pe această planetă. Pe planeta ta, există un scop unic. Aici, sunt mulți care sunt confuzi și și-au pierdut simțul scopului. Ei nu realizează că obiectivul suprem al tuturor celor care locuiesc în întreaga creație este căutarea Creatorului și de aceea ei își umplu viața cu amuzamente zadarnice. Sunt sigur că ești conștientă de această condiție pe Pământ și ești conștientă că trebuie să existe o cale de a trezi din nou spiritul de căutare în acești rătăcitori pierduți. Am văzut în ochii tăi că ești deranjată de acest concept. Simți că este încălcat liberul arbitru al celor ajutați, când îi ajutam după cum am descris.

Fata fu recunoscătoare că învățătorul ei găsise zona de confuzie, pentru că își dorea să înțeleagă și să învețe tot ce putea despre această planetă.

- Da, încuviință ea ușurată. Continua să fie nesigură de folosirea cuvintelor acestei limbi și era mulțumită că învățătorul ei putea să intuiască problemele pe care le întâmpina.

- Deși multe lucruri sunt numite păcat, este de la sine înțeles, draga mea, că există un singur lucru, cu adevărat, greșit pe această planetă, și acesta este încălcarea liberului arbitru al unei conștiințe de către altă conștiință. Este la fel de clar că noi cei care îndrumăm trebuie într-un fel să ocolim acest păcat, folosindu-ne inteligența. Pentru ca, eliberați de păcat, să putem îndruma spre lumină pe cei pierduți și pentru a arăta adevărul celor care, în cele din urmă, îl vor căuta.

Chiar și reformulat, conceptul rămânea străin și dezgustător în mintea tinerei extraterestre. Asemeni gustul antipasto: nu dezgustător, în mod evident, dar, totuși, fără virtute. Nu s-ar fi gândit vreodată că ar putea exista o cale de limitare a alegerilor fără a încălca liberul arbitru, așa cum se pare că fac pe această planetă, după cum spunea acest bărbat.

- Nu înțelegi tehnicile pentru a evita acest păcat? întrebă Trostrick, privind-o cu atenție. Ochii lui întunecați străluceau în ochii ei prin lumina pâlpâitoare a lumânărilor care ofereau singura lumină, cu excepția strălucirii lunii și a stelelor pe suprafața oceanului.

- Nu, nu știam că sunt posibile astfel de tehnici, spuse ea.

- Trebuie să-ți arăt tehnicile de îndrumare a celor pierduți. Trebuie să fi mereu cu grijă, după cum am spus, să eviți să păcătuiești și să oferi doar alegeri pe care individul, dacă este lăsat singur, ar putea în cele din urmă să le facă liber. Nu știai că o astfel de alegere liberă poate fi oferită în mod deliberat, nu-i așa, draga mea?

- Nu, spuse ea.

Bărbatul se ridică în lumina blândă și o luă de braț. Era la fel de înalt ca și ea, dar mai greoi și mai măsliniu la ten.

- Vino cu mine, ne vom plimba și vei înțelege.

Se plimbară pe nisip până la malul apei. Nisipul era ușor ud din cauza valurilor.

- Este o creație frumoasă, nu-i așa? spuse blând magicianul negru. Cerul atât de negru și împânzit de stele, briza oceanului atât de răcoroasă. Să stăm o clipă și să analizăm libertatea de alegere, oferită de un învățător. Noi vom lua în considerare corpurile fizice, pe care amândoi le folosim acum pentru a experimenta mediu înconjurător. Ele ne sunt utile, pentru că asupra lor acționează catalizatorul lumii fizice. Acest lucru este, la rândul său, util pentru evoluția sinelui nostru spiritual. Dar să examinăm limitele corpului îndeaproape.

Trostrick își cărase cu el șervețelul de pânză de la masă și acum, îndoindu-l în diagonală, i-l puse la ochi legându-l la spate.

- Nu te deranjează acest mic experiment, nu-i așa? Doresc să îți limitez vederea.
- Nu, spuse fata, așteptând cu nerăbdare instrucțiuni suplimentare.

Magicianul vorbea din nou.

- Corpul tău fizic este acum lipsit de vedere. Tu poți să-ți folosești corpul mental, și vezi mai mult decât pot vedea ochii fizici. Prin urmare ochii fizici sunt redundanți. Dar pe această planetă, foarte puțini își pot proiecta sinele în afara corpurilor lor fizice, iar pierderea vederii este o mare dificultate. Poți vedea cât de grav ar restricționa învățarea această pierdere de stimul. Progresul spiritului este împiedecat.

- Da. Tinerei i se părea mai jalnic decât orice să fie lipsită de vedere, incapabilă să adune informații despre mediul înconjurător.

- Totuși, spuse Trostrick, un om care este orb poate încă experimenta orice dorește cu restul simțurilor, pentru că are libertate de mișcare, și poate merge unde vrea. Sunt unii a căror experiență este și mai limitată. Permite-mi să demonstrez.

Ea stătea nemișcată la malul apei în timp ce el luă un cordon din buzunarul jachetei. Punându-i mâinile la spate, el le leagă strâns.

- Corpul tău este acum și mai limitat, nu-i așa?
- Într-adevăr... spuse ea. Găsea această senzație ciudată.
- Unii dintre locuitorii acestei planete sunt și mai restricționați și încă nu știu cum să-și elibereze corpul mental din acest vehicul fizic restricționat. Nu este trist?
- Da, încuviință fata, găsind această restricționare inimaginabilă.
- Și totuși, această limitare poate fi dusă mai departe. Îți voi arăta.

Trostrick scoase un alt cordon din buzunar, și-l așeză în jurul gleznelor tinerei pentru a le lega strâns și sigur împreună. Fata începu să anticipeze sfârșitul lecției, pentru că văzu că era aproape complet limitată.

Magicianul se ridică.

- Poți învăța multe din asta. Pentru că mulți din locuitorii planetei sunt închiși în diverse moduri. De obicei nu sunt legați, dar sunt ținuți în clădiri întunecate, unde nu vorbesc cu nimeni sau nu vor vedea nimic din lumea exterioară. Și nu pot să-și părăsească închisoarea corpului. Acum corpul tău fizic este limitat aproape total, în metode de a dobândi experiență, nu-i așa?

- Da, spuse fata din nou simțind din plin neputința corpului ei imobilizat.
- Pentru a câștiga acum experiență este necesar să-ți folosești corpul mental, părăsindu-ți corpul fizic. Nu-i așa?
- Da, răspunse ea încă o dată.

- Imaginează-ți, spuse vocea liniștită, că în planele astrale inferioare, ale acestei planete, există locuitori la fel de încătușați în corpurile lor mentale precum ești tu acum în planul fizic. Sunt atât de restricționați în ceea ce privește corpul spiritual încât nu pot evolua mai departe decât poți tu acum, în închisoarea ta fizică. Este foarte regretabil, nu-i așa?

- Este încuviințată fata, mai mult pentru sine.

Era nefericită. Acest fapt o afecta mai mult decât restricționarea fizică. Nu crezuse niciodată că era posibil să existe o încălcare atât de gravă a liberului arbitru.

- Mulți sunt atât de încătușați încât în loc să caute, sunt forțați să trăiască în starea lor curentă de conștientizare pentru toată eternitatea. Singura lor scăpare este o retragere în întuneric, până la nivelul de subjugare la care creaturile de jos ating plăcerea planelor astrale. Personalitatea trebuie abandonată și fiecare fărâma de lumină trebuie lăsată în urmă, deoarece creaturile care locuiesc în acel plan sunt foarte negative sau, așa cum le spunem noi pe această planetă, rele. Nu-i așa că este regretabil că ele trebuie să coboare atât de jos de-a lungul căii de lumină, pentru a avea din nou libertate și a fi capabili să se bucure de universul Creatorului lor?

- Într-adevăr, murmură fata în stare de confuzie totală.

Era profund șocată. Această planetă era foarte diferită de a ei. Își testă legăturile. Erau foarte strânse. Corpul ei mental putea ajunge la fel de strâns legat pe această planetă. Acest gând o zgudui așa cum nici un gând nu o zguduisese vreodată și realizează că era gândul pe care învățătorul îl lăsase în mintea ei, deoarece îi auzi pașii depărtându-se fermi pe nisip. Îi auzi pantofii pe piatra terasei și apoi pierzându-se în mocheta camerei de zi. Ușa de sticlă se închise în spatele lui. Rămăsese singură.

Multă vreme stătu în meditație, nemișcată la malul oceanului. Marea era în scădere, iar apa se îndepărta încet de ea. Într-o oră, îi devenise mai greu să stea confortabil. Nu era sigură că înțelesese, pe deplin, tot ce i se spusese, căci nu simți ca și cum ar fi câștigat înțelegere. Știa doar că era deranjată de ceea ce aflase.

Își analizează limitările de moment. Ce scop avusese el când o legase? Vorbise de oferirea de opțiuni pentru creșterea spiritului și ea nu înțelesese. Sau înțelesese? Era poate un exemplu a ceea ce dorea să spună? Dacă i-a oferit libertatea de a alege între a sta neputincioasă la malul oceanului sau a merge la învățător în corpul ei mental pentru a primi explicații ulterioare? Acesta fusese oare scopul imobilizării ei?

Se gândi să părăsească corpul fizic, pentru a-și găsi învățătorul. Joshua îi permisesse fratelui ei să călătorească în planele mentale ale planetei, dar îi oferise un îndrumător, care lucra în cadrul acelor plane. Joshua o atenționase să nu-și lase corpul fizic sub nici o circumstanță, întrucât ea nu avea îndrumător. Până acum îl ascultase.

Dar nu era acest om îndrumătorul ei acum? Ar fi dorit să aibă control asupra sinelui ei spiritual, ca să poată vorbi cu Joshua și să înțeleagă mai bine ce trebuia să facă. Nu voia să facă o eroare. Învățătorul ei o limitase astfel ca parte din experiență. Din experiență învăța mai bine îngrozitoarele limitări resimțite în planul fizic al acestei planete, decât ar putea învăța din orice cuvânt.

Învățătorul ei nu se întoarse. Legăturile ei rămaseră neclintite. I se părea evident că nu putea învăța nimic mai mult, stând unde era. Își aminti de sfatul lui Joshua cu privire la pericolele planelor astrale ale planetei, plane pe care actualul ei învățător le descriesese mai detaliat. Dar nu putea ea să se pună sub protecția noului ei învățător? Împreună, ar putea aduna mai multă înțelegere și ar continua să evolueze. Trecuse ceva timp de când

plecase învățătorul ei. Fără îndoială, intenționa să o facă să îl caute folosindu-și corpul de lumină.

Își vizualiză corpul mental, îmbrăcat în lumină, făcut din lumină pură și fu încântată să descopere că, din nou, putea să-și părăsească corpul fizic, deși totul, cu excepția împrejurimilor îi erau încă ascunse. Imaginea corpului de lumină începu să strălucească în fața ei pe nisip până când putu să vadă îi în detaliu, îmbrăcămintea, trăsăturile. Încărcă imaginea cu energia eterică a corpului ei fizic, făcând-o parte din lumea fizică și exteriorizând-o. Minte ei mișcă brațele formei, întoarse capul. Era gata să primească conștiința ei bine-cunoscută, și fără nici o pauză în conștientizare, se trezi, afară din corpul fizic, în corpul de lumină. Privi în jur. În timp ce se uita înapoi la corpul ei fizic legat, acesta căzu greoi pe nisip, trăgându-i corpul de lumină înapoi în el și regretă că nu îl așezase pe nisip înainte de a-l părăsi. Putea vedea strălucirea slabă a cordonului de argint. Materialul eteric al corpului ei fizic fusese folosit pentru a încărca corpul de lumină cu vitalitate. Ea returnă substanța eterică în corpul care zăcea pe nisip în stare de transă. Ființa ei exaltă de bucurie așa cum făcea întotdeauna după ce renunța la proiecția chimică grea care era necesară experienței fizice. Plină de o senzație de vigoare și bunăstare, ea se întoarse pe terasă și în camera de zi.

Trecu pe lângă bărbatul musculos care îi servise mai devreme în timpul cinei. El nu îi văzu corpul de lumină. Trostrick nu era acolo. Merse spre hol și începu să coboare, atrasă de un sentiment de certitudine din ce în ce mai puternic. Holul se termina, nu cu o ușă, ci cu o draperie de catifea purpurie, grea și netedă, așa cum era tot mobilierul acelei case. Acolo apărură o poruncă în mintea ei. Dădu draperia la o parte cu o mână și intră în încăperea mare în care o chemase învățătorul ei. Era sigură că precedase corect când ieșise din corpul fizic pentru a veni în această încăpere. Căci era așteptată. Fusese chemată.

Așteptă o clipă lângă ușă, uitându-se atent prin încăperea întunecată. De-a lungul pereților erau lumânări aprinse. Camera era goală, cu excepția unei mese de marmură neagră în centrul ei, pe care era întins trupul gol al învățătorului. Se apropie de el, cum i se poruncise. Privi corpul până își dădu seama că, deși corpul era nemișcat și aparent lipsit de viață, era conștientă în ochii lui, care o priveau. Ea îi întoarse privirea. În corpul ei de lumină, nu mai era greu să susții privirea altcuiva. Și ochii lui o prinseră și o traseră spre el, astfel încât se aplecă și îl sărută pe buze, simțind în interior o creștere tumultuoasă pe care nu o simțise niciodată în afara corpului ei fizic. Ochii lui încă se uitau în ochii ei, iar acum, dorința crescuse și domină corpul ei de lumină. Cel numit Trostrick se ridică, în corpul său mental, de pe masa pe care stătea întins corpul său fizic, și trase corpul ei mental aproape de al lui, ținând-o și încă privind adânc în ochii ei spirituali. Dorința care nu era permisă în planul metafizic o lovi și se bucură că învățătorul ei putea săvârși asemenea minuni și că i-a permis să împărtășească această experiență împreună. Închise ochii complet și se predă lui cu exaltare, pentru ca spiritele lor să devină unul. Odată ce se predă lui, simți valuri de atracție curgând între ei până când spiritul ei se pierdu în intensă senzație. Apoi totul se întunecă și ea se simți dusă prin spațiul adimensional.

Capitolul paisprezece

Călătoria înapoi la ferma lui Pablo Padeyevsky fusese întreruptă doar de sforăiturile doctorului, care în cele din urmă cedase epuizării. Colonelul se despărți de ei după ce aterizară pe gazonul din fața casei lui Pablo, după ce îi promisera să îl țină la curent cu căutarea tinerei extraterestre.

Micul grup se feri de praful aruncat de elicea elicopterului când se ridică din nou în aer și deschiseră ușa din față a casei liniștite cu un sentiment amestecat de ușurare și îngrijorare. Era bine să fi din nou acasă. Pablo se întinse și așipi pe canapeaua lungă din camera de zi. El fu însă trezit aproape imediat de Joshua care era gata de acțiune.

- Hai odată, Pablo!

Ochii lui Pablo se deschiseră cu greu. Urmă o trezire lungă.

- Acum știu de ce ești atât de slab. Nu dormi niciodată.

- Haide, Pablo, spuse Joshua din nou. Trezește-te.

Pablo încă se lupta să își țină pleoapele ridicate. Joshua zâmbi vechiului său prieten care stătea atât de șifonat și adormit. Rareori fusese mai obosit.

Esmeralda intră în sufragerie cu sandvișuri și se făcu o pauză bruscă când realizară că mor cu toții de foame. Conversația continuă, întreruptă de înghițituri.

- Am angajat o agenție de detectivi pentru supravegherea aeroporturilor din Miami și Fort Lauderdale, spuse Joshua. Am folosit telefonul de la cabană. Dacă o observă pe tânără extraterestră, vor suna aici. Am folosit numele și numărul tău de telefon. Trostrick și tânără trebuie să fi părăsit cabana cu puțin timp înaintea sosirii noastre deoarece cadavrul găsit era încă cald. Deci, plecaseră de acolo de mai puțin de două ore. Ar dura aproximativ o oră pentru a ajunge de acolo la cel mai apropiat aeroport și multe ore înainte de a putea face conexiuni spre Miami. Chiar dacă ar fi luat un zbor imediat, ar fi fost două ore bune înainte să fi aterizat. Probabil nu au găsit un zbor imediat.

Se ridică.

- Între timp, spuse el doctorului somnolent, mă duc la aeroport să închiriez un avion. Dacă găsesc un avion rapid, pot fi la Trostrick cu cel mult două sau trei ore întârziere. Știu unde locuiește. Dacă intenționează să facă orice lucrare rituală a dus-o acolo.

- Un moment, spuse Pablo. S-ar fi putut duce la cabana din New York. Are un loc și acolo, unde am fost ieri, de fapt. Există vreo tehnică magică pe care ai putea-o folosi pentru ai urmări?

Esmeralda clătină din cap.

- Nu cred, unchiule Pablo. Am încercat amândoi să căutăm în însemnările Akashice, care este cel mai sigur mod pe care îl știm pentru a găsi pe cineva. Tânăra a dispărut din însemnările Akashice în timp ce era în cabană. Este exact ceea ce ar încerca să facă un magician negru: să pună un zid mental în jurul ei, astfel încât să înceapă să piardă contactul cu restul mediu. Este o muncă foarte tehnică. Este nevoie de un Ipsissimus pentru a realiza aceasta. Acesta este Trostrick.

Joshua folosi telefonul din hol. După ce termină convorbirea spuse:

- Am găsit un avion charter bun. Va fi gata de plecare imediat ce ajung acolo. Din pur noroc piloții sunt deja acolo. Plec chiar acum.

- De unde știi că este la Fort Lauderdale? întrebă doctorul.
- Evaluez probabilități. Trostrick poate face ritualul în New York, dar personalitatea sa magică va fi mult mai puternică dacă ritualul este făcut la locul pe care l-a folosit cel mai mult. Dacă aș fi el, m-aș duce la Fort Lauderdale.

Joshua era în drum spre ușă, fără să țină seama de obiecțiile lui Pablo. Se opri auzind zgomotul unui motor și toți trei ajunseră la ușă pentru a-i întâmpina pe Theodore și pe tânărul extraterestru, întorși din lunga lor călătorie.

Theodore intră primul și se duse la Esmeralda. Ea îl luă de mână și o întinse pe cealaltă tânărului extraterestru.

- Înapoi în siguranță, spuse ea.
- N-ai crede, spuse Theodore, dar am ajuns.
- Trebuie să plec, spuse Joshua, ieșind pe ușă.
- Unde merge? întrebă Theodore.
- A aflat că tânără este în Fort Lauderdale. Se duce după ea.

Theodore aruncă o privire rapidă spre Esmeralda și ea aprobă din cap.

- Merg și eu, spuse el, apoi ieși pe ușă după Joshua.

Joshua își porni mașina sport.

- Prea periculos, spuse el punând mașina în viteză.

Theodore deschise ușa mașinii și se aruncă în scaunul pasagerului în timp ce Joshua accelera de-a lungul aleii și ieșea pe drumul neasfaltat. Cilindri vuiră pe drum, fiind auziți de cei de la fermă mult după ce mașina dispăruse din vedere.

- Se descurcă, unchiule Pablo, îl liniști Esmeralda, conducându-l pe profesorul epuizat înapoi pe canapea.

Maniac, mormăi el, la adresa lui Joshua așezându-se. Esmeralda ieși din cameră, unchiul ei era gata să doarmă și dorea să fie aproape de telefon pentru a răspunde de câte ori sună. Se întoarse spre tânărul extraterestru.

- Vrei să te odihnești frate?
- Da, spuse el.
- Ți vei trimite spiritul în căutarea surorii tale?
- Da.
- Dorești să te însoțesc în spirit în căutarea ta, frate?
- Da.

Esmeralda îl luă de braț și împreună meraseră pe veranda umbrită, aerisită unde se așezară confortabil și se pregătiră pentru meditație.

Joshua medita și el, nu la fel de profund, dar concentrarea lui era atât de intensă, în timp ce conducea mașina sa sport la limită, încât căpătase o încredere calmă, pașnică care se descoperă doar în stare meditativă. Theodore, intenționase să explice motivele pentru care decisese să-l însoțească, dar datorită vitezei, mintea lui se confrunta cu o spaimă acută. Joshua derapa curbă după curbă, evitând copacii și șanțurile la centimetru și asta la două sute de kilometri pe oră. Ajunseră la aeroport în doar câteva minute.

- Ar trebui să se facă un circuit de curse pe drum acela, și să-ți poarte numele, reuși să articuleze Theodore, cu o tentă sarcastică, după ce drumul deveni mai drept.
- Relaxează-te, Theodore. Magicienii nu au accidente, răspunse Joshua glumind doar pe jumătate.

Acest argument nu îl liniști pe Theodore. Panglica de asfalt se desfășura în spatele lor cu o viteză imposibilă. Pielea de obicei palidă a lui Theodore era și mai palidă, datorită senzațiilor pe care le simțea la acea viteză. Întreaga sa expresie emana însă o hotărâre îndârjită.

Calvarul se termină când Joshua intră în zona Aeroportului Național Washington. Parcară mașina la terminalul executiv. Starr trânti ușa mașinii și alergând spre birou. Theodore alerga, de asemenea, dar rămăsese puțin în urmă.

Un funcționar tânăr și slab îl strigă pe Joshua.

- Domnul. Starr? Joshua Starr?

Funcționarul îi întinse un telefon.

- Un telefon pentru dumneavoastră.

Magicianul își întrerupse fuga pentru a lua receptorul.

- Joshua? Speram să te prind.
- Ce este, Pablo?
- Tocmai au sunat cei de la agenția de detectivi din Miami. Au raportat că nu l-au văzut pe Trostrick, dar că unul din oamenii lor care lucra la cazul nostru a murit într-un accident de circulație chiar în fața ușilor terminalului. Îți sugerează acest lucru ceva?
- Da. Acum urcăm în avion.

Joshua întinse receptorul funcționarului și își relua fuga spre terminalul de unde trebuiau să ia avionul. Fu din nou oprit de un bărbat blond care îi întindea mâna.

- Domnul. Starr? Întrebă politicos bărbatul.
- Să mergem, spuse Joshua, încetinind fuga doar pentru o fracțiune de secundă.

Pilotul se alăturat celor doi și continuă alergarea spre micul avion. Urcară scările din partea din față a aeronavei și salută din cap pe bărbatul roșcat care ocupa unul din scaunele din interiorul cabinei. Pilotul îl salută de asemenea scurt:

- Domnule Starr.

Sărind chiar peste formalitățile minime, Joshua întrebă vădit nerăbdător fără să răspundă:

- Putem decola chiar acum?
- Pentru asta suntem aici, spuse pilotul cu bunăvoință. acceptându-l pe Starr fără altă formă de identificare și fiind nepăsător la felul în care acesta părea să disprețuiască formalitățile.

Pilotul se așezat pe scaunul de pilotaj din stânga. Mâna lui se mișcă rapid peste butoanele și manetele de control ale aeronavei. Copilotul ridică scara și blocă ușa odată ce fu complet închisă. Motorul avionului începu să se tureze.

Copilotul se așeză pe scaunul din dreapta, luă microfonul și spuse:

- Livrare de autorizare, Patru șapte doi opt alfa, către Fort Lauderdale.

În difuzorul din cabină se auzi:

- Patru șapte doi opt alfa spre aeroportul Fort Lauderdale. Pleacă spre sud. Ruta de zbor: mențineți patru mii.

Nu mult după aceea avionul decola spre destinația indicată.

Joshua și Theodore se așezară pe două canapele din compartimentul pentru pasageri al avionului și, în timp ce micul avion se deplasa spre sud adormiră pentru câteva minute. Datorită orelor de stres continuu, dormiră întrucâtva agitat, undeva între somn și trezire, până când pilotul își vârî capul în cabină anunțând:

- Fort Lauderdale, se apropie.
- Mulțumesc, spuse Joshua ridicându-se. Poți suna înainte pentru o mașină de închiriat?
- Sigur că da.

Pilotul îi urmărea pe Joshua și Theodore cu ceva interes. Nu păreau să aparțină tipului obișnuit de angajați ai unor corporații care închiriau de obicei avioane scumpe, pentru a zbura undeva să închidă una din afacerile lor profitabile. Îi văzuse pe mulți urcându-se la bord și bând până ajungeau la destinație, fără să spună vreodată ceva interesant. Starr arăta însă diferit. Și epuizarea lui evidentă îi conferea un aer misterios. Părea foarte nerăbdător, să ajungă la destinație în ciuda oboselii.

- Pari nerăbdător îi spuse pilotul lui Joshua.

Joshua râse obosit.

- Urmărim pe cineva. Viteză este esențială.
- Această aeronavă este perfectă pentru ce aveți voi nevoie, spuse pilotul. Aveți nevoie de ajutor după ce aterizați? Sunt bucuros să ajut dacă pot.
- Și eu la fel, interveni copilotul.
- Mulțumesc, spuse Joshua. Doar pune-ne pe sol.
- Desigur, spuse pilotul. În câteva minute.

Theodore se apropie de ușa cabinei și toți urmăreau aterizarea. Autostrada A1A strălucea ca un colier strident de lumină. Miami era o mare de lumină în întunericul de dedesubt.

Pilotul făcuse aterizarea rulând până la un complex de hangare din sudul aeroportului. Scările coborâra, iar copilotul deschise ușa.

- Mergeți la un motel? întrebă Joshua.
- Compania are un apartament aici, spuse pilotul. Vom sta în el și ne puteți suna oricând. Îi oferi o carte de vizită lui Joshua. Unul dintre noi va sta lângă telefon. Putem fi gata de plecare în zece minute.

Până ce pilotul coborî scările și făcu semn personalului să umple rezervoarele, Joshua și Theodore erau deja în mișcare. Aproape că răsturnară un bărbat care se pregătea să iasă din sediul companiei de închiriat mașini.

Joshua trecu pe lângă el. Bărbatul se dădu brusc la o parte, vărsându-și pe cămașă o parte din conținutul ceștii pe care o ținea în mână.

- Aici se închiriază mașini? întrebă Joshua.
- Da, cheile sunt pe tejghea.

Bărbatul reveni în spatele biroului.

- Aici sunt hârtiile...

- De hârtii se va ocupa cel care a închiriat mașina, strigă Joshua peste umăr ieșind în grabă din clădire.

Capitolul cincisprezece

Sergentul John Armstrong era un om tenace. Asta se vedea în felul în care își ținea maxilarul. Era o parte a personalității lui pe care o formaseră cei douăzeci de ani petrecuți în armată. De când venise la CID, își rezolvase întotdeauna cazurile. Nu avea să facă excepție în acest caz. Nu dacă este implicat Sergentul John Armstrong din armata Statelor Unite.

Maiorul abia așteptase, la sfârșitul unei după-amiezi dificile, să scape de sergent. De fapt, sergentul se gândea cu nemulțumire cât de bucuros fusese ofițerul să-și ia rămas-bun de la el. Nici măcar nu-l lăsase să folosească mașina poliției militare când părăsiseră secția de poliție. Cum de nu a înțeles maiorul importanța imensă a securității armatei SUA împotriva comploturilor pe care acești spioni le puneau la cale chiar acum?

Nu avea de gând să renunțe. N-ar fi acceptabil pentru un bărbat care și-a văzut mereu datoria. Dacă va fi nevoie, va sta singur împotriva armatei inamice din spațiul cosmic. Și într-o zi, când războiul se va termina și istoria va fi scrisă, s-ar putea ca numele lui să fie amintit în relatarea acestor zile mărețe. Ar fi cel care a dat prima lovitură poate cea hotărâtoare inamicului. A fost cel care a văzut ce se întâmplă cu mult înainte celorlalți; capacitatea lui de a intui situațiile ar fi amintită cu admirație. Poate va avea statuie și va fi așezat cu statuile altor patrioți americani care își dăduseră viețile, loialitățile, inteligența în serviciul țării lor.

El, Sergentul John Armstrong, va face acest lucru de unul singur. Primul lucru îi va urmări pe cei doi spioni în bârlogul lor. Va confrunta extraterestru în vizuina lui, cum s-ar spune. Degetele i se încleștară pe volan. Își jură că va face tot ce poate.

Urmări cu ușurință profesională mașina avocatului. Ferma Padeyevsky fuse ușor de infiltrat. Deși era câmp deschis în spatele clădirii, pe fiecare parte a casei creștea pădure deasă. Era o peluză îngustă, dar ambele părți ale casei erau foarte aproape de pădurea bătrână. Nu avu probleme să ajungă lângă una din ferestrele laterale ale salonului din față.

Armstrong auzi conversația telefonică a lui Padeyevsky cu Joshua care era deja în aeroport. Se pare că „actorul” și Behr se îndreptau spre Fort Lauderdale.

Trebuia să ia o decizie. Viitorul omenirii putea depinde de această decizie! Ar trebui să-l supravegheze pe extraterestru, care era în prezent la douăzeci de metri de el, pe terasa casei, sau ar trebui să plece la Fort Lauderdale după cei doi, pentru a găsi extraterestra?

Fusese o decizie grea. O pasăre în mână părea mai bună decât două pe gard. Dar, maiorul avusese extraterestrul, însă importanța lui nu părea să fie înțeleasă. Poate că ar putea obține mai multe informații urmărindu-l pe actor. Aici nu mai erau lucruri noi de descoperit.

Cum ar fi putut ajunge în Florida înaintea celor doi? Actorul probabil era deja în aer. Sergentul stătu câteva minute pe gânduri și hotărî că, pe lângă faptul că-și pune viața în pericol pentru țara lui, își va pune și buzunarul la dispoziție. Era o lovitură dură. Dar nu vedea nici o altă soluție. Poate, dacă ar ține socoteală atentă despre tot ce face el în serviciul ei, țara ar considera de cuviință să-i dea banii înapoi după victoria finală.

Va trebui să caute o agenție de detectivi. Trebuia să-i pună pe cei doi sub urmărire, până când ajunge el acolo și preia situația sub control.

Decizia fiind luată, își îndepărtă spatele de zidul fermei, își îndreptă umerii și își întinse picioarele înțepenite. Se opri la cel mai apropiat telefon public și dezgustat de posibila infectare cu viruși a receptorului formă numărul Informațiilor din Miami cerând numele primei agenții de detectivi din cartea de telefon. Îi era indiferent numele agenției.

În câteva minute vorbea cu Agenția de Detectivi Acme. Când au înțeles că vorbeau cu un membru al CID-ul Armatei, cei de la agenție au fost foarte prompti să-i accepte cererea.

- Ne lipsesc câțiva oameni pe moment, spuse vocea din Miami. Dar vom face un efort deosebit în cazul tău, Sergeant Armstrong.

Li se ceru să urmărească doi bărbați, cu descrierilor lui Joshua și Theodore, care urmau să sosească în Fort Lauderdale într-un avion închiriat.

- Am înțeles sergent Armstrong, spuse vocea. Vom face asta și vom raporta.
- Voi suna mai târziu pentru a-mi da informațiile pe care le-ați adunat.
- Am înțeles, Sergeant. Vom începe imediat.

Detectivul puse receptorul în furcă simțindu-se ușurat. Două cereri de supraveghere și urmărire într-o zi. Agenția avea reputație, dar o zi în care o cerere spusese „indiferent de cost”, iar alta fusese finanțată de armata Statelor Unite era într-adevăr o zi neobișnuită.

Singura dificultate era că aveau agenți deja trimiși la fiecare aeroport; trebuise deja să cheme pe fiecare agent cu jumătate de normă cu care lucrau. Încercă să găsească oameni suplimentari fără succes. Rămânea un singur lucru de făcut: dublarea sarcinilor. Să pună aceeași agenți la ambele cazuri, iar când unul se rezolva își putea reorganiza agenții. Avea un contact la centrul de control al traficului aerian din Miami care ar trebui să-l ajute în cazul avionului închiriat. Pierduse un agent, chiar în după-amiaza aceea, într-un accident ciudat. Fusese un accident oribil și imposibil. Șoferul limuzinei care provocase accidentul probabil nici nu va face închisoare.

Dar incidentul acela tragic îl făcuse să piardă un agent foarte bun. Unul care trebuia înlocuit, întrucât acest domnul Padeyevsky spusese că subiectul pe care voia să-l urmărească cel mai probabil va veni la aeroportul internațional din Miami. Oftă și luă telefonul.

Sună la numărul raportat de Ernesto Lopez agent cu jumătate de normă care supraveghea aeroportul din Fort Lauderdale pentru Padeyevsky. Lopez era un om bun, deși prea bătrân pentru a fi angajat permanent. De asemenea, era prea bătrân pentru a fi angajat ca polițist. Ceea ce era păcat. Pentru că în țara de origine Lopez fusese polițist până când guvernul lui Castro îl făcuse să emigreze. Plecase cu toată graba posibilă, temându-se pentru familia lui. Hotărâse că Miami era un port mai bun de intrare decât New York. Călătoria era mai ieftină; chiriile erau mai mici.

Dar odată ajuns în SUA se descurcase destul de rău. Nu avea nici o altă calificare decât polițist. Când nu a putut găsi de lucru ca polițist, îi mai rămăseseră două opțiuni posibile. Putea deveni criminal, ceea ce îi era foarte ușor, deoarece studiasse tehnici criminale mulți ani și avea o minte vicleană și intuitivă. Sau putea căuta o muncă cinstită.

Ernesto Lopez era un om cu conștiință. Lucrul îndelung cu infractorii nu îi schimbaseră atitudinea despre viață. Pentru a-și hrăni soția și copiii, pe care îi iubea mai mult decât orice pe lume, spăla vase într-un restaurant, sau lucra într-o benzinărie. Îi plăcea însă lucrul în aer liber. Punea benzină pentru că nimeni altcineva nu dorea să o facă. Nimeni nu îl angaja cu fața lui mereu uleioasă brunetă cu părul deja cărunt. Semăna prea mult

cu ceea ce, de fapt, era, un imigrant. Erau mulți imigranți în Miami. Toți arătau ca el, toți își doreau locuri de muncă și, în mare parte, erau mai tineri și mai bine făcuți.

El se credea norocos când găsea de lucru. Nu era prea rău, pompa benzină în cartierul mai select din Fort Lauderdale. Însă era plătit foarte puțin, așa că avea dificultăți să ofere familiei ceea ce aveau nevoie. Trebuiau să locuiască departe, în nordul Miami, și avea probleme chiar să ajungă la lucru, datorită distanței. Era dificil. Fusese fericit când fusese angajat cu jumătate de normă la Agenția de Detectivi Acme. Pentru că plăteau mult mai mult pe oră, decât primea la benzinărie într-o zi. Era bun la munca de detectiv, era mai interesantă decât pomparea benzinei. Era obișnuit să facă astfel de muncă. Se simțea puțin mai integrat, social, când era trimis în aceste misiuni.

Dar, mai presus de toate, era pur și simplu fericit să facă bani pentru familia sa. Preluă misiunea cu nerăbdare și fără să se gândească prea mult, deși lucrase deja un schimb și jumătate la benzinărie, iar mâinile îi erau murdare cu ulei de motor și miroseau a benzină. Se dusese la aeroportul din Fort Lauderdale, se plasase într-o poziție strategică, astfel încât să poată vedea toate pistele active, și blocase telefonul public din apropiere, după ce sunase la agenție.

Când sună telefonul aproape că se răsturnă pe spate cu scaunul, de surpriză. Ajunse într-un suflăt la telefon; Ridică receptorul la sfârșitul celui de-al doilea apel.

- Lopez, spuse dintr-o suflare.

- Lopez, spuse agentul de la centru, ai un alt caz asemănător celui cu fata blondă. Urmărești doi bărbați într-un avion privat. Transmise descrierile lui Joshua Starr și Theodore Behr agentului din aeroport. "Dacă găsești fata, sună și raportează. Clientul nu ne-a cerut să o urmărim. Dar dacă îi vezi pe cei doi bărbați, urmărește-i dacă poți, atâta timp cât sunt în zonă. Dacă nu poți, sună și raportează direcția în care au plecat și apoi întoarce-te și așteapt-o din nou pe fată. Ai înțeles?"

- Am înțeles, spuse Lopez. Voi avea grijă de toți trei și telefonez dacă am ceva de raportat.

Închise, se așază din nou pe scaun și a început să se gândească. Cum ar putea ajunge de aici la mașina lui, suficient de repede, pentru a-i putea urmări pe cei doi bărbați dacă ar fi ajuns? Câmpul aeroportului era imens; cele mai îndepărtat dintre hangare era la mai bine de opt kilometri distanță. La care dintre hangare vor merge? Dacă ar ateriza și ar rula până la hangar nu ar putea ajunge la hangare îndepărtate la timp pentru a-i urmări pe cei doi bărbați. Iar dacă nu știa când vor ajunge, nu putea pleca de aici să încerce să afle de la turnul de control. Și, de asemenea, nu putea să negligeze supravegherea sosirii blondei. Din nefericire pentru el, această operație era cu siguranță fără speranță de reușită. Să găsească o fată blondă la aeroportul din Fort Lauderdale era ca și cum ar căuta, un fir de grâu într-un lan de grâu.

Telefonul sună din nou, iar Lopez se grăbi să ajungă lângă aparat. Apelul îi rezolvă dificultățile și îi făcu inima să bată nebunește. Va câștiga muți bani în seara aceasta! Operatorul central al agenției spuse:

- Ascultă, Lopez. Miami Center tocmai a primit un transfer de la Jacksonville pe un avion privat. Ar trebui să aterizeze în Fort Lauderdale câteva minute de acum. Pare că este ceea ce căutăm. Fii atent iar dacă se potrivesc descrierii, încearcă să îi urmezi. Uită de fata blondă. Trimit un agent acum să preia de la tine partea cu blonda. Ai înțeles?"

- Înțeles. Mă voi ține după ei și raportez mai târziu.

- Nu-i scăpa din vedere, Lopez. Numărul avionului este patru șapte doi opt alfa. Ai înțeles? Asta este ceea ce cauți.
- Bine, spuse Lopez, nerăbdător să închidă. Raportez odată ce am informații.

Închise. Primul lucru ar fi să meargă la turnul de control. Trebuia să afle la ce serviciu de zbor se duceau. Avea ceva experiență în acest tip de investigație.

Stătu un minut și-și făcu planul. Apoi se grăbi spre turnul de control. La ora aceea târzie, traficul aerian era redus, iar angajații agenției federale de aviație salutau orice vizitator. Se lansă imediat în discursul său pretinzând că este șofer de protocol. Spera că de-a lungul anilor auziseră multe variante ale poveștii pe care o inventase. Cei din turnul de control dădură din cap înțelegători când le spuse că cei ce îl angajaseră veneau cu un avion închiriat, patru șapte doi opt alfa și că mai fuseseră aici, dar fuseseră nemulțumiți de serviciul hangarului pe care îl folosiseră atunci și urmau să folosească un alt hangar. Îi spusese numărul hangarului, explică Lopez, arătând foarte nefericit, dar nu-și putea aminti care dintre ele. Va aștepta acolo până când vor ateriza și va afla unde o să meargă.

- Desigur, spuse unul dintre bărbați. Ne vor trimite prin radio unde doresc să se deplaseze cu taxiul imediat ce aterizează. Ia loc. Spui că vor ateriza în curând?

Lopez dădu din cap, îi mulțumi bărbatului și așteptă. Când avionul ateriză și trecu la controlul de la sol informară turnul despre hangarul de destinație. Odată ce află hangarul Lopez se îndreptă spre ușă, mulțumind din nou celor din turn.

Astfel putu, din mașina lui în mișcare, să fie destul de aproape pentru a-i identifica pe Joshua și Theodore când aceștia închiriaseră mașina și ieșiră pe drumul lateral accidentat departe la capătul de sud al pistei. Reuși, cu greu, să se țină în spatele lor, în timp ce conduceau nebunește spre ocean. Lopez ținea un ochi precaut pe indicatorului de temperatură; privind picături de apă maronie care stropeau parbrizul. Capacul radiatorului era pe cale să sară de la locul lui. Era clar că cei doi se îndreptau spre propria lor distrugere. Însă viteza lor îl convinsese că ei erau cei pe care îi aștepta. Nu avea de gând să-i piardă. Nu simțise nici un entuziasm în timpul urmăririi. Îi era frică, să meargă cu asemenea viteză, într-un vehicul care fusese pregătit doar să pornească de pe loc. Mașina lui scârția și gemea din încheieturi cu fiecare zgomot al suspensiei. Cauciucurile, complet uzate, nu erau de încredere și la acea viteză puteau exploda în orice moment. Dar reuși să rămână în spatele lor. Putea fi o noapte întreagă de muncă, poate mai mult. Poate agenția îl va menține la acest caz, din moment ce îl începuse cu succes. Iar dacă ar arăta agenției ce putea face, s-ar putea să-l folosească mai mult. Se aplecă peste volan și se lipi hotărât de drumul din fața lui, încetinind când ceilalți o făcură și, în cele din urmă, își parcă automobilul vechi sub ramurile palmierilor. Începu să-și croiască drum în spatele lor în lumina lunii.

Joshua devenise conștient că erau urmăriți odată ce ieșiseră pe drumul din afara aeroportului, dar fusese incapabil să-și dea seama cine îi urmărea. Persoana evidentă care ar fi trebuit să îi urmărească era Trostrick sau oamenii lui, dar părea puțin probabil ca cineva având legătură cu Trostrick să conducă o mașină veche ca cea care se afla în spatele lor. Era uimit că vehiculul din spate ținuse pasul cu mașina lor nouă de închiriat. Odată ce se apropiară de proprietatea lui Trostrick, îl alungă pe urmăritor din minte. Singurul lucru important în acel moment era să se miște cât mai repede și să încerce să recupereze fata înainte ca ea să fie un spirit închis. Deoarece o dată Trostrick reușește să îi subjuge complet corpul mental, nu mai exista nici o speranță de a o salva. Nici o speranță, din câte știa Joshua.

Din cauza urgenței misiunii Joshua, nu se pregătise împotriva diverselor pericole spirituale care s-ar fi putut să aștepte pe oricine trecea pragul proprietății lui Trostrick. Magicianul negru ar fi putut face multe lucruri, dăunătoare sănătății și bunăstării celor care intrau neinvitați pe proprietatea lui. Dar nu fusese timp să reducă riscurile. Se întoarse către Theodore.

- Ascultă, Theodore. Acesta este cel mai periculos lucru pe care l-am făcut vreodată. Nu știu la ce să ne așteptăm și nu am timp să aflăm. Dar cea mai bună șansă de a trece prin asta este ca tu să mă iei de mână și să nu-mi dai drumul, orice s-ar întâmpla. Nu mă aștept la nici un pericol fizic, Pericolul cu care ne confruntăm este mult mai mare decât moartea fizică. Înțelegi?

Theodore îl urmărise atent pe Joshua de când se întâlniseră. Văzuse că nu era niciodată complet serios, că folosea un limbaj superficial, fără a încerca vreodată să fie prea detaliat sau definitiv în ce spunea. Însă aceste ultime propoziții fuseseră diferite. Fuseseră spuse cu seriozitate, ba chiar cu gravitate. Dacă Joshua spune că este periculos, atunci într-adevăr este periculos. Theodore luă mâna magicianului și simți începutul unei puternice anxietăți trecându-i în jos pe coloana vertebrală.

- Nu îți voi da drumul pentru nimic în lume, spuse Theodore. Dar ce te aștepti să se întâmple?

- Nu știu. Chipul lui Joshua era descumpănit. Mi-ar lua mult timp să mă feresc de toate lucrurile pe care le-ar putea face Trostrick. Există atât de multe tehnici magice pe care le pot folosi oamenii ca el. Mă aștept la ceva, pentru că în jurul proprietății nu există garduri, ceea ce mă face să cred că protecția este realizată prin mijloace metafizice. Eu doar sper că orice a făcut, pot contracara prin ceea ce știu. Vreau să te ții de mine din două motive: în primul rând, lumina ta mă va ajuta, în al doilea rând, te pot proteja doar dacă am contact fizic cu tine. Nu-mi da drumul.

Cei doi bărbați coborâră din mașina închiriată, cu mâinile strânse, și începură să alerge pe gazonul împânzit cu palmieri, spre proprietatea lui Trostrick. Lopez, coborî din mașină pentru ai urmări și clătină din cap a nedumerire. Văzuse multe lucruri la vremea lui, dar doi bărbați care să se țină de mână alergând în lumina lunii era ceva nou! I-a urmărit până în curtea laterală și i-a privit alergând pe alea lungă și curbă și pe o terasă de piatră. I-a văzut dispărând pe o ușă de sticlă. Cei doi bărbați nu se lăsară de mână nici o secundă. Acum ce ar trebui să facă? Decise să aștepte câteva minute și să intre înăuntru numai dacă cei doi nu mai ieșeau.

Theodore și Joshua făcură puțin zgomot trecând cu grijă pe terasă și intrând în casă. Joshua avea spiritul pregătit pentru orice atac și fu uimit când pășind în interiorul casei nu descoperi nimic pus la cale. Nici o urmă de amenințare. Lui Joshua i se păru aroganță, ca un om cu atâtea metode la îndemână să nu se deranjeze să se protejeze. Dar fusese o ușurare. Joshua își dădu seama că, din moment ce era în casă, și nu simțea atacuri asupra simțurilor sale mentale sau fizice, putea începe munca nestingherit.

Se opri în camera de zi întunecată, privind în jur. Nu se vedeau lumini. Se vedea doar o lampă mică care strălucea la fereastra de deasupra garajului. Joshua deduse că acolo trebuie să fie șoferul adormit. Era o lumină mică, iar fereastra era mică și opacă. Joshua presupusese, corect, că era o lumină de veghe și că șoferul era probabil adormit.

Joshua observă o mică fărâmbă de lumină pe holul care ducea la camera de zi. Sursa era chiar la capătul lungului pasaj, iar el și Theodore coborâră pe hol până la ea, trase deoparte draperiile roșii care acopereau pragul ușii și descoperiră aceeași scenă care o

găsise și tânăra extraterestră mai devreme. Trupul dezbrăcat a lui Trostrick zăcea pe masa neagră; lumânările groase pâlpâiau mai scurte în soclurile lor.

Teama lui Theodore crescuse realizând pericolul despre care vorbise Joshua. Căci încăperea mustea de rău. Era palpabil. Răul pe care îl simțea îi degrada spiritul cu mult dincolo de ceea ce putea conștientiza cu intelectul, iar frigul aurei camerei exercita o atracție organică chiar asupra sufletului lui Theodore, făcându-l să strângă mai tare mâna lui Joshua, punându-și toată credința în omul luminii.

Joshua stătea lângă corp de câteva secunde, ochii i se închiseră concentrat. Îi deschise șoptind:

- Suntem cu adevărat norocoși. Nu este în corp. Cred că acum putem descurca lucrurile. Odată ce dobândim controlul asupra corpului lui Trostrick, ar trebui să fim capabili să o luăm pe tânăra extraterestră din puterea lui. La urma urmei, un magician negru este mai handicapat, fără corpul fizic, decât un magician alb.

Joshua se întoarse spre perdeaua de catifea, pentru a fi sigur că erau în siguranță când văzu doi ochi verzi în spatele lui. Abia avu timp să realizeze proporțiile uriașe ale bărbatului când pumnul greu al acestuia îl izbi direct în față, smulgându-l din picioare și depărtându-l de altar.

Theodore încleștă mâna de cea a lui Joshua cu strânsoarea disperată a omului înfricoșat și fuse tras de căderea corpului lui Joshua, dar reuși să rămână în picioare. Când pumnul enorm al bărbatului găsi fața lui Theodore strânsoarea mâinilor lor se rupse și cu ochii împăienjeniți de șoc, Joshua îl văzu pe Theodore căzând la podea și rămânând nemișcat. Se luptă împotriva durerii sale și se ridică în genunchi când cizma grea a bărbatului îl izbi puternic în piept răsturnându-l pe spate. Încă conștient, căzu imobilizat.

Ochii verzi ai bărbatului uriaș se întoarseră spre draperia de catifea. Mișcându-se cu grație lentă, ajunse în spatele faldurilor scoțând la iveală o sabie curbă. Iataganul era ușor de recunoscut, chiar dacă Joshua zăcea paralizat de pierderea respirației. Iataganul avea valoare ceremonială în anumite ritualuri magice. Cu fiecare gram de voință, Joshua încercă să se ridice pentru a evita atacul, dar era total neajutorat. Își pregăti spiritul pentru moartea fizică, și privit lama mare ridicându-se în aer deasupra capului uriașului.

Apoi, fără avertisment, inexplicabil, bărbatul se înclină necontrolat înainte. Iataganul îl rată pe Joshua și lovi zgomotos, dar inofensiv podeaua. În spatele bărbatului stătea nemișcat dar încordat Ernesto Lopez, care intrase în casă, după cei doi, urmărise ce se întâmplă până când nu a mai putut rămâne neutru. Căci era un om bun și i-a fost imposibil să stea deoparte și să permită facerea unei crime.

Bărbatul uriaș decise că trei adversari, inclusiv unul suficient de puternic să-l trimită în genunchi cu o singură lovitură, erau prea mulți pentru a fi înfrunțați. I-a luat pe Joshua și pe Theodore și i-a aruncat prin draperia de catifea, împingându-l pe Lopez după ei. Auziră zgomotul unei uși grele și o lovitură puternică în timp ce ușa era închisă în spatele draperiei. Se părea că atacatorul se închisese pe sine și pe stăpânul său în camera de ceremonii.

Lopez îl percheziționează pe Theodore, încă inconștient, și se aplecă asupra lui Joshua să facă la fel.

- Te sfătuiesc să stai liniștit când te perfecționez, spuse Lopez. Sunt înarmat.
- Dă-i drumul, percheziționează-mă spuse magicianul.

Lopez îl percheziționează.

- Vrem să îți mulțumesc că ne-ai salvat viețile.

Fața lată a lui Lopez se destinsese într-un zâmbet.

- Nici o problemă, răspunse detectivul.
- Este încuiată ușa? întrebă Joshua, întorcându-și capul spre cameră cu o grimasă de durere.

Lopez se ridică, mulțumit că nici Theodore, nici Joshua nu aveau arme și își puse umărul în ușă. Lemnul scârțâi puțin.

- O ușă groasă, cu o încuietoare solidă, spuse cubanezul.

Se simți o vibrație bruscă în podeaua pe care zăcea Joshua, luptându-se să respire. Vibrația crescuse și auziră sunetul înăbușit și apropiat al unei bărci cu motor.

- Ieși afară te rog și vezi ce se întâmplă, spuse Joshua. Nu pot încă respira cum trebuie.

Lopez se uită repede la cei doi. Era evident că omul era sincer. Celălalt bărbat era încă inconștient. Încuviință din cap și prin camera de zi ieși pe terasă, tocmai la timp pentru a vedea o barcă cu bărbatul uriaș la volan dispărând din vedere după curbura țărmului. Se întoarse, cu ochiul prins de o formă nemișcată pe plajă. Se apropie de ea. Era trupul unei tinere, înțepenit pe nisip. Era evident moartă. Va reveni să o cerceteze într-un minut. Va fi tot acolo. Lucrul important pentru moment era să descopere de unde ieșise barca.

Alergă pe plajă spre partea îndepărtată a casei și găsi locul de ancorare al bărcii, chiar sub casă, apa lipindu-se de fundație. Erau trepte de la terasă sub casă. Alergă în josul lor și continuă până la o ușă spre interiorul casei. Era descuiată. Lopez trecu prin ea și urcă scări abrupte în camera magică din care tocmai fuseseră evacuați. Nu mai era nici un cadavru pe masa de marmură neagră. Servitorul trebuie să fi luat trupul cu el în barca aceea.

Acest fapt era derutant și ciudat. Lopez trecut prin cameră, ignorând o ușoară senzație de neliniște, și descuie ușa. O trase înapoi și o prinse sub draperia de catifea și îi reîntâlni pe Joshua și pe Theodore.

Cel inconștient își recăpătase simțurile. Ochii lui erau deschiși și cu o mână își atinge fața învinețită. Celălalt bărbat era în același poziție în care fusese lăsat. Cu mâinile își cerceta rănilor și pipăia coastele pentru a detecta eventuale fracturi. Cei doi nu opuseseră prea multă rezistență uriașului, asta era sigur. Poate că nu ar fi trebuit să fie atât de dornici să se țină de mână. Lopez clătină din nou din cap.

Ce trebuia să facă cu ei? I se dăduse ordin să-i supravegheze și să-i urmărească și își dusesese ordinele la îndeplinire cât se putuse de amănunțit. Erau aici acum, la mâna lui. Poate că putea face mai mult descoperind câteva informații dincolo de limita misiunii sale. Era ceva ciudat în acest caz, această succesiune de evenimente. Nu știa dacă acești doi bărbați erau cinstiți sau criminali, sănătoși la minte sau nebuni. Camera aceea, atât de plină de o forță întunecată de nenumit, era ca în filmele de groază de care se bucurase atât de mult când era copil. Nu îi plăceau în viața reală. Ținutul de mână. Corpul de pe masă, cel de pe plajă. Extraordinar, și foarte malefic.

Decise că cea mai bună politică în acest caz era sinceritatea. Poate că ar putea afla ceva în timp ce acești oameni erau încă în stare de șoc de la recenta lor bătaie. Dacă ar putea să-i intimideze puțin. Se adresă lui Starr, cel mai în vârstă dintre cei doi bărbați.

- Numele meu este Ernesto Lopez. Sunt detectiv privat la Agenția de detectivi Acme.

Joshua părea clar nedumerit, o reacție neobișnuită.

- În curând îmi voi suna agenția și poliția din oraș. Dar, mai întâi, aș fi bucuros să aud dacă ai ceva de spus.

- Joshua Starr, se prezentă cu disconfort vizibil în voce, și acesta este Theodore Behr. Sunt cel care te-a angajat.

Ochii lui Lopez își pierdură concentrarea când încercă să înțeleagă afirmația. De ce l-ar fi angajat Joshua Starr pentru a-l găsi pe Joshua Starr?

- Îmi pare rău, domnule Starr, dar am fost angajat să vă urmăresc. Nu m-ai fi putut angaja să te urmăresc.

- Am angajat agenția Acme din Miami să găsească o fată blondă care ajungea în zonă cu avionul. Nu ai căutat-o?

Lopez dădu din cap.

- Am căutat-o pe ea și pe tine. Pe ea nu am găsit-o. Pe tine, te-am găsit.

Starr încă verifica.

- Era înaltă, blondă și foarte frumoasă...

Lopez făcu mișcare de oprire cu ambele mâini.

- Da, da, o urmăream. Dar nu am văzut-o.

Încă un mic mister, gândi Starr. Cine ar fi putut ști că el și Behr veneau aici? Oricum nu conta acum cine îl angajase pe Lopez. Dar faptul că Lopez îi urmărise le salvase viața. Însă toate lucrurile păleau ca importanță în fața scopului principal, care era găsirea tinerei extraterestre.

Se retrase o clipă în trupul său rănit și se uită atent la aura detectivului privat. Părea luminoasă și neafectată de materia grea a planelor mentale inferioare din cameră. Joshua decise că ar fi benefic să fie sincer cu bărbatul, în ciuda faptului că destăinuiseră situația prea multor oameni.

- Nu contează cine te-a angajat, spuse el. Aceasta este o chestiune de viață și de moarte. Domnul Behr și cu mine sunt preocupați pentru fata blondă pe care ai fost desemnat să o cauți. A fost răpită și bănuim că bărbatul care deține această casă este răpitorul. De aceea am venit aici. El este cel care zace pe masă în camera alăturată.

Joshua se întoarse cu încetineala dureroasă pentru a privi în cameră și a văzut pentru prima dată că trupul lui Trostrick dispăruse.

- Bărbatul uriaș a plecat cu o barcă cu motor, spuse Lopez. Cred că l-a luat pe omul despre care vorbești cu el, căci nu era nimeni în cameră când am trecut prin ea, și sunt trepte direct în jos, din cameră până în locul unde era ținută barca.

Deodată, se gândi atent la corpul pe care îl examinase scurt, dar profesional, pe plajă. O blondă înaltă. Avea o legături la ochi la mâini și la picioare. Nu era ea victima evidentă a unei răpiri?

Lopez se uită atent la Starr. N-ar fi dorit ca bărbatul să meargă pe plajă și să distrugă dovezile, călcând în picioare nisipul din jur, poate chiar mișcând corpul. Aceasta era o chestiune pentru politie. Dar bărbatului ar trebui să i se spună că blonda fusese găsită. Vorbi încet, privindu-l pe Starr cu atenție.

- Pe plajă există un corp care se potrivește descrierii pe care ai făcut-o. Este din păcate moartă, spuse el mai tare.

Starr încercă să se ridice în picioare, gâfâind de durerea care îl înjunghia prin corp.

- Trebuie să o examinez, spuse Starr.

- Nu, nu este nevoie, spuse cubanezul. Este moartă. Sunt sigur de asta. Am văzut mulți morți la viața mea. Voi chema poliția.

Intră în hol, căutând telefonul, și întrebându-se dacă Starr mai avea ceva să-i spună.

- Așteaptă, spuse Starr, reușind în cele din urmă să se ridice în picioare. Nu te grăbi să chemi poliția. Lasă-mă să îți spun ceva mai întâi.

Lopez zâmbit în sine. Intimidarea părea să lucreze. Poate, în acest fel, va obține mai multe informații.

- Să mergem în sufragerie, spuse detectivul. Acolo poți sta mai confortabil. De asemenea, el se poate odihni acolo mai bine decât aici.

Îl ajută pe Theodore să se ridice în picioare. Băiatul se trezise dar era încă năucit.

- M-ai avertizat de pericol, spuse Theodore, ținut de brațele lui Lopez, dar ai spus că nu te aștepți la nimic fizic.

- Nu am crezut niciodată că un Ipsissimus, cu un întreg plan astral inferior la dispoziție, ar ignora întregul lucru și ar angaja o brută. Îmi pare rău. M-aș fi așteptat la orice altceva înainte de a fi mutilat de King Kong!

Lopez îl ajută pe Theodore pe o canapea și se așează pe un scaun lângă Joshua.

- Ce doreai să-mi spui? întrebă.

Joshua se uită foarte adânc în ochii întunecați și blânzi ai lui Lopez.

- Am motive serioase să cred că fata de pe plajă nu este moartă, ci doar adormită.

- Părea moartă, spuse Lopez, observând privirea lui Starr și găsind-o neobișnuit de puternică.

- I s-a dat un medicament puternic pentru a o adormi. Acesta este un medicament nou, experimental care produce somnolență. Este un medicament care sugerează somn. Produce un somn atât de adânc încât se apropie de condiția morții, dar este doar somn, un somn foarte confortabil, profund. Un somn foarte, foarte profund.

Vocea lui Starr deveni mai lentă în timp ce se uita cu atenție în ochii cubanezului și continua să vorbească despre somn. Discută despre somnul adânc timp de cinci minute, până când Lopez fu adus într-o transă profundă și apoi îi sugerează detectivului să se întindă pe canapea. Îi sugerează să doarmă până dimineață. Lopez se întinse ascultător pe canapea. Era pe deplin relaxat.

Joshua îi zâmbi lui Theodore, care zâmbi înapoi cu fața vizibil îndurerată de la pumnul primit. Amândoi arătau mult mai rău decât la coborârea din avion. Ieșiră în liniște pe terasă și apoi spre siluetă nemișcată care zăcea țeapănă pe nisipul moale și răcoros.

Capitolul șaisprezece

O găsiseră pe tânăra pe care o căutau. Zăcea nemișcată ca un cadavru.

Joshua o privi în lumina lunii, apoi închise ochii și își dezlegă legătura cu ființa sa fizică. Theodore rămase alături, simțind că atitudinea lui cea mai de ajutor era aceea de sprijin calm. În câteva minute, ochii lui Joshua se deschiseră. Ridică trupul femeii de pe nisip.

- Să ieșim de aici. Trostrick poate reveni în orice moment. Porniră spre alee.
- E moartă?
- Nu. Și-a părăsit corpul fizic, dar corpul nu este rănit în nici un fel.
- Putem să o aducem înapoi, așa cum ai făcut cu fratele ei?
- Nu, spuse Joshua când ajunseră la mașină. Așteaptă aici un minut. Vreau să dau câteva telefoane.

Se întoarse în casă și sună numărul piloților cu care zburaseră cu puțin timp înainte. Aceștia acceptară imediat să zboare înapoi la Washington. Apoi îl sună pe Pablo.

- Din păcate avem doar corpul fizic al tinerei, spuse Joshua.
- Totul se va rezolva. Ne vedem în curând, răspunse Pablo.

Joshua puse telefonul în furcă, se întoarse la mașină și începură drumul înapoi spre aeroportul Fort Lauderdale. Theodore se așeză cu tânăra extraterestră pe bancheta din spate.

- Spui că nu o putem aduce înapoi?
- Nu. Se pare că a părăsit corpul fizic din propria voință. Cel puțin, nu era nici un semn de traumă. Cât timp nu putem contacta spiritul ei, nu putem să o recuperăm.
- Unde crezi că este?

Joshua oftă, ca și cum evenimentele din ultimelor douăzeci și patru ore îl ajungeau în sfârșit din urmă.

- Cred că este în partea inferioară a planelor astrale. Sunt locuri cu o negativitate atât de puternică încât cercetarea lor este imposibilă. Trostrick va încerca să o pună într-un loc din care să nu poată scăpa, la fel cum trupurile noastre fizice nu au scăpare din închisoare. Nu am reușit să o contactez. Vom încerca în continuare.

Încetini pentru a parca în fața serviciului de zbor unde era garat avionul. Lăsară mașina și intrară în clădire unde piloții erau deja pregătiți de zbor.

- Planurile de zbor au fost primite deja. Suntem gata să decolăm chiar acum.

Piloții acceptară povestea lui Joshua despre starea tinerei, mai ușor decât spera el, părând dispuși să creadă că fusese victima drogată a unei răpiri. Părură bucuroși că Joshua o salvase și le părea bine că fuseseră implicați în salvarea ei.

Conversația se opri după ce Joshua puse tânăra confortabil pe una din canapelele din cabina avionului. Coborî scările avionului.

- Ne vedem în câteva ore, îi spuse lui Theodore.

Theodore îl privi pe Joshua intrând în mașină și plecând. Scările avionului fură ridicate. Sentimentele lui erau împărțite între curiozitate intensă și dorința de a fi parte din

acțiune și ușurarea pe care o simțea la ieșirea din furtună. Era obosit și adormi înainte ca avionul să decoleze.

Joshua era și el obosit, dar obosit într-un sens mai profund. Spiritul lui suferea în așteptarea bătăliei pe care o va da în curând. Lui Joshua nu îi plăcea să vorbească; știa că era cea mai slabă armă a unui magician alb și că nu putea se opună lui Trostrick decât prin exerciții de voință pe care le regreta dinainte. Le regreta pentru că știa aproape sigur că își va folosi forța în zadar. Și totuși, nu se putea întoarce la fermă fără a încerca totul.

Îl dureau coastele, dar nu părea că vreuna dintre ele era ruptă. Respirația nu îi era atât de dureroasă pe cât fusese, deși era înțepenit. Energia care îl făcuse să funcționeze aproape douăzeci și patru de ore îl ridică în picioare și-l făcuse vigilent și rapid, dar faptul că nu mâncase și nu se odihnisese îi reducea întrucâtva capacitatea fizică și mentală. Opri mașina la vedere lângă casa lui Trostrick și nu fu deloc surprins să-l vadă pe Trostrick ieșind pe terasa de piatră pentru a-l întâmpina. Vocea liniștită a bărbatului suna cu adevărat mulțumită.

- O plăcere să te întâlnesc, domnule Starr, spuse el. Îi întinse mâna curtenitor.

Joshua se uită la mână o fracțiune de secundă și dădu din cap în sinea lui. Minte îi era sumbră. Acceptă mâna.

- Ce mai faceți, domnule Trostrick.

- Domnul Lopez nu a putut să povestească evenimentele serii. Este regretabil că s-a produs o neînțelegere! Doar să fi știut să te aștept personal! Dar spuneți-mi, ce pot face pentru tine, domnule Starr?

Joshua rămase într-o liniște neclintită, privindu-l pe Trostrick.

- Vino înăuntru. Arăți obosit. Stai jos, continuă magicianul netulburat de tăcuta ostilitate a lui Joshua.

Lopez îl privea pe Starr cu nervozitate. Salută ezitant:

- Domnule Starr. Apoi intonându-se spre proprietarul casei adăugă: voi pleca acum. Am de făcut raportul pentru angajatorii mei.

Expresia lui Trostrick arăta urme moderate de înțelegere.

- Domnule Lopez, vă rog să rămâneți încă puțin. Sunt sigur că îți datorăm încă câteva minute de confort, care să te răsplătească pentru momentele de disconfort, pe care le regret. Acceptă te rog încă o băutură.

Lopez decise să rămână, fără tragere de inimă, și se așeză pe canapea, lângă magicianul negru. Pe fața lui se citea frustrarea de a fi ținut prizonier.

- Lasă-l să plece, Trostrick.

- Dragul meu, va pleca când pleci tu. Nu are nici un efect asupra discuției noastre, nu-i așa? Putem vorbi despre orice chestiune de față cu el. El este doar punctul neutru al planetei noastre, unu din oamenii neputincioși care alcătuiesc majoritatea. Masele neputincioase. Ar trebui noi cei puternici să ne dăm la o parte pentru cel slab? Prostii! Lasă-l să stea. Poate că învață ceva. Va trebui să vorbești cu el înainte să plece, vei face asta nu?

Joshua înțelese că Trostrick aranjase situația în așa fel încât acest schimb de gânduri să aibă martori. Îi oferea lui Trostrick avantaj deoarece era în atac. Încercă singurul contraatac pe care îl mai avea la îndemână.

- Trostrick, am venit pentru fata pe care ai răpit-o.
- Răpit? Un astfel de act criminal? Cum aş putea face una ca asta?
- Atunci mă voi exprima altfel. Ai controlul asupra corpul spiritual al oaspetelui nostru. Avem corpul ei fizic. Vrem spiritul ei înapoi.
- Dragul meu prieten! Trostrick părea oarecum indignat. Tu înţelegi greşit acţiunile mele. Tânăra despre care vorbeşti a făcut mai multe alegeri, destul de liber. Şi în acest moment, spiritul ei este oarecum departe de aici, înăuntrul acestei iluzii pe care o numim spaţiu şi timp.
- O vreau înapoi, spuse Joshua.

În cameră era linişte şi cei doi bărbaţi se uitau unul la altul. Când vorbi Trostrick, fu fără nici o licărire în privire.

- Se va întoarce la tine ori de câte ori va decide, dragul meu coleg. Sunt anumite schimbări pe care trebuie să le faci pentru a se întoarce la tine tocmai acum şi s-ar părea că, deocamdată, ea a decis că preferă să rămână acolo unde este.

Joshua îl privi în tăcere pe magicianul negru. Trostrick continuă.

- Să spunem că învaţă despre aspecte ale planelor metafizice pe care programul tău de învăţare le-a omis. Am putea finaliza educaţia despre felul de a fi al acestei planete fără a-i arăta o imagine completă? Dragul meu, mă gândesc uneori că priveşti cu dispreţ o parte din universul Creatorului nostru.
- Recunosc că privesc cu dispreţ evocarea demonilor şi folosirea lor împotriva oameni nevinovaţi precum Pablo, pe care influenţa ta l-a făcut să înceapă lucrul cu sindicatul, sau ca soţia aceluiaşerif, sau sergentul. Ai reuşit să-i faci pe amândoi să omoare pentru tine. Sau să convingi un copil nevinovat să intre într-un colţ din care nu se poate întoarce niciodată fără a pierde inocenţa ei; probabil identitatea ei. Nu aprob răul, Trostrick, şi nu te aprob pe tine.

Ochii lui Trostrick se înmuiară şi o privire de regret îi trecu pe faţă.

- Nu pot să înţeleg de ce gândeşti aşa. Dragul meu prieten, recunosc că experimentez cu forţe demonice. De fapt, încerc să nu ratez niciodată ocazia de a-mi extinde cunoştinţele şi abilităţile. De fapt, am puţin timp pentru orice altceva, nu am timp pentru plăceri fizice. Tu, observ, ai avut mult timp liber de-a lungul anilor, pentru astfel de plăceri.

„Îmi dă de înţeles, gândi Joshua, că puterea mea este mai mică din cauza lipsei de concentrare totală.” Trebuia să recunoască că magicianul negru avea dreptate. Arta lui nu era perfectă. Şi Trostrick părea să se apropie perfecţiune.

Trostrick continuă:

- Ceea ce spui îmi aminteşte de unul dintre interesele mele principale. Nu văd de ce insişti spunând că interesele noastre diferă. De ce nu putem să ne unim forţele împreună? Amândoi vrem acelaşi lucru, nu-i aşa?
- Şi anume?
- Amândoi vrem putere, dragul meu. Putere pentru ajutorul maselor care sunt asemeni domnului Lopez - nespălaţi, neînvăţaţi, nedisciplinaţi. Noi dorim putere să-i ajutăm pe aceşti oameni să devină ceea ce au potenţialul să devină. Vrem puterea de a-i ghida, amintindu-ne mereu că fiecare om face propriile alegeri. Căci Creatorul a făcut din

Liberul Arbitru un principiu al universului Său, și vei descoperi că este prima regulă a magiei mele, la fel ca și a tale.

Joshua știa că prin „liber arbitru”, Trostrick înțelegea doar posibilitatea de a alege „liber” între circumstanțe permise. Era cea mai civilizată formă de folosire puterii negre și îl făcea un adversar cu atât mai dificil, pentru cei care foloseau artele albe. Pentru că partea pozitivă a minții planetare putea considera un lucru drept rău doar după ce este înfăptuit. Indignarea împotriva magiei negre nu conta ca argument pentru unirea magicienelor albi. Era un război rece, iar Trostrick era maestrul recunoscut al acestuia.

- Magia noastră este opusă, Trostrick. Puterea noastră este opusă. Te-ai polarizat spre negativ. Am ales pozitivul. Suntem la capete opuse ale creației. Nu avem nici o afinitate. Ai ales să folosești puterea pe care o ai pentru a uzurpa tot ce poți din ceea ce am încercat să fac cu binele. Nu mă numi aliat.

Trostrick clătină din cap.

- Te rog nu te enerva. Cred că exagerezi. Spui că nu avem afinitate, dar cum pot fi separate două lucruri dintr-o creație unică? Noi suntem pur și simplu două fețe ale unei foi de hârtie; diferite, da, pentru că ne confruntăm cu moduri contrare. Dar, de asemenea, aproape căci ne atingem în toate punctele și suntem făcuți din același material. Negativitate și pozitivitate. Da, noi am ales poli diferiți. Dar ce îl face pe unul mai bun decât pe celălalt? Ambii poli sunt necesari în universul Creatorului nostru. Creatorul ne-a dat voința de a alege un pol sau altul. Din câte văd, și am fost un student serios dragul meu prieten, problema este că majoritatea oamenii acestei planete încă nu au ales. Consensul se înclină mai degrabă spre negativitate. Vei fi de acord cred. Dar nu s-a identificat încă cu negativitatea pură. Și astfel i se neagă puterea pe care ar putea-o primi dacă ar putea alege negativitatea. Treaba noastră este să ajutăm masele să găsească puritatea și puterea polarizării totale. Și, într-adevăr, domnule Starr, nu-i așa, este mai rezonabil să fie ales drumul scurt către polul negativ decât mutarea întregii conștiințe colective a planetei până la neutru și apoi până la pozitivitate? Este un efort nejustificat nu-i așa? Putem îndruma aceste sărmăne suflete, domnule Starr, le putem ajuta să găsească securitatea și stabilitatea identificării totale cu înțelepciunea.

Starr nu avea nici un argument. Omul din fața lui era punctul culminant al arte magice negre. Și câștiga această bătălie.

- Domnul. Starr? Nu sunteți de acord? Poate ai fi dispus să mă ajuți să educ oamenii acestei planete? Am putea face atât de multe pentru ei. Am putea să le oferim securitate materială, să le vindecăm mințile și trupurile, să îi eliberăm de probleme fizice, pentru ca ei să poată duce o viață confortabilă folosind timpul, dacă doresc, în căutarea spirituală. Rețeaua de securitatea a acestei planete este în continuă creștere și într-o zi vom avea un sistem complet de securitate pentru toți oamenii. Vom îndruma mâinile înțelepte ale guvernelor locale, care la rândul lor vor elimina fiecare problemă pentru fiecare cetățean, astfel încât ei vor putea duce o viață liberă de orice griji.

Joshua se ridică.

- Nu vreau putere asupra oamenilor, domnule Trostrick. Ai o tânără prizonieră în afara corpului ei fizic. Tu ai puterea de a o aduce înapoi. Îți cer să faci asta. Sunt dispus să te răsplătesc luându-i locul. Mintea mea pentru a ei.

- Dragul meu prieten! Ce aș putea face cu mintea ta? Este bună. Păcat, că ai lăsat-o să rătăcească în ultimii ani, căci a ales calea greșită pe o planetă care se îndreaptă în direcția cealaltă. Nu doresc supunerea ta față de mine. Creatorul a dorit ca fiecare dintre

creaturile sale să fie liber. Te asigur că tânăra pe care o cauți este liberă. Liberă să aleagă.

Sterr nu răspunse; nu era nimic de spus. Se apropie de Lopez și-i puse o mână pe umăr.

- Hai, te voi duce înapoi la mașină.

Lopez tresări la atingere și se ridică din pernele adânci.

- Mai treci pe aici, spuse Trostrick. Și stai mai mult data viitoare. Sunt atât de multe experiențe și gânduri interesante pe care le putem discuta, dacă avem timp.

- Mulțumesc, spuse Starr indiferent. Poate vom lua legătura din nou.

- Cât de curând, sper. Trostrick stătea politicos lângă ușa de sticlă, ținând-o deschisă.

- Si eu sper la fel, spuse Joshua.

Joshua îl conduse pe Lopez la mașina lui și îi spuse să-l urmeze la aeroportul din Fort Lauderdale. Când Lopez opri vehiculul vechi în afara terminalului, Joshua se aplecă la geamul mașinii sale.

- Asculta, Lopez. Trebuie să predai pentru evidențele agenției, un fel de raport pentru celălalt client, nu? Și unul pentru cazul pentru care te-am angajat?

- Da, domnule. Dar nu sunt nebun. Dacă le-aș spune adevărul, m-ar concedia. Voi inventa ceva. Mă bucur că am terminat cu chestia asta!

- Ascultă, raportează lucrurile exact așa cum le-ai văzut. Nu te vor concedia. Uită partea despre hipnotizare. Care au fost ordinele pentru celălalt caz?

Lopez se gândi bine. Nu vedea nici o încălcare a eticii spunându-i bărbatului:

- Să te urmăresc în timp ce erai în zonă.

Sterr dădu din cap, cu bărbia sprijinită pe coate.

- Voi fi pe următorul avion înapoi la Washington, fie de aici, fie din Miami. M-ai urmărit până la aeroport. O.K?

- Mulțumesc. Va fi bine.

Raportul va fi perfect. Putea să dea un raport foarte complet, cu excepția cadavrului, care dispăruse. Dar acel detaliu era pentru cazul lui Starr oricum. Nu trebuie să îl raporteze. Acest Starr este o persoană foarte utilă.

- Ascultă, Lopez. Probabil că nu vei primi mare lucru pentru munca din seara asta. Și există șansa să ai probleme din cauza acestui caz. Ia acești bani.

Îi întinse bărbatului niște bancnote din portofel.

- Și dacă ceva merge prost sau ai ghinion la slujbă sună-mă la acest număr. Îi dădu lui Lopez cardul. De acord?

- De ce ești îngrijorat pentru mine? Nu mă cunoști.

- Doar sunt. La urma urmei acum câteva ore mi-ai salvat viața. Sună-mă dacă ai nevoie?

- Desigur. Orice problemă, te sun.

Sterr părea mulțumit și se întors la clădirea terminalului principal. „Era un bărbat ciudat, gândi Lopez în timp ce îl privea din urmă pe bărbatul prost îmbrăcat cu portofelul gras.” Ajunse acasă și arată cei cinci sute de dolari soției sale. Poate că erau suficienți pentru a pleca undeva unde o persoană ca el ar putea găsi un loc de muncă

mai bun. Putea să caute oferte de muncă în ziare. Poate se mutau, undeva în vest, unde ar putea avea nevoie de polițiști. Puseră banii deoparte.

Corpul îi atrăgea atenția lui Starr, cu vânătăile primite în timpul confruntării, dar mintea îi era plină de o durere și mai mare, în timpul zborului. Nici măcar nu mai era conștient de coastele rănite. Spiritul îl durea din cauza că fusese învins. Trebuise să îndure în tăcere răni grele pe care i-ar fi plăcut să le răzbune. Prin tăcere și aparenta încuviințare, se protejase, pentru a putea relua lupta într-o altă zi. Luptând împotriva lui Trostrick, evident mai puternic, pe terenul lui Trostrick, nu ar fi putut rezista spiritual, pentru mult timp. Știa că fusese înțelept să se retragă dar nu exista nici un medicament care să facă durerea înfrângerii mai suportabilă. I se părea greu de suportat, pentru că în mintea lui el era responsabil pentru pericolul în care se afla tânăra extraterestră. În timp ce conducea spre ferma lui Pablo, deprimarea i se strecură în suflet.

Răspunsul Esmeraldei la privirea lui deznădăjduită fusese o ceașcă de cafea, a lui Pablo fusese compasiunea.

- Cel puțin avem trupul ei în siguranță. Dar nu îl putem păstra la infinit. Colonelul a sunat de câteva ori, dorind să afle cum decurg lucrurile. A spus că sergentul care era cu el la casa șerifului a cam agitat lucrurile, sunând diverși oameni și povestindu-le despre extraterestrii. Este dificil. Nimeni nu-l crede deocamdată, dar colonelul spune că nu poate ține mult lucrurile sub control. Suntem cu toții citați pentru ancheta căpitanului Crouse. Cum a decurs acțiunea ta? L-ai întâlnit pe Trostrick?

Joshua dădu din cap din spatele cării de cafea.

- Da. Am vorbit. Trostrick a răpit-o și a pus-o acolo unde ne-am imaginat. A recunoscut indirect.

- Planul astral inferior? întrebă Esmeralda.

Joshua dădu din cap. La privirea întrebătoare a lui Theodore, explică.

- Cele mai de jos dintre planele metafizice sunt complet negative. Nu am avut timpul și dispoziția să-ți spun mai devreme. Sunt locuri de negativitate maximă. Pentru ca tânăra extraterestră să părăsească, în mod voluntar, locul în care este acum, probabil că trebuie să devină una cu vibrațiile aceluia plan, ceea ce ar însemna că ea va elibera toată pozitivitatea, toată inteligența ei, toată personalitatea ei și va deveni la fel de întunecată ca abisul. Trostrick așteaptă ca ea să facă asta, de bunăvoie, bineînțeles, și atunci el va lua toată puterea pe care spiritul ei o va elibera.

- Cum naiba a reușit? Adică, toată treaba? Theodore era uluit.

Joshua strânse ușor din dinți și clătină din cap.

- L-am subestimat. De ani de zile, se pare, a participat la ritualurile noastre și știa totul. Cel puțin, asta am dedus. Și faptul că a reușit să o ducă în Miami fără a fi în stare să o găsească mi-ar sugera că este în stare să-i mascheze prezența astrală. Așa că a evocat o mulțime de demoni minori și i-a pus la lucru, atribuindu-i unul lui Pablo, acum câțiva ani și lăsându-i pe ceilalți să plutească în jur, așteptând ținte de oportunitate precum soția șerifului și sergentul Armstrong. Te-a folosit pe tine, Pablo, în loc de noi ceilalți pentru că noi suntem străini de planurile metafizice ale acestei planete și este mai puțin probabil să fim afectați de unul dintre demoni, decât este o persoană al cărei spirit este de pe această planetă. La urma urmei, poate că întreaga idee, cu aducerea celor doi extraterestri, a fost inspirată de demoni!

- Taci, Joshua, spuse Esmeralda. Nu este așa. Demonii sunt prea proști pentru a face mai multe lucruri deodată. Deci spui că știa totul despre noi și ne urmărea încă de la ritual. De ce nu a venit să o ia el însuși, în loc să treacă prin toate întâmplările? De dragul complicației?

- Nu. Din ceea ce a spus, am înțeles că în ultimul timp, îi place să pună oamenii în situații în care pot, după cum spune el alege „liber” să facă lucruri negative. Se pare că această alegere „liberă” este motivul pentru care ne este atât de greu să ne luptăm contra lui. Nu deranjează comunitatea astrală polarizată pozitiv. Dar, continuă să prindă oamenii în capcana manipulărilor lui și cei prinși fac lucruri precum pariuri la cursele de cai sau împușcă oameni. Oricum, cred că a obținut-o pe tânără încurajând apariția situațiilor haotice. Probabil a pretins că vine să o salveze de răpitorii ei pentru a influența gândirea astrală pozitivă a ei. Extraterestrii nu au mai mult intelect decât noi aici pe Pământ și, cu siguranță, sunt la fel de ușor de păcălit de acești politicieni metafizici. Și acest Trostrick este un politician maestru. Trostrick a prins-o și apoi, înainte de a putea fi recunoscut ca fiind magician negru, a pus un scut în jurul ei, iar ea a fost dincolo de limita vizibilității noastre metafizice.

- Deci Trostrick primește multe voturi în rai, întrebă Theodore încruntat la acest gând? Joshua ridică din umeri, cu nepăsarea obișnuită.

- Sigur. Toți magicienii primesc, de altfel. Lumea cerească și a planelor metafizice, sunt toate populate în mare măsură de entități umane care s-au încarnat cândva în planele fizice ale acestei planete. Mulți dintre ei se vor încarna din nou. Vin în toate tipurile și polaritățile, și împreună formează mintea colectivă a planetei. Unele dintre entități sunt orientate pozitiv. Unele sunt negative. Aș putea sublinia că există mult mai multă putere negativă decât pozitivă. Este evident. Ce a făcut Trostrick a fost să păcălească segmentul pozitiv până când a fost prea târziu pentru a o proteja pe tânără.

- Atunci, trebuie să obținem mai multe voturi decât are el?

- Așa este, Theodore. Dar nu cred că putem. Locul unde a dus-o aproape niciodată nu a fost pătruns de forțele luminii. Negativitatea este pur și simplu prea puternică acolo. Un lucru care te-ar putea mângâia este că ea nu va putea vedea urâtenia cu care se confruntă. Va vedea doar un întuneric absolut, pentru că ea nu are, în acest moment oricum, un corp spiritual capabil să vadă o asemenea materie densă. Nu-i va vedea pe locuitorii aceluia plan.

- Este într-adevăr o mângâiere minoră, spuse Theodore.

Esmeralda stătea nemulțumită pe scaunul ei.

- Eu nu sunt mângâiată. Chiar dacă nu poate vedea ce este în afara închisorii ei, va ști că este o închisoare. Și asta va fi groaznic pentru ea.

Joshua își puse capul în mâini, punând cana goală pe podea lângă el.

- Știu, știu. Aura acelui om mirosea ca un canal. Unde este tânărul extraterestru?

Esmeralda arătă în sus.

- L-am lăsat cu corpul fizic al surorii lui.

- El și învățătorul nostru au căutat spiritul tinerei în noapte. Fără noroc.

Theodore își urmărea cu îndârjire șirul gândurilor.

- Bine, atunci, ce trebuie să batem? Ce procent din conștiința astrală poate comanda cel mai puternic ritual al nostru?

- Nu știu. Un procent foarte mic, spuse Joshua. Desigur, gândul este puternic. Nu ai nevoie de multe.

- Cât poate comanda Trostrick?

- Greu de spus. Ar putea avea de zece ori mai mult decât avem noi pentru căutarea tinerei. Motivul pentru diferența nu este că magia lui este mai puternică, în sine. Magia neagră ia doar ritualuri albe și le înjosește. Dar este mai popular. Sunt mai multe suflete orientate negativ în populația cu drept de vot decât suflete orientate pozitiv.

- Dar trebuie să-i batem numărul?

- Este corect. Dar populația pozitivă de pe această planetă este atât de fragmentată de diferite religii și secte și disensiunile dintre ele, încât nu sunt multe ritualuri care să fie suficient de generale pentru a comanda atâtea inimi.

Theodore își strânse buzele și își puse palmele pe genunchi, într-un gest de prăbușire.

- Deci nu putem face nimic?

Joshua tăcea, mintea lui întorcându-se la evenimente care se produsese de la nașterea planurilor lor pline de speranță până la acest moment.

Pablo simțea că situația era vina lui, la fel cum Joshua simțea că era a lui. Pablo simțea un fel de agresivitate neputincioasă.

- Ce vrea Trostrick? Sfârșitul lumii?

Joshua își legăna capul obosit de moarte.

- Oh nu. Îi plac foarte mult lucrurile așa cum sunt. La urma urmei, partea lui este câștigătoare. El vrea putere. Subjugarea totală a tuturor oamenilor de aici în planul fizic, cu voințele lor dependente complet de voințele celor numiți conducători și protectori. El caută uniformitate, control. Societatea ordonată.

- Lucrurile lucrează în favoarea lui nu-i așa? Legile și regulamentele sunt suficiente pentru a ne sugruma! Nu putem strănuta fără să trebuiască să completăm un formular! Dă-i bărbatului ceva timp și ar trebui să se descurce de minune.

Joshua încuviință din cap.

- Da. Frumoasă planetă, nu-i așa?

Esmeralda tăcea de ceva vreme și părea cea mai calmă dintre ei, privind spre curtea din față, cu fruntea brăzdată de gânduri. Pablo observă privirea ei pierdută.

- La ce te gândești, Esmeralda?

Esmeralda își întoarse privirea spre Joshua. După un timp, dădu din cap.

- Am putea, încerca unele dintre manevrele experimentale despre care am discutat în trecut. Chemarea unei puteri negative mai mari decât Trostrick?

Joshua ridică capul și își mișcă ochii, gândindu-se la idee.

- Nu știu. Cel puțin este o idee, spuse Joshua ezitant.

- Despre ce vorbești? Întrebă Pablo.

- Magicienii negri invocă adesea demoni și fac târg cu ei. Există multe formule de chemare a demonilor pe care le-am descoperit în cercetarea noastră și am putea folosi una pentru a chema un demon.

- Ce poți câștiga cu asta?

- Depinde de înțelegerea pe care o facem și de protecția pe care o avem în timpul ritualului. Este o tehnică de magie neagră, iar magicienii albi care o folosesc sunt în mare pericol.

- Ce târg poți face? Nu ai nimic mai valoros decât pe tânăra extraterestră.

- Probabil ca nu. Dar este mai bine să încercăm decât să nu facem nimic. În plus, poate am putea face un târg prin care să o contactăm, și am ști măcar unde este. Atunci am fi într-o poziție mai bună pentru a o salva.

- Sună riscant. Pablo începea să-și facă griji pentru siguranța lor. De ce să vă puneți în pericol când s-ar putea să nu facă nici un bine?

Joshua vorbi apăsător trădând exasperarea.

- Nimic altceva nu este posibil. Făcând orice este mai bine decât nefăcând nimic! În plus, Pablo, vom folosi cea mai bună protecție disponibilă. Nu va fi prea periculos.

- Am putea folosi hambarul vechi pentru convocare, unchiule Pablo, spuse Esmeralda. Nu putem folosi templul pentru așa ceva. Ar scădea prea mult pozitivitatea. Avem nevoie de un loc care nu a fost folosit de mult timp, un teren neutru. Hambarul este perfect. Nu este folosit niciodată.

Clădirea fusese grajd, dar țărcurile fuseseră scoase când se filmase pe proprietate. Folosiseră clădirea pentru echipamentul de filmare. Era suficient de solidă, deși deteriorată. Era plină de lucruri vechi puse acolo de-a lungul anilor. Era la jumătate de kilometru de casă dincolo de un deal. Pablo acceptă cu inima strânsă.

- În regulă. Folosiți hambarul. Îl vom incendia după aceea. De ce mai ai nevoie?

- Niște cruci de lemn, pe care să le purtăm pentru protecție. Joshua se simțea mult mai bine acum că exista o idee.

- Da, ar fi logic să avem cruci, spuse Esmeralda. Ce altceva sugerezi?

- Vom desena cercurile și inscripțiile cu grijă. Odihniți-vă înainte de ceremonie. Putem curăța și dezinfecta hambarul. Vom avea crucile și mai am câteva materiale la mine.

Esmeralda părea puțin încordată.

- Mă gândeam la aceste cruci, și mi-am amintit ceva ce ne-ar putea folosi, dacă crezi că este o idee bună. Știi acel stâlp de lemn de la bucătăria veche? Nu îl folosim niciodată și este din lemn tare. Am putea folosi acel lemn pentru a face o cruce mare de vreo trei metri înălțime și am putea-o pune în centrul hambarului. Nu ar da asta mai multă protecție?

- Sugestie excelentă, spuse Joshua. Nu te deranjează să irosești lemnul?

Esmeralda păru jignită.

- Cred că eu și Pablo putem trăi fără acel stâlp.

Theodore cugeta la implicațiile planului și întrebă:

- Poți cu adevărat folosi magia neagră fără a-ți pierde pozitivitatea?

Joshua încercă să explice.

- Invocarea spiritelor nu este, în sine, pozitivă sau negativă. Doar că majoritatea spiritelor care ne pot ajuta în această situație sunt negative. Astfel apare negativitatea. De obicei magicienii negri sunt cei care doresc să întreprindă ceva pentru sine în planele inferioare. De obicei magicienii albi nu au nici un interes acolo. Dar în acest caz, din

moment ce nu putem pătrunde noi înșine în acele plane inferioare, avem nevoie de ajutor. Eu și Esmeralda am vorbit despre această teorie înainte și credem că este foarte posibil ca, dacă am convoca spiritul într-un scop care nu este negativ, atunci nu vom fi negativi prin această convocare. Desigur, din moment ce spiritul convocat va fi negativ, va trebui să luăm aceste măsuri de precauție elaborate pentru a ne proteja împotriva lui. După cum ți-am spus acasă la Trostrick, pericolele sunt mult mai grave decât cele ale morții fizice. De fapt, ar fi mai bine dacă tu și Pablo nu ați lua parte.

Pablo și Theodore protestară din priviri dar nu avură curajul să îl contrazică pe Joshua.

- În regulă, spuse Esmeralda. Avem nevoie de Mathpart, nu-i așa? Îi voi da telefon.

Joshua se ridică.

- Voi merge în oraș și voi aduce suficient detergent pentru a spăla locul după ce scoatem toate gunoarele din el.

Toți au lucrat toată după-amiaza și până la urmă la cină era clar că aveau nevoie de încă o zi pentru a-și termina pregătirea. Prin urmare, a doua zi dimineața erau cu toții la hambar. Până și corpul tinerei extraterestre fusese adus acolo, la fel și fratele ei, deoarece Joshua nu voia să-și asume riscuri lăsându-i neprotejați în casă.

Mathpart, Theodore și Joshua terminaseră spălarea pereților hambarului până la ora prânzului și, după ce au dat o masă consistentă lui Mathpart, l-au trimis acasă, făcându-l să se întrebe de ce doreau să fie curățată atât de temeinic vechea clădire. După masă, Joshua și Theodore s-au pus pe treabă construind crucea. Bucata grea de lemn produse o cruce impunătoare înaltă de aproape trei metri, cu o parte orizontală de lățime impunătoare. Apoi Joshua scoase un caiet, iar el și Esmeralda își petrecură restul după-amiezii construind cercurile, unul mare și patru mai mici și desenând simbolurile complicate pentru invocarea demonului cu care hotărâseră să se târguiască.

Când Joshua pusese ultimul simbol, și Esmeralda îi verifică munca, seara era aproape. Toți erau foarte obosiți.

- Ce zici dacă facem ritualul mâine seară, în loc de seara asta, sugeră Esmeralda. Toți avem nevoie de odihnă și convocarea ar putea dura aproape toată noaptea.

Joshua acceptă fără tragere de inimă, deoarece dorea să termine treaba. Dar nu voia să eșueze doar pentru că erau prea obosiți să o facă corect. Aveau nevoie de toată puterea lor împotriva demonul pe care urmau să-l cheme între ei. Chiar cu toate forțele lor unite împotriva spiritului chemat, Joshua nu vedea cum puteau ei să-l controleze. Dar măcar era ceva de încercat. În fața chinului minții, acțiunea era singura eliberare de îndoială și auto-învinuire și nu voia să se oprească din acțiune.

Se pregăti pentru somn, pentru a-și vindeca energiile fizice, chiar dacă nu putea relaxa mintea tulburată.

Capitolul șaptesprezece

Pericolul în care se aflau armata SUA și planeta Pământ îl neliniștiră pe sergentul Armstrong în zilele următoare răpirii și încercă în mod repetat să vorbească cu oamenii despre asta. Nimeni nu îl asculta, și cu fiecare respinge echilibrul său emoțional devenea mai precar. Maiorul Harris sugerase să își ia concediu, să se odihnească și să se refacă. Încercase să vorbească cu colonelul Church, dar colonelul nu recunoscuse nimic din ceea ce văzuseră împreună și îi spusese să uite incidentul. Contactase un prieten vechi de-al său din primele zile ale armatei; el era ofițer acum și ar putea fi în măsură să ajute. Prietenul îi sugera cu blândețe îngrijire psihiatrică. Era, din câte i se spusese utilă și ușor obținută, în armată. Era gratuită și nu era un motiv de rușine.

Adună-te! Uită incidentul! Du-te la un psihiatru! Asta era tot ce îi spuneau prietenii și superiorii. Nu știau? Nu puteau vedea? Un război interplanetar era pe cale să înceapă și nimeni nu îl asculta.

Armstrong era loial armatei cum era familiei sale. Organizația îi fusese părinte și frate de-a lungul anilor. Își găsisese locul în serviciul ei. Acum era singurul care putea să o apere. Apăra uniforma! Asta era.

Primise raportul detectivului din Miami la telefon. Treizeci de minute durase convorbirea. Apoi raportul. Camera mistică și lumânările. Cadavrul pe masă. Nimeni nu înțelegea totul, doar el.

Își mai turnă un pahar cu băutură și se uită la mâna lui. Stabilă, chiar și după o jumătate de sticlă. Dură, grea, făcută pentru luptă. Precisă. Apăra uniforma! Era la un motel aproape de ferma Padeyevsky. Trecuse o zi și jumătate de la întoarcerea lui Starr din Miami. Îi supraveghease aproape nonstop. Văzuse multe. Acum era timpul pentru acțiune.

Era pregătit. Se făcuse întuneric și ieși la mașină și scoase din portbagaj o geantă cu îmbrăcăminte și una cu armament. Cea mai bună uniformă a lui. Apăra uniforma! Inspectă atent ghetele de luptă. Nici o pată pentru a le deteriora strălucirea. Își montă cască de oțel peste căptușeală, având grijă să nu o zgârie. Se uită cu mândrie la însemnele unității sale, pictate în culori calde în partea stângă a căștii. Unitatea era locul pe care și-l alesese în lumea asta. Un loc unde era ordine. Dungi negre pe partea din față a căștii, arătau că era sergent clasa întâi. Era cine era. Sergentul clasa întâi John Armstrong. Numele lui întreg! Apăra uniforma! Puse cu grijă decorațiile deasupra buzunarului din stânga de la piept și ecusonul infanteriei de luptă deasupra lor, sângele îi fierbea în vene. Uniforma lui!

Atârnă haina să nu o șifoneze și deschise a doua geantă. Carabina lui din armata americană fusese cumpărată, el nu era unul din cei care să-și însușească materialul armatei SUA. O armă complet automată! Un bărbat era doar atât de bun cât arma lui. Avea încărcătoare de 15 gloanțe pentru carabină. Se blestemă că nu obținuse încărcătoare de 30 de gloanțe. Momentul se apropia! Era gata! Timpul era aproape!

Care sunt ordinele mele? Montă baioneta scurtă la carabină. Părea un apendice ridicol la astfel de armă, dar avea de-a face cu extraterestri. Ar putea rezista gloanțelor. Dar baionetei? Era pregătit. Le-ar putea rupe oasele! Puse arma pe foc automat. Un singur glonț s-ar putea să nu-l oprească pe extraterestru, dar cincisprezece îl vor opri!

Își înnodă cravata, uitându-se în oglindă. Pe deget avea pete de ulei de la baionetă. O rușine pentru uniformă! Frecă până curăță uleiul. Curățenie! Precizie! Ordine! Care sunt

ordinele? Marginea căştii era la două degete deasupra punţii nasului. Regulamentar. Acesta este regulamentul armatei! Îşi puse centura care îi ţinea pistolul. Plosca plină echilibra greutatea pistolului. Era o misiune de noapte.

Ridică carabina, o aruncă pe umăr şi luă poziţia de drepti în faţa oglinzii. Salută. Imaginea salută înapoi. Dar decoraţiile! Asta era dovada! Decoraţiile erau pe partea greşită! Asta ar face extratereştri! Care sunt ordinele mele?

Îşi cunoştea ordinele. Cuvintele erau de prisos. Făcu o întoarcere exactă şi ieşi spre maşină, îşi desfăcu carabina şi o puse pe bancheta din spate. Porni spre ferma lui Padeyevsky.

Capitolul optsprezece

Joshua era în camera de oaspeți a lui Pablo, dar nu dormea. Cineva ciocăni la ușă. Deschise imediat.

Intră Esmeralda cu o expresie calmă. Îl surprinse cât de diferite păreau să fie emoțiile ei de emoțiile lui. Netezi cuverturile patului și se așează.

Așteptă să rupă tăcerea dar ea nu spunea nimic.

- Ei bine? spuse el în cele din urmă.

Ea își întoarce fața și el observă căldura privirii ei.

- Spune-mi, Joshua. Crezi că există vreo speranță să o aducem înapoi folosind invocarea acestui spirit?

Joshua se uită pe fereastră, cu ochii întunecați.

- Nu, spuse el după o pauză dureroasă.
- Nici eu, spuse ea. Dar știu o cale prin care să o aduc înapoi.

Joshua își întoarce ochii înapoi spre ea.

- Cum?

Ea se uită la el, urmărindu-i cu atenție reacțiile.

- Ritualurile noastre obișnuite nu reușesc să atragă suficientă putere, deoarece pozitivitatea în planul fizic este fragmentată și greu de unificat.

- Așa este.

- Așa că avem nevoie de un ritual capabil să atragă un procent mai mare al minții neîncarnate pozitive.

- Avem nevoie, dar nu avem asemenea ritual.

- Am inventat unul, spuse Esmeralda. Și va funcționa.

- Cum ar putea funcționa un nou ritual? întrebă Joshua neîncrezător. Cele folosite acum funcționează numai pentru că anumite segmente pozitive le-au acceptat ca simboluri ale bunătații, de-a lungul secolelor. Fără a fi cunoscut, cum ar putea fi acceptat ritualul?

- Acest ritual, spuse Esmeralda, nu se poate repeta. Dar cred că ar chema o mare parte din mintea orientată pozitiv a planetei. Emoția pe care o generează este suficient de puternică pentru a ne permite să facem ce trebuie. Joshua, vreau să mă răstigniți.

Joshua se uită la ea împietrit. Ea continuă.

- Este foarte simplu. Dacă facem acest sacrificiu, forța pozitivă pe care o avem la dispoziție va fi mai mare decât am primit vreodată. Și cu ea, am putea pătrunde în planele astrale inferioare și face o cale de lumină, astfel încât spiritul tinerei extraterestre să se poată alătura spiritului meu. Cred că dacă am concentra atâta putere spre acele plane, ar fi posibil ca mințile noastre să se caute una pe cealaltă instinctiv, din moment ce facem parte din același segment al conștiinței totale.

- Nu. Spuse Joshua simplu și definitiv strângându-i umerii.

Esmeralda ar putea avea dreptate, crucificarea ei ar putea chema suficientă putere astrală pentru a o salva pe tânăra extraterestră. Însă, deși nu o spusese niciodată, Esmeralda era a perechea lui. Nu o putea pierde. Nu putea renunța la ea.

- Nu, repetă el.

Esmeralda îl cunoștea prea bine pentru a-i contrazice decizia. Mintea lui nu se va schimba. El o urmărește, cu ochii goți, în timp ce ieșea din cameră. După ce părăsi camera lui Joshua făcu o pauză de câteva clipe, parcă adunându-și puterile, apoi intră în camera lui Theodore. Se aplecă asupra tânărului adormit adânc și îi luă una din mâini. Theodore se trezi repede.

- Ce este? întrebă el nedumerit.

- Îmbracă-te, spuse Esmeralda. Trebuie să facem ceva.

Theodore era obișnuit să o asculte și, deși se conformă, habar n-avea ce voia. Se îmbracă repede. Esmeralda își scoase halatul și Theodore fu surprins să vadă că pe sub avea o robă albă, nu brodată cu aur ca cea pe care o purtase pentru ritualul anterior ci albă complet.

- Vino, a spus ea.

Ieșiră din casă. Merseră pe drumul neasfaltat până la hambar. Ușa grea a hambarului scârțâi când o deschiseră. Esmeralda luă chibrituri și trecu pe lângă cei patru pereți ai hambarului gol, cu miros curat, aprinzând lumânările pe care ea și Joshua le plasaseră în cursul zilei. Pe măsură ce fiecare lumânare își adăuga lumina slabă, pâlپاitoare la vastitatea hambarului gol, Theodore deveni din ce în ce mai conștient de o senzație profundă de frig. Când participase la ritualul din templul lui Joshua nu simțise nimic altceva decât bunătatea și puritatea luminii în aer. Acum ceva părea diferit, ceva era defazat de pozitivitatea pe care doreau să o creeze. Când ultima lumânare fuse aprinsă, lui Theodore i se păru că vede o formă vagă mișcându-se în spate ușii hambarului. Ochii lui se străduiră să pătrundă întunericul, dar părea să nu fie nimic acolo.

Esmeralda se uită în jos la modelele iluminate pe care Joshua le desenase pe podea. Se întoarse spre Theodore și îi destăinuie planul ei. I-l explică la fel cum o făcuse pentru Joshua, dar cu o mare diferență. Pe Joshua îl rugase să o ajute. Lui Theodore îi ceru să o ajute.

De câteva ori, Theodore fusese pe punctul de părăsi hambarul dar nu părea să aibă voința să o facă. Cea mai rațională obiecția la care se putea gândi era că din punct de vedere a lumii metafizice, nu vede nici o diferență între dorința pură de a face sacrificiul și sacrificiul în sine. I se părea că mintea pozitivă s-ar unifica atât în spatele gândului cât și al actului.

- Nu este chiar așa, spuse Esmeralda. Singura diferență dintre mintea neîncarnată și mintea încarnată este că mințile din planele metafizice nu locuiesc în corpuri fizice. Prejudecățile și emoțiile minții rămân cam la fel cum erau încarnate, iar intelectul înalt este la fel de rar găsit acolo ca și aici. Dacă m-aș ridica în fața unui grup de oameni și le-aș spune că sunt dispusă să mor pentru ceea ce cred, la câți dintre ei le-ar păsa? Nu mulți. Dar dacă fac un simbol din sacrificiul meu în fața lor, atunci le trezesc emoțiile. Nu-i așa?

Theodore nu putu decât să dea din cap în timp ce privea umbrele jucându-se pe fața ei.

- De aceea este necesară crucificarea fizică reală. Nu există nici o altă modalitate de a genera suficient interes pozitiv pentru a o salva pe tânăra extraterestră. Înțelegi?

Theodore văzu în ochii ei strălucirea clară a scopului și știa dincolo de orice îndoială că era hotărâtă. Simți presiunea voinței ei în mintea lui și în cele din urmă se îndreptă și spuse.

- Bine. Voi face cum vrei.

Esmeralda îi luă mâinile, sigură de corectitudinea planului.

- Dacă ar exista altă alternativă, nu mi-aș cere și nu ți-aș cere așa ceva.

Theodore simți certitudinea minții ei devenind una cu mintea lui, împrăștiindu-i îndoielile.

Esmeralda își desprinsе mâinile din ale lui pentru a se apleca peste cercuri complicate pe care Joshua le desenase pentru invocarea spiritul.

- Putem șterge asta?

Theodore voia și el să le șteargă. Părea că din ele venea senzația de frig, ca și cum simbolul spiritul, neinvocat, adusese răul în acel loc.

- Nu vreau desenele acestea aici, spuse Esmeralda.

Theodore se uită în jur. Nu exista nimic în hambar cu care să le șteargă. Era complet gol. Frecă vopsea cu piciorul. Se șterse puțin, dar era scursă în pământul hambarului și nu putea fi îndepărtată în întregime. Încercă și Esmeralda, fără rezultat.

- Nu contează, spuse ea. Nu mă poate opri.

Ieși din hambar și reveni cu un ciocan greu, cuie uriașe și o cutie goală din lemn. „Probabil că le ascunsese undeva de dinainte, gândi Theodore”. Ea i le dădu, iar el se pregăti mental să facă ce îi ceruse.

Esmeraldei îi luă cincisprezece minute pentru a finaliza ritualul creat de ea. Theodore fu captat de frumusețea luminoasă a cuvintelor și mișcărilor ei. La sfârșitul ritualului, nu se mai simțea călău. Voința ei devenise a lui.

Esmeralda urcă pe cutia mică și se sprijini de stâlpul vertical al crucii. Își ridică brațele până când ajunseră la nivelul bărnei orizontale. Theodore se uită la ea. Era aproape o nălucire în lumina slabă a lumânărilor, umbrele zburătoare luminându-i părul auriu, prelingându-se de-a lungul oaselor feței fin desenate. Vântul de afară era de ajuns pentru ai împrăștia părul și şuvițele lui atingeau fața lui Theodore. Se simțea dizolvat în trupul ei, iar voința ei era voința lui. Ridică ciocanul deasupra capului pentru a lovi și puse cuiul în palma ei. Dar apoi își ridică privirea la cuiul lung, acceptat atât de ușor de pielea delicată a Esmeraldei și se desprinsе de cruce, coborând ciocanul și îndepărtându-se de ea.

- Nu pot, spuse el.

Scăpă ciocanul, o luă în brațe și o ținu strâns multă vreme. Ea stătu nemișcată și calmă în brațele lui iar când Theodore își recăpătă controlul, ea îi puse mâinile pe obraji. Ținându-i fața în palme cu destinul strălucindu-i liniștit în ochii, Esmeralda spuse.

- Îți cunosc durerea și o cunosc pe a mea. Dar nu putem pierde această luptă cu răul.

- De ce nu? Lasă această planetă cu destinul ei. Oricum nu îi aparținem.

- Când totul se va termina, spuse Esmeralda, ne vom regăsi unul pe celălalt. Va veni timpul și vom fi din nou împreună.

Stătură îmbrățișați mult timp, până când destinul ei fu din nou al lui și amândoi îl acceptară luându-și rămas bun.

Esmeralda se rezemă din nou de cruce, în timp ce Theodore încerca să găsească puterea de a face cei câțiva pași până la ea pentru a-și îndeplini sarcina. Gândurile încercau să-i calmeze spiritul, pentru a putea accepta sacrificiul Esmeraldei și a deveni una cu scopul ei. Un zgomot îl făcu să privească spre intrare.

Printre lacrimile pe care nu le putea stăpâni, văzu o siluetă ținând în mână o armă automată. Theodore apucă să-l vadă pe intrus pentru o secundă după care fu lovit de gloanțe. Este imposibil de știut dacă Armstrong intenționase să-l ucidă instantaneu, sau ciocanul din mâna lui Theodore provocase acțiunea sergentului. Sergentul manevra arma cu ușurința antrenamentului îndelungat. Goli încărcătorul sfărtecându-l pe Theodore și măcinând peretele de lemn din spatele lui. Moartea tânărului fu instantanee, iar Esmeralda îi văzu spiritul separându-se de corpul sfărtecat.

Apoi sergentul se întoarse spre ea, cu ochii duri și strălucitori. Îndreptă carabina spre ea și apăsă pe trăgaci, dar încărcătorul era gol. Se aruncă înainte, înjunghiind-o cu baioneta care trecu prin trupul ei plătând și se înfipse adânc în stâlpul de lemn al crucii. Lovitura fusese precisă, profesională, iar baioneta se înfipse foarte adânc în lemnul crucii. Trase de carabină. Lemnul nu cedă.

Sergentul puse cizma grea pe lemnul crucii și, în timp ce viața părăsea trupul tinerei, munci frenetic să elibereze lama baionetei. În timp ce mișca arma în sus și în jos, sângele Esmeraldei începu să se reverse pe armă și pe mâinile sergentului. Acesta sări înapoi îngrozit și își inspectă cu atenție uniforma imaculată. Își scoase batista și își șterse mâinile meticuloș. Arma era acum năclăită cu sânge. Nu dorea să o curețe. Nu era parte onorabilă a uniformei. O abandonă cu baioneta înfipită în trupul tinerei și în lemnul crucii. Scoase pistolul din teacă și porni spre casa doctorului.

Când se apropie de vârful colinei destul de abrupte care ascundea casa, sergentul văzu faruri și auzi zgomot de motor. Joshua auzise împușcăturile și venea să investigheze. Armstrong își îndreptă pistolul spre lumini și de îndată ce parbrizul mașinii îi fu vizibil, trase. Așchii din parbriz tăiară fața lui Joshua, orbindu-l temporar, astfel încât nu-l văzu pe bărbatul care fu lovit de mașină. Frână mașina când simți impactul apoi ieși și alergă înapoi pe drum. În strălucirea slabă a luminii lunii, Joshua putu vedea un cadavru. Aruncă o privire mai atentă. Era sergentul Armstrong, cu fața contorsionată, cu ochii mari sticloși. Pistolul îi era încă strâns în mână.

Joshua se uită spre hambar și văzu pentru prima dată lumini slabe. Corpul i se înmuie și fugi spre ușa deschisă. În interiorul încăperii, lumânările își aruncau luminile în umbre lungi, fantastice. Desenele de pe podea aveau sânge pe ele, iar Joshua văzu că atât Theodore, cât și Esmeralda erau morți. Trupul lui Theodore zăcea lângă piciorul crucii; Esmeralda era prinsă de cruce ca o păpușă grotescă, ținută nebunește pe jumătate verticală de lama baionetei care o crucificase.

Joshua înconjură încet hambarul, stingând lumânările. Se întoarse agale la casa doctorului. Pablo era pe verandă. Joshua se așeză, greu.

Pablo părea incapabil să se miște.

- Ce s-a întâmplat?

Joshua povesti pe cât de bine putu.

- Va trebui să chem poliția, spuse Pablo.

- Da, încuviință Joshua.

- Extratereștrii au dispărut, spuse Pablo. Nu sunt nicăieri în casă. Toată lumea a plecat.

- Înseamnă că, Esmeralda a reușit.
- Vrei să spui că tânăra s-a întors în corpul ei? întrebă Pablo neîncrezător.
- Da.
- Atunci unde sunt?
- S-au întors acasă.

Joshua și Pablo statură în acel loc până răsări soarele, privind cum vântul desprindea ultimele frunze rămase pe ramurile copacilor.

Postlog

Noaptea căzu peste planeta de lumină, iar aerul este împospătat de frigul iernii. Două siluete tinere trec sub bolțile cupolei înalte, în sala de marmură albă. Strângându-și mâinile, își oferă experiența și confuzia lor învățătorilor aceluia templu, pentru că doresc să înțeleagă ceea ce au văzut. Ei ascultă înțelepciunea învățătorilor lor:

- În adâncurile cavernei arde o lumânare, dar această lumânare nu este dreaptă. Flacăra ei pâlpâie în vânt și trece prin cavernă, mișcându-se ușor, constant iar ceara ei cade pe pământ, căci lumânarea nu este dreaptă.
- De pe tavanul cavernei curg picături de apă. Cad în jurul lumânării, fără să o stingă.
- În cavernă intră o creatură, iar această creatură are minte. Și mintea este conștientă de lumânarea pe care nu o înțelege. Picături de apă cad peste creatură și creatura înțelege acest lucru, dar nu înțelege.
- Privește în cavernă și vede lumânarea și ezită. Adierea blândă atinge creatura și lumânarea, iar flacăra pâlpâie în cavernă. Și cu acest pâlpâit, umbre dansează peste ziduri.
- Din podeaua cavernei se naște viața, sub forma de mușchi, care crește din abundență. Și creatura calcă pe mușchi și îl simte sub tălpi. Și creatura înțelege acest lucru, dar nu înțelege.
- Dar în mediul său apare necunoscutul, și acest necunoscut arde cu flacăra strălucitoare și picură ceară pe podeaua cavernei, căzând peste mușchi, acoperindu-l ceară.
- Curajul se formează în interiorul creaturii și se târăște înainte, încercând acum să determine esența necunoscutului. Dar nu înțelege și nu caută să înțeleagă. Căci mintea ei este hipnotizată de flacăra care arde puternic în întuneric.
- Creatura se apropie mai mult de necunoscut, din întuneric, din umbrele care pâlpâie, din umezeală. Se apropie de necunoscut și privește flacăra, iar flacăra este noutatea și are profunzime și sens.
- Dar creatura nu înțelege, căci nu este obișnuită cu un astfel de necunoscut. Și ține frica în inima ei, căci nu înțelege.
- Și în timp ce creatura este străbătută de flacăra care o ține nemișcată, în cavernă vine fiara. Această fiară atacă creatura și o omoară. Și lumânarea pâlpâie, iar imaginile dansează peste pereți și creatura este devorată. Și tot nu a înțeles.
- Fiara se îndreaptă, sângele creaturii scurgându-i-se din fălci. Se uită cu curaj la lumânarea și râde cu voce tare, râsul ei răsunând în cavernă, făcând să cadă picături de apă de pe acoperiș udându-i blana. Se apropie cu ochii roșii ațintiți asupra lumânării și cu o mișcare rapidă o stinge.
- Pentru că el înțelege. Si râsul lui, răsună încă o dată prin marea cavernă. Căci este înțelept. Căci, încă o dată, a folosit lumina Creatorului pentru a-l servi. Și l-a servit bine. Căci substanța prăzii lui acționează acum pentru a-i da putere și viață. Și este puternic și mulțumit de sarcina și înșelăciunea lui completată.

Cele două ființe tinere privesc lung în lumina aurie care ascunde formele învățătorilor lor, în timp ce absorb pilda învățătorilor lor.

Fata se mișcă mai întâi, îngenunchind încet pe podeaua templului:

- *Am mers și am încercat slujim, spune ea și se oprește, adunându-și gândurile.*
- *Propriul meu sine, cea cunoscută sub numele de Esmeralda Sweetwater, m-a adus înapoi dintr-un loc despre care cred că era ca peștera despre care ați vorbit. Vreți să sugerați că planeta prietenilor noștri este ca peștera din pilda voastră?*

Din nou făcu o pauză.

Lumina aurie curge în timp ce unul din învățători se apropie de tânără.

- *Copilul meu, învață că toți pot folosi lumina, atât cei ce iubesc pe ceilalți, cât și cei ce iubesc puterea asupra celorlalți. Lăsăm lecția pe seama ta și nu îți luăm această oportunitate, pentru că ai văzut multe. Acum întrebăm: Este puterea fiarei mai puternică, sau este puterea celui care folosește lumina pentru a salva victima fiarei mai puternică?*

Tânărul îngenunche înaintea învățătorului.

- *Lumina Esmeraldei, iubirea pentru sora mea a fost mai mare decât tot ceea ce ținea pe sora mea în robie. Noi știm că universul este plin de iubire. Dar în acel loc, pe planeta aceea...*
- *Este o planetă neobișnuită, fu de acord învățătorul.*
- *Dar atunci am servit? întreabă fata, cu ochii aproape cenușii de îngrijorare.*

Învățătorul atinse capul bălai.

- *În iubire și lumină ați fost trimiși și în aceeași iubire și lumină va-ți întors. Totuși ați fost atinși. Crezi atunci că tu nu i-ai atins pe alții? Acum odihniți-vă și vindecați-vă și învățați, copiii mei.*

Cele două ființe strălucitoare ies încet afară din templu și găsesc din nou grădina pe care o vizitaseră cândva care le părea foarte demult. Încă strângându-și mâinile, se așază pe iarba moale și încep să mediteze.

Anexă

Calitățile profetice ale cărții „Răstignirea Esmeraldei Sweetwater”

Don Elkins și Carla L. Rueckert au scris „Răstignirea Esmeraldei Sweetwater” în primul an al L/L Company, în 1968. Mai târziu numele companiei avea să devină L/L Research. Cartea a fost primul lor proiect.

Scrierea cărții este ieșită din comun pentru faptul că nu inventau povestea sau personajele, ci le primeau. Erau capabili să vadă personajele pe scena minții lor. Cartea a fost mai mult dictată decât scrisă. Ei se inspirau din viziunea comună în moduri complementare. Don înregistra intriga poveștii cu ajutorul unui casetofon. Carla, văzând povestea cu propria ei minte, completa intriga cu caracterele și dialogul.

Acest lucru s-a întâmplat pe întreaga durată a scrierii cărții cu excepția finalului. La final, știau doar că cel puțin unul dintre cele trei personaje majore trebuia să moară, dar nu au primit imaginea clară a celui care avea să moară așa cum primiseră pentru restul cărții. Ra a vorbit despre această experiență 13 ani mai târziu:

Când s-a luat angajamentul, între doi din acest grup, de a lucra pentru îmbunătățirea planetei, acest angajament a activat un vortex de posibilitate/probabilitate de o oarecare putere. Experiența generării acestei cărți a fost neobișnuită, prin faptul că a fost vizualizată, ca și cum s-ar viziona un film.

Timpul devenise disponibil în forma moment-prezent. Scenariul cărții a mers lin, până la sfârșitul cărții. Nu ați putut termina cartea, iar finalul nu a fost vizualizat, așa cum a fost restul materialului, ci în schimb a fost inventat. Acest fapt se datorează acțiunii Liberului Arbitru, în întregul Creației. – Ra, 68.14

Ra indică că finalul nu a fost vizualizat (precum restul cărții) pentru că finalul era necunoscut, fiind determinat doar de liberul arbitru.

De ce este acest aspect important? Pentru că, deși Don și Carla nu aveau idee la momentul în care scriau cartea, o mare parte din conținutul cărții a devenit realitate în viețile lor și a mea. Cu alte cuvinte, ei scriau despre propriul lor viitor. Ra vorbește despre asta în același citat:

Însă cartea conține o vedere a evenimentelor semnificative, atât simbolic cât și specific, pe care le-ai văzut, sub influența atracției magnetice, eliberate când s-a luat angajamentul. Astfel, amintirea completă a dedicării voastre acestei misiuni, a fost restaurată. – Ra, 68.14

Prima bănuială a naturii profetice a cărții au avut-o în 1974 după ce au citit cartea Uri, a Dr. Andrija Puharich. Citind cartea au realizat că Dr. Puharich se aseamăna uimitor cu unul din personajele principale ale cărții, Dr. Pablo Padayevsky.

Don l-a contactat pe Dr. Puharich, care i-a invitat pe Don și Carla la casa lui din nordul statului New York. Paralelele între Puharich din viața reală și Padayevsky fictiv au început să crească. Au descoperit că Puharich era cunoscut de prietenii ca „bunul doctor”, care era modul în care Padayevsky era cunoscut de către prieteni. Ajunși la ferma lui au observat asemănarea între casa doctorului Puharich și cea doctorului Padayevsky. Cu excepția că alea circulară din fața casei doctorului Puharich nu avea un cerc de bujori în jurul ei, așa cum avea în carte cea a doctorului Padayevsky. Când au menționat acest lucru, Puharich a râs și le-a spus că tăiase bujorii cu doi ani înainte.

În momentul când Don și Carla scriau cartea, alea era, într-adevăr, înconjurată de bujori, așa cum o văzuseră ei în minte.

Următoarea similitudine curioasă între cartea și realitate a fost descrierea unui personaj numit Theodore Behr, pe care l-am reprezentat în viața reală ca al treilea membru al L/L Research. În carte, el avea rolul persoanei a treia în ritualurile magice folosite pentru a convoca ființele de lumină de pe o planetă îndepărtată. Când am citit descrierea lui Theodore, am crezut că mă privesc într-o oglindă.

Apoi a existat paralela „accesoriilor” folosite în timpul contactului Ra. În „Crucificarea Esmeraldei Sweetwater” templul în care Joshua Starr și Esmeralda își practicau ritualurile conținea un altar care avea o pânză de aur, o lumânare și o Biblie deschisă. Era destul de asemănător cu masa pe care țineam accesoriile pentru Contactul Ra: pânză albă cu verde, auriu și roșu flori pictate în jurul marginii circulare, Biblia Carlei deschisă la Ioan 1:1, o lumânare, tămâie și un potir cu apă.

Atât în carte cât și în camera în care se făcea Contactul Ra, era executat Ritualul Izgonirii al Pentagramei Mici pentru a curăța influențele negative. Am schimbat un rând pentru a citi „Yod-Heh-Shin-Vah-Heh” în loc de „Yod-Heh-Vah-Heh” deoarece „Shin” redă numele lui „Iisus”, iar Carla a fost toată viața devotată lui Iisus.

În Răstignirea Esmeraldei Sweetwater, numele magicianului negru era Trostrick. El a dinamizat diverse situații violente în care oameni au fost direcționați magic să omoare pentru a-i promova scopurile. În timpul Contactului Ra, nu am primit acel tip de energizare, dar am fost supravegheați de o entitate orientată negativ. Această entitate a intensificat orice alegere nearmonioasă pe care am făcut-o în încercarea de a opri Contactul Ra.

Într-un astfel de caz, în anii Contactului Ra, ne-am mutat într-o casă în Atlanta și ne-am confruntat cu situația banală a unui covor murdar. Carla voia covorul curățat, Don nu voia să discute despre această chestiune. Carla ulterior a refuzat comunicarea care era importantă pentru ea, iar prietenul nostru negativ a energizat incapacitatea ei de a-și folosi chakra gâtului. Ca urmare, aproape a murit sufocată în timpul unei plimbări. Discutând despre problema covorului ar fi rezolvat acea problemă banală.

Datorită acestor „atacuri psihice” sau „salutări psihice” credința Carlei în bunătatea tuturor lucrurilor a fost pusă la încercare. Credința Esmereldei Sweetwater a fost testată în mod similar când a văzut negativitatea unchiul ei, Pablo Padeyevsky. Un test și mai mare de credință a Carlei a venit la moartea lui Don Elkins. Credința ei în viața reală aproape că nu a supraviețuit acestui rezultat.

După cum am menționat la începutul acestui eseu, singurul lucru pe care cartea vizionară nu l-a dezvăluit Carlei și lui Don a fost sfârșitul. Tot ce știau era că fie Esmeralda (versiunea idealizată a Carlei) fie Joshua (versiunea idealizată a lui Don) trebuia să moară. Despre cum au decis personajul care va muri? Carla povestește:

Nu avea nici un sens, nu era logic, și amândoi eram oameni foarte logici. Don era foarte sănătos. Când era în armată, putea alege, toată ziua, ture în jurul unității și nu obosea niciodată. Era incredibil de sănătos, nu fusese niciodată bolnav, nu fusese niciodată răcit.

Eu aveam sănătatea foarte fragilă. Nu încăpea discuție. Deci avea sens că persoana care îmi semăna era cel mai probabil să moară. Și așa am scris finalul: Esmeralda, moare la sfârșit.

Din motivele expuse au ales ca Esmeralda să moară la încheierea poveștii. Esmeralda își pierde viața alegând martiriului în carte, de care, în paralel, s-a apropiat Carla în evenimentele Contactului Ra. Dar nu asta a fost soarta Carlei lumea noastră. „Acest lucru se datorează acțiunii liberului arbitru în întreaga creație”, cum spune Ra.

După cum știți, Don Elkins a fost cel care a murit.

Don se simțea responsabil financiar pentru noi și pentru L/L Research. Dar la începutul anilor '80, compania sa, Eastern Airlines, suferea probleme financiare și nu părea că va supraviețui. Atât Joshua Starr (caracterul lui Don în carte) cât și Don au simțit că au eșuat în atribuțiile lor.

În plus, alte salutări psihice amenințaseră viața Carlei și, de asemenea, amenințaseră să preia controlul asupra Spiritul Carlei. În timpul transei pentru o sesiune Ra, entitatea negativă a încercat să o conducă pe Carla în ceea ce Ra numea „timp/spațiu negativ”, un scenariu nedorit dacă înțelegeți metafizica situației. Dacă s-ar fi întâmplat, ar fi oprit Contactul Ra și ar fi dat entității negative puterea Carlei prin moartea ei fizică și închisoarea spirituală, repetând scenariul din carte.

În carte, Joshua Starr încearcă să facă o înțelegere cu magicianul negru Trostrick. El se oferă propria viață pentru spiritul tinerei extraterestre, pe care Trostrick l-a închis în timp/spațiu negativ. La un punct aproape de sfârșitul Contactului Ra, când Don era în mod evident în declin mental și fizic, m-a întrebat ce părere aveam de o înțelegere similară a lui cu prietenul nostru negativ. I-am spus că nu este o idee bună pentru că prietenul nostru negativ nu era de încredere.

Eu și Carla nu am știut niciodată dacă a încercat o astfel de înțelegere,. Dar având în vedere modul în care Don a început să se degradeze fizic și mental în ultimul an și jumătate, moartea lui părea la fel de inevitabilă ca și cea a Esmeraldei și a lui Theodore din carte. În ultima sesiune pe care am avut-o cu cei din Ra, Don l-a întrebat pe Ra despre deteriorarea lui psihică și fizică. Ra a descris diferitele elemente care făceau situația dramatică. Sugestia lui Ra a fost ca Don să se concentreze asupra laudelor și mulțumirilor ca mijloc de a ieși din dilema în care se afla mintea și corpul său. Dar Don nu a reușit să aducă laudă sau mulțumire datorită stării de degradare mentală în care ajunsese.

După moartea sa, Carla l-a văzut pe Don de două ori în viziuni. Don i-a spus Carlei că toate au fost cum trebuiau să fie. A spus că noi nu vom înțelege până nu vom trece și noi prin ușa morții.

Acum Carla a înțeles și doar eu am rămas să mă întreb.

Jim McCarty
Louisville, KY
1 Aprilie 2016